

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 117

Dimecres, 21 d'abril de 1999

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 76

Í N D E X

Proposició de llei

de modificació de la Llei 16/1998, del 28 de desembre, dels consells socials de les universitats públiques de Catalunya

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 13/1995, de contractes de les administracions públiques, i de la Llei 8/1972, d'autopistes de peatge, i de creació d'un fons de compensació per als supòsits de rescat o de supressió dels serveis públics d'autopistes de peatge objecte de concessió (presa en consideració)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política agrària

Interpellació

al Consell Executiu sobre política lingüística

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'execució dels pressupostos

Interpellació

al Consell Executiu sobre el finançament de les administracions públiques

Interpellació

al Consell Executiu sobre el servei públic d'ocupació de Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política urbanística, especialment pel que fa referència a la urbanització la Riera, de Sant Pere de Torelló (Osona)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de reequilibrament territorial

Preguntes

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la protecció social de la dependència

→

Í N D E X

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política hidràulica

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política hidràulica, especialment pel que fa referència a la regulació dels cabals dels rius

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política hidràulica

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre previsions d'inversió en el transport públic

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió de les funcions i els objectius encarregats al Departament de Treball

S U M A R I

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i quatre minuts.

1. Tramitació en lectura única de la Proposició de llei de modificació de la Llei 16/1998, del 28 de desembre, dels consells socials de les universitats públiques de Catalunya (Tram. 202-00142/05) (Punt primer de l'ordre del dia.) (10:19)

El president en proposa la tramitació en lectura única.

7944

Votació (10:21): aprovada per unanimitat.

7945

Votació de la Proposició de llei (10:22): aprovada per unanimitat.

7945

2. Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 13/1995, de contractes de les administracions públiques, i de la Llei 8/1972, d'autopistes de peatge, i de creació d'un fons de compensació per als supòsits de rescat o de supressió dels serveis públics d'autopistes de peatge objecte de concessió (Tram. 270-00035/05) (Punt segon de l'ordre del dia.) (10:22)

Presentació: Sr. Ridao i Martín (ERC).

7945

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà.

7947

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Boada i Masoliver.

7948

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

Posició del G. P. Popular: Sra. Montserrat i Culleré.

7949

Posició del G. Socialista: Sr. Manuel Nadal i Farreras.

7950

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Iglesias i Sala.

7952

El Sr. Ridao i Martín (ERC) intervé per una qüestió d'ordre.

7953

Votació (11:14): rebutjada per 6 vots a favor, 62 en contra i 35 abstencions.

7953

3. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política agrària (Tram. 300-00534/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.) (11:14)

Formulació: Sr. Vilalta i Oliva (S).

7953

Resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

7954

Rèplica: Sr. Vilalta i Oliva (S).

7956

Contrarèplica: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

7956

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa que el punt sisè sigui substanciat tot seguit. S'aprova per assentiment.

7958

4. Interpel·lació al Consell Executiu sobre política lingüística (Tram. 300-00122/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.) (11:48)

Formulació: Sr. Huguet i Biosca (ERC).

7958

Resposta: conseller de Cultura.

7959

Rèplica: Sr. Huguet i Biosca (ERC).

7961

Contrarèplica: conseller de Cultura.

7962

5. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'execució dels pressupostos (Tram. 300-00502/05) (Punt quart de l'ordre del dia.) (12:20)

Formulació: Sr. Fabregat i Vidal (P).

7963

Resposta: conseller d'Economia i Finances.

7964

Rèplica: Sr. Fabregat i Vidal (P).

7966

Contrarèplica: conseller d'Economia i Finances.

7966

6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament de les administracions públiques (Tram. 300-00521/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.) (12:50)

Formulació: Sr. Tugues i Boliart (ERC).

7967

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

Resposta: conseller d'Economia i Finances.

7969

Rèplica: Sr. Tugues i Boliart (ERC).

7970

Contrarèplica: conseller d'Economia i Finances.

7971

7. Interpellació al Consell Executiu sobre el servei públic d'ocupació de Catalunya (Tram. 300-00336/05) (Punt setè de l'ordre del dia.) (13:19)	
<i>Formulació:</i> Sr. Rañé i Blasco (S).	7972
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Resposta:</i> conseller de Treball.	7973
<i>Rèplica:</i> Sr. Rañé i Blasco (S).	7975
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Treball.	7975
8. Interpellació al Consell Executiu sobre la política urbanística, especialment pel que fa referència a la urbanització la Riera, de Sant Pere de Torelló (Osona) (Tram. 301-00106/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.) (13:49)	
<i>Formulació:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).	7976
<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	7978
<i>Rèplica:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).	7979
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	7980
Modificació de l'ordre del dia	
<i>El president anuncia la posposició del punt novè de l'ordre del dia.</i>	7981
9. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de reequilibrament territorial (Tram. 300-00530/05) (Punt desè de l'ordre del dia.) (14:20)	
<i>Formulació:</i> Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV).	7981
<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	7982
<i>Rèplica:</i> Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV).	7984
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	7984
La sessió se suspèn a tres quarts de tres de la tarda i sis minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i tres minuts.	
10. Preguntes (Punt dissetè de l'ordre del dia.) (16:33)	
Pregunta al president de la Generalitat sobre el conreu i la comercialització d'aliments transgènics (Tram. 317-00677/05)	
<i>Formulació:</i> Sr. Portabella i Calvete (ERC).	7986
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	7986
<i>Repregunta:</i> Sr. Portabella i Calvete (ERC).	7986
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	7986
Pregunta al president de la Generalitat sobre la pèrdua de pes relatiu dels ports de Barcelona i Tarragona respecte a altres ports d'interès general (Tram. 317-00682/05)	
<i>Formulació:</i> Sr. Manuel Nadal i Farreres (S).	7987
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	7987
<i>Repregunta:</i> Sr. Manuel Nadal i Farreres (S).	7987
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	7988
Pregunta al president de la Generalitat sobre el conflicte als Balcans (Tram. 317-00683/05)	
<i>Formulació:</i> Sr. Lora i Lillo (M).	7988
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	7988
<i>Repregunta:</i> Sr. Lora i Lillo (M).	7988
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	7989
Pregunta al president de la Generalitat sobre el Departament de Treball (Tram. 317-00686/05)	
<i>Formulació:</i> Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).	7989
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	7990
<i>Repregunta:</i> Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).	7990
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	7990
Pregunta al president de la Generalitat sobre la gestió dels ajuts a les indústries agroalimentàries de Catalunya durant el període de vigència de l'actual normativa (Tram. 317-00691/05)	

	<i>Formulació:</i> Sra. Pallé i Torres (CiU).	7991
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	7991
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre els fonaments dels arguments de la campanya sobre el finançament autonòmic (Tram. 317-00694/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	7991
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	7992
	<i>Repregunta:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	7992
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	7992
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la sol·licitud de doble via en la línia Barcelona - la Tor de Querol (Tram. 310-00504/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Castellnou i Alberch (CiU).	7992
	<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	7993
	<i>El Sr. Castellnou i Alberch (CiU) intervé per agraïments.</i>	7993
—	Preguntes al Consell Executiu sobre la presència militar en escoles del Bages el mes d'octubre de 1998 (Tram. 310-00509/05), sobre les activitats de militars en centres docents de Catalunya (Tram. 310-00510/05), sobre quins són els mecanismes que regulen les possibles activitats dels militars en centres docents de Catalunya (Tram. 310-00511/05) i sobre si té coneixement d'una campanya de popularització de l'exèrcit a les escoles (Tram. 310-00512/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	7993
	<i>Resposta:</i> conseller d'Ensenyament.	7994
	<i>Repregunta:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	7994
	<i>Segona resposta:</i> conseller d'Ensenyament.	7995
—	Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures a prendre per a incrementar la mobilitat d'estudiants entre els diferents districtes universitaris espanyols (Tram. 310-00533/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Escartín i Sánchez (P).	7995
	<i>Resposta:</i> conseller de la Presidència.	7995
	<i>Repregunta:</i> Sr. Escartín i Sánchez (P).	7996
	<i>Segona resposta:</i> conseller de la Presidència.	7996
—	Pregunta al Consell Executiu sobre el motiu del canvi en el càrrec de comissionat per a Universitats i Recerca (Tram. 310-00541/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Escartín i Sánchez (P).	7996
	<i>Resposta:</i> conseller de la Presidència.	7996
	<i>Repregunta:</i> Sr. Escartín i Sánchez (P).	7997
	<i>Segona resposta:</i> conseller de la Presidència.	7997
—	11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la protecció social de la dependència (Tram. 302-00251/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.) (17:34)	
	<i>Presentació:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	7997
	<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.</i>	
	<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Bosch i Garcia.	7998
	<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ridao i Martín.	7999
	<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sra. Tolosana i Cidón.	7999
	<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Herranz i Masó.	8000
	<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sra. Borràs i Solé.	8000
	<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
	<i>Votació del punt primer de la Moció (18:01:10):</i> aprovat per unanimitat.	8001
	<i>Votació de la resta de la Moció (18:01:32):</i> rebutjada per 36 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.	
—	12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política hidràulica (Tram. 302-00250/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.) (18:01)	
	<i>Presentació:</i> Sr. Manuel Nadal i Farreras (S).	8002

—	13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política hidràulica, especialment pel que fa referència a la regulació dels cabals dels rius (Tram. 302-00254/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.) (18:12)	
	<i>Presentació:</i> Sr. Fabregat i Vidal (P).	8003
—	14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política hidràulica (Tram. 302-00249/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.) (18:20)	
	<i>Presentació:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).	8005
	— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)	
	<i>Torn a favor:</i> Sr. Roig i Grau, que anuncia la presentació d'una esmena transaccional amb el Grup Socialista	8007
	— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 4)	
	<i>Torn a favor:</i> Sr. Sánchez i Pagès, que anuncia l'acceptació dels punts primer, segon, tercer, cinquè, setè i vuitè de la Moció presentada pel G. P. Popular i que hi proposa esmenes als punts quart, sisè novè i desè.	8008
	<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Tugues i Boliart.	8009
	<i>Posició del G. Mixt:</i> Sra. Olivares i Usac.	8010
	<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Portabella i Calvete.	8011
	<i>El secretari primer llegeix el text de l'esmena transaccional presentada pel G. P. de Convergència i Unió i el G. Socialista.</i>	8012
	<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Fabregat i Vidal, que anuncia que accepta les esmenes presentades pel G. P. de Convergència i Unió als punts quart, sisè, novè i desè de la Moció.	8012
	<i>Votació dels punts primer i segon de l'esmena transaccional (19:08):</i> aprovats per 71 vots a favor, 10 en contra i 9 abstencions.	8012
	<i>Votació del punt tercer de l'esmena transaccional (19:09:00):</i> aprovat per 87 vots a favor, 1 en contra i 4 abstencions.	80013
	<i>Votació de la Moció presentada pel G. P. Popular, amb les esmenes incorporades (19:09:48):</i> aprovada per 92 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.	8013
	<i>Votació de la Moció presentada pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els verds (19:10):</i> rebutjada per 34 vots a favor, 58 en contra i 1 abstenció.	8013
—	15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre previsions d'inversió en el transport públic (Tram. 302-00252/05) (Punt quinze de l'ordre del dia.) (19:10)	
	<i>Presentació:</i> Sr. Lora i Lillo (M).	8013
	— Esmenes del G. Socialista (núm. 1 a 4)	
	<i>Torn a favor:</i> Sr. Ferran i Serafini.	8014
	<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Portabella i Calvete.	8015
	<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Boada i Masoliver.	8016
	<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Sirera i Bellés.	8018
	<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Vila i Giró.	8019
	<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Lora i Lillo, que anuncia l'acceptació de les esmenes núm. 1, 2 i 4 del G. Socialista.	8019
	<i>El conseller de Política Territorial i Obres Públiques intervé per allusions i per aclariments.</i>	8020
	<i>Votació del punt primer de la Moció, amb la incorporació de les esmenes núm. 1 i 2 del G. Socialista (19:59):</i> aprovat per unanimitat.	8020
	<i>Votació del punt segon de la Moció, amb la incorporació de l'esmena núm. 2 del G. Mixt (20:00:32):</i> aprovat per unanimitat.	8021
	<i>Votació del punt tercer de la Moció, amb la incorporació de l'esmena núm. 2 del G. Socialista (20:00:58):</i> rebutjat per 25 vots a favor, 53 en contra i 10 abstencions.	8021
	<i>Votació del punt tercer de la Moció (20:01):</i> aprovat per 70 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.	8021
	<i>Votació de l'esmena núm. 4 del G. Socialista (20:02):</i> rebutjada per 25 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.	8021
—	16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió de les funcions i els objectius encarregats al Departament de Treball (Tram. 302-00253/05) (Punt setzè de l'ordre del dia.) (20:02)	
	<i>Presentació:</i> Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).	8021

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

Posició del G. Mixt: Sr. Lora i Lillo.

8022

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Huguet i Biosca.

8022

Posició del G. P. Popular: Sr. Oleart i Comellas.

8022

Posició del G. Socialista: Sr. Rañé i Blasco.

8023

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Sesmllo i Rius.

8024

El president es reincorpora al seu lloc.

El Sr. Guillot i Miravet (IC-EV) intervé per al·lusions i el Sr. Sesmllo i Rius (CiU) li respon.

8025

Votació dels punts primer i tercer de la Moció (20:32): rebutjats per 26 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

8025

Votació del punt segon de la Moció (20:33): rebutjat per 26 vots a favor, 49 en contra i 10 abstencions.

8025

La sessió s'aixeca a dos quarts de nou del vespre i tres minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 76.1

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, per la lletrada Sra. Folchi i Bonafont, el lletrat Sr. Muro i Bas i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Economia i Finances, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball.

ORDRE DEL DIA

1. Proposició de llei de modificació de la Llei 16/1998, de 28 de desembre, dels consells socials de les universitats públiques de Catalunya. Tram. 202-00142/05. Grups parlamentaris. Proposta de tramitació en lectura única. (Text presentat: BOPC, 390, 32238).

2. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 13/1995, de contractes de les administracions públiques, de la Llei 8/1972, d'autopistes de peatge, i de creació d'un fons de compensació per als supòsits de rescat o de supressió dels serveis públics d'autopistes de peatge objecte de concessió. Tram. 270-00035/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, juntament amb dos altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració. (Text presentat: BOPC, 378, 30984).

3. Interpellació al Consell Executiu sobre la política agrària. Tram. 300-00534/05. Sr. Ramon Vilalta i Oliva, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

4. Interpellació al Consell Executiu sobre l'execució dels pressupostos. Tram. 300-00502/05. Sr. Josep Maria Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

5. Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les administracions públiques. Tram. 300-00521/05. Sr. Salvador Morera i Tanyà, del Grup Mixt. Substanciació.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre política lingüística. Tram. 300-00122/05. Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre el servei públic d'ocupació de Catalunya. Tram. 300-00336/05. Sr. Josep Maria Rañé i Blasco, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

8. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política urbanística, especialment pel que fa referència a la urbanització la Riera, de Sant Pere de Torelló (Osona). Tram. 301-00106/05. Sr. Joan Boada i Masoliver, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya-Els Verds (IC-EV). Substanciació.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre el transport de muntanya. Tram. 300-00485/05. Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de reequilibrament territorial. Tram. 300-00530/05. Sr. Joaquim Novella i Izquierdo, del Grup Parlamentari

d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la protecció social de la dependència. Tram. 302-00251/05. Sra. Marina Geli i Fàbrega, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política hidràulica. Tram. 302-00250/05. Sr. Manuel Nadal i Farreras, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política hidràulica, especialment pel que fa referència a la regulació dels cabals dels rius. Tram. 302-00254/05. Sr. Josep Maria Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política hidràulica. Tram. 302-00249/05. Sr. Joan Boada i Masoliver, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre previsions d'inversió en el transport públic. Tram. 302-00252/05. Sr. Fidel Lora i Lillo, del Grup Mixt. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió de les funcions i els objectius encarregats al Departament de Treball. Tram. 302-00253/05. Sr. Jordi Guíllot i Miravet, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

17. Preguntes amb resposta oral. (Seran substanciades el dia 21 d'abril, a les 16:30 hores).

El president

S'obre la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha establert la llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple, que serà distribuïda immediatament i que, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Proposició de llei de modificació de la Llei 16/1998, del 28 de desembre, dels consells socials de les universitats públiques de Catalunya

Comencem el primer punt de l'ordre del dia: Proposició de llei de modificació de la Llei 16/1998, del 28 de desembre, dels consells socials de les universitats públiques de Catalunya, presentada per tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra. D'acord amb la norma supletòria de l'article 118 del Reglament, a iniciativa de la Junta de Portaveus, se sotmet al Ple de la cambra la tramitació d'aquesta Proposició de llei pel procediment de lectura única; per tant, hem de passar en primer lloc a votació l'acord de tramitació del projecte de llei pel procediment de lectura única. Per això estic cridant a votació.

Havent-hi quòrum, passarem, per tant, a la votació.

L'acord de tramitació de lectura única comporta, també, la presa en consideració.

Iniciem la votació.

L'acord de tramitació de lectura única que comporta la presa en consideració ha estat adoptat per 79 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Per tant, i d'acord amb l'article 118.2, passem al debat i votació del text de la Proposició de llei. Tenen la paraula els grups parlamentaris per un temps màxim de deu minuts.

Correspon, en primer lloc, al Grup Mixt i té la paraula...

Tots els grups renuncien a la presa de paraula. Llavors passarem, directament, no havent-hi debat, havent renunciat al debat, a la votació d'aquesta proposta de resolució.

Iniciem la votació.

Aquesta modificació de la Llei ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 13/1995, de contractes de les administracions públiques, i de la Llei 8/1972, d'autopistes de peatge, i de creació d'un fons de compensació per als supòsits de rescat o de supressió dels serveis públics d'autopistes de peatge objecte de concessió (presa en consideració)

Segon punt de l'ordre del dia: debat i votació de la presa en consideració de la proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 13/1995, de contractes de les administracions públiques, i de la Llei 8/1972, d'autopistes de peatge, i de creació d'un fons de compensació per als supòsits de rescat o de supressió dels serveis públics d'autopistes de peatge objecte de concessió, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula, per presentar la proposta, el diputat senyor Joan Ridaó, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, un autèntic clam popular amb aires d'autèntica revolta de gent farta de pagar i de callar ha posat en relleu, com vostès saben, recentment, el creixent malestar social (*remor de veus*), l'emprenyament col·lectiu, per dir-ho d'alguna forma, per una situació que ni pot continuar més...

El president

Prego que guardin silenci.

El Sr. Ridaó i Martín

...ni es pot ocultar per més temps. Això és: que Catalunya, la Catalunya avançada i emprenedora, la Catalunya a la recerca de nivells de prosperitat i de justícia social d'Holanda, de Dinamarca, disposa d'unes infraestructures de peatge col·lapsades, carreteres embussades, accessos turístics congestionats i punts conflictius cada dia a la mateixa hora i al mateix lloc; que la Catalunya, societat del coneixement i de la informació, a l'era d'Internet, disposa d'unes infraestructures impròpies d'un país modern i competitiu, incompatibles amb el creixement econòmic i demogràfic; sobretot més, quan les infraestructures, com vostès saben, són avui la principal eina per construir un model econòmic, social i territorial equilibrat i amb qualitat de vida; sobretot, especialment també, en un país com el nostre, amb unes potencialitats innegables per la seva tradició industrial, pel seu capital humà emprenedor, un país com a cap de pont cap al Magrib i al bell mig del gran eix mediterrani fins a Gènova, un país que, per exemple, ha incrementat des del 1995 un 60% la seva demanda de transport de mercaderies i un 120% la de transport de passatgers.

Les raons que expliquen aquesta situació de congestió, de saturació progressiva estan vinculades, d'una banda, evidentment, al creixement de la mobilitat, sí; però també, i especialment, per damunt de tot, el factor causant d'aquesta persistència i proliferació de vies de peatge, de l'abandonament endèmic de les nostres carreteres és, i ha estat, encara, la flagrant discriminació entre uns ciutadans que disposen de 4.600 quilòmetres d'autopistes gratuïtes i uns altres ciutadans, els catalans i les catalanes, que han de comunicar-se a través de 2.000 quilòmetres de peatge tou, dur o, en alguns casos, duríssim.

Els successius governs de l'Estat han mirat de contenir la despesa a costa de la inversió pública a Catalunya. I així, per exemple, entre l'any 1990 i el 1995 la inversió a Catalunya s'ha situat un 20% per sota de la mitjana espanyola, un 54% per sota de la inversió pública a la Comunitat de Madrid... Catalunya ha ocupat en aquests darrers anys la catorzena posició entre les disset comunitats autònomes de l'Estat en inversió per mil habitants, i fins al 1993 la inversió regionalitzada ha estat de 80.329 pessetes per 158.354 de la mitjana espanyola. I tot això, per contra, amb el 16% de la població, amb el 23% de l'aportació en ingressos a l'Estat, amb el 18% dels vehicles matriculats, amb el 16% dels permisos de conduir, amb el 26% de la sinistralitat i, fins i tot, disposant dels cinc trams viaris de més intensitat de trànsit de tot l'Estat i deu entre els dinou primers: Barcelona - la Jonquera, Montgat - Malgrat, Barcelona - Tarragona, Montmeló - el Papiol, Sagossà - Mediterrani.

I així, senyories, no estranya ningú que tinguem un rècord europeu inigualable de major concentració de peatges per metre quadrat, el 72% del total dels peatges de l'Estat es paguen a Catalunya, i només disposem d'un 4,13% d'autovies gratuïtes. Evidentment, tot això amb el lògic empenyament de la gent que no entén que per anar de Barcelona a Madrid hagi de pagar més de

Punt 2

3.000 pessetes fins a meitat de trajecte i de Saragossa a Madrid no hagi de pagar res, absolutament ni un duro.

Una situació, com deia, greument discriminatòria, que té més d'un responsable perquè al deixament dels successius governs de l'Estat s'hi suma, d'una manera molt clara, la nul·la capacitat del nostre Govern, del Govern de la Generalitat i del Grup polític que li dona suport per aturar aquesta sagnia atàvica, per posar fi al dèficit acumulat de capital públic i evitar de continuar finançant les vies de comunicació amb la col·laboració del sector privat, que ha estat, i és encara, una constant des del 1980. I tot això, a més a més, de votar favorablement a Madrid uns pressupostos clarament discriminatoris. Una nul·la capacitat, deia, per compensar, també, ja en l'època democràtica, l'esforç anticipador en forma d'inversió fet per Catalunya durant el franquisme, quan l'estat del benestar era un autèntic miratge, un esforç des de la iniciativa privada i que avui, malauradament, penalitza els usuaris que han de pagar el corresponent peatge, i que ens condemna a ser un país de peatge en tota regla i una gran empresa privada del benestar; una nul·la capacitat, en definitiva, per obtenir el reconeixement d'un deute històric de l'Estat acumulat durant els darrers vint anys i que oscil·la, en alguns casos, entre els 700.000 milions de pessetes d'inversió mitjana a l'Estat, i l'1,9 bilions de pessetes que han rebut de més les comunitats de règim foral.

El deixament, per tant, dels uns i la incompetència dels altres ens ha portat, en definitiva, per tant, a una situació de greu discriminació en relació amb la resta de l'Estat, de pillatge institucionalitzat en què Catalunya només disposa del 12% del total del capital públic de l'Estat i el 7,5% d'infraestructures viàries. Una situació que, òbviament, penalitza la nostra competitivitat en encarir el transport de mercaderies, però també en gravar el conjunt d'economies domèstiques d'aquells usuaris que es veuen obligats a transitar per les vies de peatge, però sobretot, també, en congestionar, alternativament, la nostra xarxa viària secundària.

Si no es tracta d'això, si no es tracta d'incompetència, si no es tracta de mala gestió, només ens resta pensar que hi ha algú interessat a perpetuar aquesta situació, que existeix una evident complicitat, com a mínim sospitosa, amb la discriminació i amb la incompetència. I no és difícil arribar a aquesta conclusió, senyores i senyors diputats, no és difícil d'arribar a suposar això quan, per exemple, en tretze anys de Govern socialista a Madrid s'ha imposat a Catalunya la més baixa inversió de l'Estat dels darrers anys, l'allargament de les concessions, encara més concessions, i s'ha emmurallat, literalment, la ciutat de Barcelona amb la B-30 i amb els túnels de Vallvidrera. Però també en dinou anys de Govern de Convergència i Unió a Barcelona s'han creat més autopistes de peatge i s'han situat al capdamunt de les empreses concessionàries, fins i tot, exconsellers de la mateixa Generalitat.

Un trist repartiment de papers, per tant: els uns camuflats sota la bandera de la solidaritat, beneficiant-se de l'espoli català per beneficiar uns territoris electoralment captius a Espanya; i els altres, sota la bandera del nacionalisme, abonant una Catalunya de peatge, de sobreprivatització dels serveis públics, l'autèntic fet

diferencial català. Perquè, per exemple, a qui ha beneficiat la privatització d'ACESA, una empresa pública fins a l'any 1987, una empresa que era de capital públic fins a l'any 1987 i que des que és privada ha obtingut 262.000 milions de pessetes de benefici? Qui s'ha beneficiat d'aquests ingressos exorbitants amb què hauríem pogut, per exemple, rescatar tots els peatges existents fins a l'any 1991 i construir, lliure de peatge, per exemple, l'autopista Rubí - Terrassa - Manresa, els túnels de Vallvidrera i del Garraf, la Mataró - Palafrúls i la Sitges - el Vendrell? Si no hi ha hagut ningú interessat en aquesta situació, els proposem, amb el seu suport, abordar dues possibles alternatives que planteja aquesta Proposició de llei del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

D'una banda, la creació d'un fons de compensació per dotar econòmicament un pla de rescat de les autopistes catalanes, en tres fases: la primera, rescatant de forma prioritària els peatges de les vies que actuen com a rondes urbanes de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona; en segon terme, l'homogeneïtzació del cost dels peatges per la banda baixa, en la línia d'un peatge tou, i, en tercer terme, abordar, definitivament, el rescat de la totalitat de peatges. Amb un finançament —els proposem— a través de diverses fórmules complementàries, com puguin ser l'aportació de l'Estat, en forma d'un 1% del total de la inversió en infraestructura viària, a través del sistema de peatge a l'ombra, intentant compensar així el deute històric acumulat per l'Estat.

En segon lloc, també, a partir de l'aportació de la Generalitat en forma de millora de la inversió, més copiosa en la mesura que disposem d'un sistema de finançament que ens atorgui més suficiència financera i major sobirania fiscal; a partir, també, de destinar una part de l'impost municipal de circulació de vehicles de motor; de la implantació d'una taxa que gravi la circulació del turisme exterior; a través de destinar de forma finalista l'impost extraordinari de combustibles; i, finalment, a través de la creació d'un impost especial sobre els beneficis extraordinaris, obtinguts no només per les empreses concessionàries d'autopistes, sinó per la totalitat de concessionàries de serveis públics a Catalunya.

D'altra banda, també —és el segon element que contempla la nostra Proposició de llei—, es pretén la creació, a través de la modificació de la Llei d'autopistes de peatge, de 1972, i de la Llei de contractes de les administracions públiques, per permetre, en primer lloc, la supressió de tots els beneficis tributaris i financers que avui són totalment injustificats —per exemple, l'exempció de pagar l'impost de béns immobles, que tant penalitza les hisendes locals. I, en segon lloc, la modificació, en determinats casos, de les condicions contractuals, sense que hagi d'operar necessàriament una compensació econòmica si hi concorren determinades causes d'interès públic, atenent, per exemple, a la llarga durada de la concessió o a la seva pròxima finalització, amb situació, per exemple, de total amortització de les autopistes, que és el cas de l'A-7, per exemple. En segon lloc, a través de tenir en compte la bona situació del concessionari en termes d'endeutament i de càrrega financera; a partir de tenir en compte també els benefi-

cis extraordinaris obtinguts per aquestes empreses concessionàries, i, finalment, també, paràmetres com la valoració de l'obtenció de possibles plusvàlues en les instal·lacions, que posteriorment no han de revertir en l'Administració, i acaba retenint l'empresa concessionària.

Probablement, i dic «probablement», perquè algú dirà que cal procedir amb respecte estricte a la legalitat, amb respecte als compromisos adquirits, o, fins i tot, que el rescat és impossible –ho ha dit el president de la Generalitat, per activa i per passiva–, que no hi ha cap govern a Europa que s'ho plantegi. Però si aquesta darrera afirmació és correcta, és a dir, que no hi ha cap país a Europa que s'ho plantegi, també és cert que no hi ha cap país a Europa –i fins i tot diríem al món–, amb 4.600 quilòmetres d'autopistes gratis en una banda i 2.000 quilòmetres de pagament en l'altra; en ciutats que disposen d'accessos gratuïts i d'altres que estan, literalment, assetjades per sinistres cabines de peatge, com si es tractés d'autèntiques màquines escurabutxaques; que no hi ha tampoc cap país al món que cedeixi un servei públic a unes empreses que només inverteixen, inicialment, un 10% del total de la inversió, i que financen la resta, fins a un 100%, financen la resta amb préstecs; a més a més, amb préstecs que van a contractar a l'estranger, amb la garantia que continuaran pagant els dòlars a seixanta pessetes –com als anys seixanta– i, per tant, que la diferència la pagaran les diverses administracions.

Per aquest concepte, per l'assegurança de canvi, només l'Estat ha pagat, fins a l'any 1996: 480.000 milions de pessetes. Enlloc del món, per tant, senyores i senyors diputats, està més justificat el rescat o l'extinció anticipada de les concessions, en un sector semipúblic, que té tots els avantatges d'una empresa capitalista; que fa, a més a més, màxims beneficis, però que, en canvi, no està sotmesa a cap control públic, que no té cap tipus de desavantatge, en un mercat captiu, en un mercat monopolista; i tot això, a més a més, sense que nosaltres hàgim decidit, prèviament i de forma sobirana, si volem un model privat de serveis –i, per tant, pagar peatges–, o si, en definitiva –com és la situació actual, amb una situació de pressió fiscal molt forta, més pròpia d'un sistema públic de qualitat–, hem de continuar pagant aquests peatges.

Per tot això, senyores i senyors diputats, els demanem que votin i donin suport a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha torn en contra? No hi ha torn en contra.

Per fixar la seva posició, tenen la paraula els grups parlamentaris. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera, que ho fa des de l'escó.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Bé, amb el Grup que acaba de parlar ara mateix hi ha algunes coincidències pel que

fa a la valoració de la problemàtica en conjunt. Estem absolutament d'acord, tots plegats, que la situació que viu Catalunya en aquesta matèria podríem dir que és pràcticament insòlita, pel que fa a nivell europeu. I també estem d'acord que parlar, avui per avui, de rescats o de modificacions substancials de la situació dels peatges a Catalunya, avui per avui, no és una quimera, tenint en compte la situació absolutament difícil que viu Catalunya en aquesta matèria, i que, a més a més, els fets que han anat ocorrent darrerament han propiciat que hi hagi un estat d'opinió que allò que defensàvem uns quants fa un parell d'anys, i que pràcticament érem sols, doncs, cada vegada siguin més els que, a hores d'ara, ho defensin.

Dit això, però, les nostres coincidències amb el Grup d'Esquerra Republicana s'acaben aquí, pel que fa a la proposta que es planteja. Nosaltres entenem que, avui per avui, i en les dates en què estem, plantejar una proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés –avui per avui, com he dit, en aquestes dates– és un autèntic brindis al sol, que no serveix absolutament per a res. Suposo que el Grup d'Esquerra Republicana el que busca és un cert protagonisme polític, però que a l'hora d'efectes pràctics no en tindrà absolutament cap, tenint en compte que les legislatures estan a la seva part final i que, per tant, és difícil que es pugui entrar a valorar, per no dir pràcticament impossible. En qualsevol cas, s'han de recordar alguns aspectes de la discussió, tant en aquesta cambra com en l'opinió pública, pel que fa als peatges; s'han de recordar perquè és important, i més en aquesta matèria i en aquest moment en què estem ara.

S'ha creat un grup de treball en el qual participen tots els grups parlamentaris, hi participen tots els agents socials i totes les companyies que estan implicades en aquesta matèria. I el que un –des del punt de vista estrictament lògic– creu que hauria de ser bo i convenient per part de tots els grups, és intentar que els treballs –ben avançats, per cert– d'aquest grup de treball acabin com més aviat millor, i, sobretot, aconseguir un mínim de consens, que jo, sincerament, temps enrere era de l'opinió que era absolutament impossible, jo veig que cada vegada, a partir dels treballs d'aquest grup i a partir de moltes coincidències i complicitats, cada vegada –com deia– aquest consens el veig més possible i més factible.

Per tant, el que s'imposa és una actuació més lògica, i, sobretot, amb el benentès que aconseguim entre tots plegats avenços importants i tangibles, i no propostes com aquesta, que ja he dit, pel que fa a la filosofia, que hi tenim coincidències, però que a l'hora de la pràctica, evidentment, no van absolutament enlloc, perquè –com he dit– no tenen cap possibilitat d'èxit, bàsicament tenint en compte la situació o el moment històric en què estem immersos.

És per tot això que, en tot cas, anuncio que el nostre Grup s'abstindrà pel que fa a la votació, i res més.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres, el nostre Grup parlamentari coincideix bàsicament amb totes les propostes –les reivindicacions, més que no propostes– del Grup d'Esquerra Republicana, en la necessitat que cal racionalitzar i posar una mica de coherència en tot el tema de les autopistes de peatge, sobretot pel desequilibri, tant interior –dins del nostre país– com amb la resta de l'Estat que provoca. I, evidentment, com deia el senyor Ridao, també amb aquesta voluntat ciutadana que això canviï d'una vegada per totes. I això és un element important, i cal que ens felicitem que els ciutadans siguin capaços, doncs, de fer aquest tipus de mobilitzacions i de reivindicar de forma clara i contundent allò que creuen que els beneficia.

El que passa és que, davant d'aquesta proposta, nosaltres hi trobem certes dificultats i podríem caure que estem creant falses expectatives als ciutadans, i intentaré explicar-me. Aquesta Proposta de resolució té dos elements clau, que ja ha dit el senyor Ridao. Per un cantó, no hauria d'existir el deure de compensació o d'indemnització per a la resolució de la concessió en determinats casos, i, l'altre, crear un fons de compensació per als supòsits de rescat o de supressió del servei públic d'autopistes de peatge. Aquestes són les dues potes en què es basa aquesta proposta de resolució.

Nosaltres creiem que la primera no té solidesa jurídica, i quan una cosa no té solidesa jurídica –sempre des del nostre humil punt de vista–, evidentment, no podem crear falses expectatives ni tampoc ens podem atrevir, des d'aquest Parlament, a aprovar una cosa que es porti al Congrés dels Diputats, perquè la resposta pugui ser que fins i tot aquesta proposta és inconstitucional.

En relació amb aquesta idea, que des del nostre punt de vista no s'ajusta al dret la manca d'indemnització, és un element que hauríem d'explicar i que s'hauria de clarificar, perquè, si no, podríem caure fins i tot en el ridícul, cosa que ningú vol en aquest camp. Es diu en la proposta que hi ha la possibilitat que no hi hagi compensacions o indemnitzacions al contractista, o sigui al concessionari, quan concorren raons d'interès públic i existeixin circumstàncies sobrevingudes no previstes en el moment del contracte i que ho fan aconsellable, a partir d'unes ponderacions d'uns quants factors: la durada del contracte, la situació de l'endeutament del contractista, la plusvàlua generada, etcètera –que ara no repetiré–, que estan aquí.

Des d'un punt de vista estrictament jurídic, aquesta proposta és força inajustada i no es podria enquadrar en cap dels principis jurídics existents, així com en els principis constitucionals, que diuen: «No es pot suprimir un dret o expropiar un bé sense una indemnització.» I això ho diu la Constitució espanyola, en el seu article 33, que diu: «1, es reconeix el dret a la propietat privada i a l'herència. 2, la funció social d'aquest

dret en delimitarà el contingut, d'acord amb les lleis. 3, ningú podrà ser privat dels seus béns ni dels seus drets, sinó per causa justificada d'utilitat pública o d'interès social, mitjançant la corresponent *indemnització* i de conformitat amb allò que les lleis disposin.» Això diu la Constitució espanyola; en tot cas, si cal modificar-la, ens podem plantejar-nos modificar-la, res és sagrat en aquesta vida i menys això!, però, en tot cas, el que no podem fer és posar una llei que, clarament, se'n retornaria per modificació d'una llei, per clarament inconstitucional. Els diré més, fins i tot l'expropiació per utilitat pública, quan és per fer una xarxa viària o un carrer, es paga, es compensa, hi ha una indemnització, fins i tot en això, i és, imagini's, doncs, quan ja està declarat d'utilitat pública. També podria declarar-se, evidentment, aquest rescat, però aquest no és el cas, perquè no existeix aquesta possibilitat en la Constitució espanyola. No es poden suprimir drets ni béns de ningú sense indemnització.

Per tant, hem de dir que jurídicament és inacceptable no atorgar cap tipus d'indemnització per la rescissió dels contractes. Una cosa és si ens agrada o no quina és la situació, però, en tot cas, si hem de fer modificacions, si hem de canviar, si hem de fer allò que tots hi estem d'acord, que s'ha de racionalitzar tot el tema de les autopistes de peatge i equilibrar-les al nostre país, fem-ho bé, perquè, si no, estem creant falses expectatives als ciutadans.

I la segona gran pota d'aquesta modificació és crear aquest fons de compensació. En això hi estariem d'acord, de crear un fons de compensació, seria un element importantíssim, també ho hem dit en les nostres propostes en aquest grup de treball, i aquest fons es nodriria de diferents elements –i aquí també entrariem en una certa discussió, que això, en tot cas, sí que es podria arreglar amb el consens i amb la negociació–, però, per exemple, l'aportació anual de l'1% d'inversió viària, *a priori*, semblaria una quantitat baixa. Perquè, si posem un exemple, l'1% de les actuacions inversores estatals –perquè això seria a tot l'Estat–, o sigui, el pressupost consolidat del 99, només amb activitat productiva, allò que faci referència a l'activitat productiva, no?, totes les inversions menys les que afecten les persones –com ensenyament, sanitat, treball, etcètera–, o sigui, més o menys, Agricultura, Fomento, Medi Ambient i Indústria pujarien 11.000 milions de pessetes; per a Catalunya podria representar uns 1.500 milions, fins i tot podria ser menys.

L'altre element d'aquest fons de compensació seria l'impost de circulació de vehicles, i aquí sí que nosaltres no hi estariem d'acord. L'impost de circulació de vehicles és un impost municipal, i, en tot cas, afectaria un impost de clara competència municipal, i podríem debilitar, no, de ben segur debilitariem encara més el prou dèbil finançament local, i fins i tot alterariem els nivells impositius dels ciutadans. Nosaltres pensem que seria millor potser afectar l'impost de matriculació, no pas el de circulació, que és municipal; sinó el de matriculació, que és un impost especial sobre determinats mitjans de transport. I, d'aquesta manera, afectaria un impost de rang estatal, no pas un de municipal com és l'impost de circulació de vehicles, no?

I, a més a més, fent un càlcul, els diners que es podrien treure d'aquest tipus per aquesta caixa, per aquest fons de compensació seria el mateix, al voltant de 75.000 o 80.000 milions de pessetes anuals per a tot l'Estat, tant si és un com l'altre, perquè nosaltres creiem que l'impost de circulació no es pot tocar, perquè evidentment serveix per finançar gran quantitat de serveis municipals dedicats als ciutadans. Suposo que quan es parla de l'impost especial sobre combustible es parla de l'impost especial sobre hidrocarburs, i en tot cas tampoc s'especifica la taxa de circulació per al turisme exterior; en tot cas, hi ha països –no com Suïssa– que sí que l'apliquen, i seria un element a tenir en compte. En definitiva, sí que aquesta segona pota es podria negociar i podríem estar-hi d'acord, però, en tot cas, l'element clau és que no és admissible la proposta de modificacions de la Llei de contractes de l'Estat i la Llei d'autopistes de peatges per inconstitucional, per tenir poca solidesa jurídica, i en tot cas, el fons de compensació haurien de veure quines són les figures.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

És a dir, nosaltres pensem que, en tot cas, aquestes modificacions o un pla global de racionalització i supressió d'autopistes és el que hem de fer, i no anar fent pegats o anar fent actuacions unilaterals, que són més legítimes, faltaria més!, però, en tot cas, em sembla que hauríem de posar-les totes en comú. Almenys posar-les totes en comú en aquest grup de treball. Jo no sóc dels que penso..., o nosaltres no som dels que pensem que, com que hi ha el grup de treball, l'activitat parlamentària ha de quedar aturada en aquest sentit i no fer res, no, es pot continuar fent, però, en tot cas, és en aquest grup de treball on posarem en comú totes les diferents alternatives que hi ha per solucionar tota aquesta temàtica, i a partir d'aquí cada un sí que agafarà, doncs, aquelles que creu convenients o que s'adiuen més amb el seu pensament o amb la seva visió que té del país en relació a les infraestructures. Nosaltres pensem que potser haurien d'anar més impostos sobre la benzina, que és un impost dinàmic, que vol dir que segons la quantitat que s'utilitza es paga, i a més a més, també, amb aquest impost de caràcter finalista que gravi els beneficis de les concessionàries. Però, sobretot, tot allò que es racionalitzi, tot allò que signifiqui per millorar aquesta qüestió ha d'anar destinat al transport públic i al foment del transport públic com un element bàsic.

Bé, dit tot això, el nostre Grup Parlamentari no votarà favorablement aquesta presa en consideració.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. No em faré, il·lustres senyores i senyors diputats, no em faré repetitiva perquè comparteixo molt el que acaba de dir l'il·lustre diputat senyor Boada. Quan em vaig llegir detingudament la Proposta de resolució que el Grup d'Esquerra Republi-

cana i que el senyor Ridao ha defensat –me la vaig llegir detingudament–, la veritat és que em vaig fer dues composicions. Una, des de la vessant jurídica mirant què és el que vostès aportaven en cadascun dels articles. La seva proposta de resolució és inconstitucional, per tant, nosaltres no hi podem estar d'acord, i quan vostès parlen de crear un fons de compensació per rescatar, vostès ho veuen des d'una visió, nosaltres ho veiem des d'una altra; quan es parla de crear un fons de compensació per al rescat, nosaltres creiem que hem d'apostar per noves infraestructures, per tant no coincidim en el seu plantejament; vostès parlen de finançament, d'aportació de l'1% de l'Estat, parlen del dret històric –fins i tot avui, en un recull que després ja m'hi referiré, en un recull de premsa de *La Vanguardia*, doncs, torna a sortir–, en el qual, a través d'una proposta que vostès han presentat, tornen a parlar del dèficit d'aquest deute històric que ha de revertir cap a Catalunya, i a través de l'article 5, que es refereix a l'article 12, vostè veurà que vostès parlen de suprimir l'IBI, la qual cosa, doncs, vull dir, ja no té sentit. Vostès parlen de l'impost de circulació; jo crec que és una qüestió fonamental i molt important per als nostres ajuntaments, i crec que per aquesta vessant ho tenim compliat.

I és clar, quan analitzes i dius: «Bé, per què han presentat aquesta Proposta de resolució?» –una proposta de resolució presentada a finals del mes de febrer–, crec que ha estat una proposta de resolució de forma precipitada per part de vostès, a l'hora de redactar-la i de presentar-la, i llavors em pregunto per què. Llavors, jo penso i els haig de dir amb tota sinceritat que és una excusa, o dit d'una altra manera, és la forma d'entrar una iniciativa en pla que sigui suport a una campanya electoralista, una campanya demagògica, que vostès en diuen «Catalunya lliure de peatges», que és ni més ni menys que aquest fulletó, la qual jo respecto profundament i fins i tot, doncs, m'hi referiré. Per tant, un cop un veu exactament per on va la proposta de resolució, jo amb tota sinceritat els haig de dir que no els puc donar suport en el dia d'avui.

Ara bé, quan vostès expressen en la seva exposició de motius, la qual compartim, doncs, aquesta inquietud, aquestes reivindicacions que al llarg dels anys hem vingut demanant els diferents grups parlamentaris d'aquesta cambra envers la incongruència del peatge, aquests greuges comparatius entre ciutadans a l'hora de pagar el peatge, la veritat és que un pensa –un pensa– que hem millorat moltíssim; que potser no hem arribat allà on voldríem anar, segurament, però estem a mig camí, perquè si analitzem del 97 cap aquí, i jo ara no em voldria potser fer llarga o allargar-me, perquè, en definitiva, els acords, cadascun de nosaltres tots els tenim, sabem en cada moment pels reials decrets quan s'han anat produint les reduccions dels peatges... Per exemple, de l'autopista Tarragona - València, el 30% per als vehicles lleugers; el 40% per als vehicles pesats, això el 31 d'octubre de l'any 97. Veiem com es torna a portar a terme una reducció dels peatges el 23 d'octubre, veiem com amb aquesta rebaixa, el 50% es dona en el tram Montmeló - el Papiol; el 40%, Montmeló - Granollers i Molins de Rei - Martorell; el 10%, en els trams de Maçanet - Girona Sud, Tarragona - Salou, de

7950

l'autopista A-7, que crec que tot això, més les bonificacions del 67% dels peatges per als transportistes en els itineraris del Vendrell - Salou, a l'autopista A-7, també ho hem de posar a la bossa i tenir-ho en compte per saber exactament quina és la nostra situació en aquest moment en els peatges. A Tarragona i Altafulla - Torredembarra, la nacional 340. Doncs, mentre no s'acabi tot el tema de les obres.

Després, aquests descomptes, que vostès molt bé coneixen, oscil·len entre el 32,4% i el 66% en els recorreguts de Molins de Rei - Martorell, Molins de Rei - Gelida, Molins de Rei - Sant Sadurní, Martorell - Gelida i Martorell - Sant Sadurní, de l'autopista A-7. La bonificació als transportistes en l'itinerari Lleida - Martorell, que en els seus desplaçaments utilitzin qualsevol dels peatges des d'Alfajarín, Pina d'Ebre, Bujaraloz, Fraga, Soses, Lleida i les Borges Blanques fins a la Mediterrània direcció Barcelona a l'autopista A-2 o viceversa, durant tota l'execució que puguin durar les obres de construcció de la carretera nacional II entre Santa Maria del Camí i Igualada, que molt aviat, doncs, això entra en vigor. Acabem de veure fa molt pocs dies, i fins i tot ja hi havia una comissió d'estudis per part del Ministeri d'Hisenda en la qual s'estava analitzant, i que tots vam veure en el Consell de Ministres de la setmana passada que això ja es posa en marxa, de com s'estava analitzant la qüestió de l'IVA. Per tant, són uns 15.000 milions de pessetes que representa no haver de pagar l'IVA a l'hora dels peatges, cosa que revertirà en favor de totes aquelles autopistes i en els peatges i en tots aquells usuaris que utilitzin les autopistes. Jo crec que estem en un moment que podríem parlar que, en dos anys i mig, estem en una rebaixa del cost del peatge de les autopistes d'un 50%.

Permeti'm, senyor Ridao, que jo avui, quan vostè llegia, doncs, a *La Vanguardia*, com bé li dic, aquest recull que ha sortit, i llegint el «Catalunya lliure de peatges», quan vostès, fins i tot, parlen de qui s'aprofita de la Catalunya de peatge, no són prou explícits –no són prou explícits–, perquè, és clar, hauríem de parlar de qui se n'ha aprofitat, d'aquests peatges, perquè, escolti'm, jo baixava a Barcelona, al Parlament, per 485 pessetes anar i 485 pessetes tornar, i ara baixo per 240 l'anar i 240 el tornar; encara em sobra un duro només de l'anada, perquè amb 480 pessetes baixo a Barcelona. I em poso jo com a exemple per no posar qualsevol altre ciutadà. Crec que això és molt important i ja ho hem aconseguit: la diferència del que paga per vint dies laborables una persona que es trasllada cada dia a Barcelona, que vostè sap com està el trànsit, i la quantitat, la intensitat mitjana diària que passa per Martorell, vostè m'haurà de donar la raó a mi, que, doncs, vull dir, amb aquesta diferència d'aquestes 490 pessetes un ciutadà, jo, almenys, puc menjar o puc tenir un dinar la mar de bo a casa meua, i evidentment, al cap del mes em puc comprar unes sabates, puc pagar el rebut de l'electricitat, puc pagar el rebut del gas. Vull dir que tot això ha anat a favor de la butxaca del ciutadà.

Ara bé, quan vostès parlen del deute històric és quan li diem a vostè: «Sí, hem descuidat una cosa.» Reclamar, reclamar als que van governar com ens tornen –perquè vostès aquí diuen qui s'aprofita i els anomena a tots, i

jo el felicito–, com ens tornen aquest deute històric, però, del peatge de les autopistes. Sant Sadurní d'Anoia cada any hem pagat 500 milions més; per tretze anys de govern socialista, són 6.500 milions de pessetes; són sis pressupostos i mig de l'Ajuntament de Sant Sadurní; són vuit pressupostos de l'Ajuntament de Gelida. Per tant, quan vostè vulgui portar a terme una campanya, sigui fins i tot més explícit, perquè la veritat és que serà positiu per a tots.

Ara bé, amb la proposta que avui han fet, compregui que no els podem donar suport pel que li he dit: jurídicament, vostès van anar de pressa; no han tingut en compte les comissions d'estudi que s'estan realitzant al Congrés de Madrid i fins i tot les nostres des del Parlament de Catalunya, i és evident que des d'aquestes comissions tots els estudis que nosaltres portarem i afegirem, amb l'avinentsa que hi estem tots junts treballant, és evident que a finals del mes de juny podrem arribar a unes conclusions cadascun de nosaltres, sincerament, molt més justes que les que vostè avui amb aquesta Proposta de resolució ens ha volgut presentar, que sincerament li haig de dir que no va enlloc.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per fixar la posició del Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Socialista també haurà de tenir una posició similar a la que han expressat els altres grups que s'han pronunciat. És a dir, no podem votar favorablement la presa en consideració d'aquesta resolució per, llavors, ser debatuda i presentada al Congrés dels Diputats.

El Grup Socialista estaria d'acord amb una modificació de la Llei d'autopistes, i també amb una modificació de la Llei de contractes de les administracions públiques. En aquest sentit ho hem expressat i hem presentat propostes de modificació de la Llei d'autopistes en el Congrés dels Diputats, que s'han de debatre i esperem que tinguin èxit. Però no estem d'acord amb el contingut d'aquesta proposta que ens fa avui Esquerra Republicana. Ens l'hem mirat amb molt de deteniment, però la veritat és que, almenys en la seva part articulada, és una part que no podem compartir, i no la podem compartir ni per prendre en consideració, perquè l'endemà els ciutadans ens preguntarien si els socialistes som un partit de veritat que volem governar aquest país. Perquè, és clar, quan vostès ens proposen la modificació de la Llei d'autopistes i ens proposen dir: «Escolti, no cal compensar les empreses concessionàries per rescatar un servei», estan fent una proposta que ens sembla que ja s'ha dit aquí que és inconstitucional i que és molt poc sòlida, i que dificultaria en el futur qualsevol presa de decisió o de concessió de qualsevol altre tipus de servei públic.

A nosaltres ens sembla que és una proposta que potser té bones intencions, però que, quan es tradueix en el paper, té un contingut gairebé confiscatori, que no po-

dem compartir. Nosaltres no podem acceptar que si s'ha donat un servei en concessió, aquest servei, doncs, per l'interès públic o per causes sobrevingudes, a partir d'ara no compensem el rescat d'aquest servei. Nosaltres pensem que hi ha d'haver una seguretat jurídica que faci possible negociar els continguts econòmics de la compensació que s'ha de donar en el procés de rescat. No estem d'acord amb una proposta –repeteix– que gairebé té continguts confiscadors. I a més, quan vostès introdueixen aquesta paraula de dir: «No serà necessària la compensació quan vinguin fets sobrevinguts», que llavors pauten d'alguna manera, home, donen una inseguretat jurídica terrible. I repeteixo: si llavors un dia nosaltres volem fer una concessió d'un altre servei, d'un pàrquing o de la gestió d'un servei públic de recollida d'escombraries, etcètera, llavors els ciutadans diran: «Escolti, vostè em dona un contracte, però com que vostè el podrà modificar quan li doni la gana, per interès públic i per causes sobrevingudes, escolti, doncs, jo no m'hi apunto perquè no sé quan em durarà aquest contracte.»

Per tant, em sembla que és una proposta, de veritat, que, malgrat les bones intencions, no té solidesa, té poca solvència. I a més, si ens hi fixem, veurem que fins i tot hi ha articles que fan referència a modificacions d'articles de la Llei d'autopistes que no existeixen, amb la qual cosa dius: «Escolti, fins i tot està poc estudiat el contingut d'aquesta Proposició en la seva part articulada.» I com aquí es deia, no aguantaria un control jurídic de qualsevol tipus de tribunal, tribunals constitucionals o tribunals normals. Per tant, ens sembla que estariem fent un mal servei al país, donant suport a una proposta que ens sembla que no té..., o no ha estat prou estudiada en el seu contingut ni en el que es proposa.

Sí que hauríem votat favorablement la proposta de creació d'un fons de rescat, perquè és una proposta que hem formulat aquí en el Parlament de Catalunya i també hem formulat en el Congrés dels Diputats. Però, tot i així, aquest fons de rescat que faria possible la liberalització dels peatges, jo els voldria dir que té alguns punts que nosaltres tampoc podríem compartir. Tot i que la idea és una idea que Esquerra Republicana i els socialistes, potser, hem compartit i hem proposat, ja sigui en el debat de pressupostos aquí en aquest Parlament, ja sigui en proposicions de llei en el Parlament espanyol.

Vostès proposen que aquest fons de rescat es nodreixi, entre altres coses, d'un increment de l'impost de circulació. A nosaltres, en aquests moments, ens sembla que a fer propostes d'increment d'impostos no hi podem donar suport. Si un cas, si s'incrementés un impost, hauria d'anar compensat amb la rebaixa d'un altre. Per tant, tampoc podríem votar aquesta part de l'increment de l'impost de circulació. I tampoc podríem votar que aquest fons de rescat que s'hauria de nodrir de l'IVA o dels impostos de beneficis es nodrís dels impostos de combustibles, perquè nosaltres pensem que l'impost de combustibles o d'hidrocarburs ha de ser un gran impost ecològic que, en el futur, el que faci sigui no «primar» la utilització del transport privat, no «primar», per tant, el tema de les autopistes i el transport privat amb auto-

mòbil, sinó anar destinats, aquests recursos que s'obtinguessin de l'impost ecològic, a potenciar plans de transport públic, que crec que és el gran canvi que hem de fer cap a la mobilitat sostenible.

Per tant, nosaltres ni en la part articulada hauríem votat a favor, sí que hauríem votat a favor la proposta de creació del fons de rescat, però amb aquests matisos no estariem d'acord a augmentar l'impost de circulació, ni estariem d'acord que aquest fons de rescat es nodrís amb els impostos dels combustibles.

Dit això, jo voldria fer alguns recordatoris que em semblen importants. Esquerra Republicana, quan proposa aquesta creació del fons de rescat, reclama una cosa important, és a dir, que s'introdueixin els impostos que en aquests moments s'obtenen a partir de la utilització de les autopistes, de l'IVA. Sembla que el conseller Mas i el vicepresident econòmic del Govern, Rodrigo Rato, han arribat a un acord perquè aquests impostos arribin aquí a Catalunya, els de l'IVA. Ens sembla important, però nosaltres demanaríem que quan Convergència i Unió copia les propostes de l'oposició, dels socialistes o d'Esquerra Republicana que es van formular en aquest Parlament en el debat de pressupostos, ho copiés totalment, perquè nosaltres volíem que vinguessin a Catalunya els impostos que s'obtenen de l'IVA de les autopistes, però també els impostos que s'obtenen a partir dels beneficis de les empreses concessionàries de les autopistes que actuen a Catalunya. Volem els dos impostos. Perquè l'IVA són 2 o 3.000 milions de pesetes, però els de beneficis són 20.000 milions de pesetes. I si volem crear un fons de rescat per liberalitzar les autopistes, 2.000 milions són molt pocs milions, 20.000 milions són molts més milions, que ens permetria, de veritat, afrontar la proposta del rescat.

També voldria fer un matís. Ara se'ns anuncia –i no hi veig tampoc massa claredat en el que se'ns proposa–, se'ns anuncia la possibilitat o la demanda del president Pujol de suprimir l'IVA de les autopistes. L'IVA de les autopistes, i vostès ho saben, i el conseller Macias ho sap perfectament, perquè la Comissió d'estudi dels peatges de Catalunya que s'ha creat a partir d'una resolució d'aquest Parlament, i que està treballant a la Conselleria de Política Territorial, els experts han elaborat un document que diuen que la supressió dels IVA de les autopistes és il·legal. I la rebaixa que es va produir també és il·legal. Per tant, no sé per què el president Pujol –sí que ho sé, perquè vénen eleccions– està dient: «Oh, per què no eliminem l'IVA de les autopistes?», sabent que és una proposta il·legal. Si el president Pujol el que vol dir és que el paguem de l'IVA a l'Estat retorni a Catalunya perquè es puguin rebaixar els peatges hi estem d'acord. Però no estem d'acord, com tampoc hem estat d'acord amb la proposta d'Esquerra Republicana, que es facin propostes il·legals ni que sigui perquè vénen eleccions. El president Pujol és una persona solvent i en aquests moments ha fet una proposta que és una relliscada, una patinada electoral. Sap perfectament que l'IVA de les autopistes no es pot suprimir.

I per concloure, un recordatori sobre quines són les posicions socialistes sobre el tema del rescat de les autopistes. Ja he dit: a Madrid han proposat algunes pro-

7952

postes que s'han de debatre ja en aquests moments. Per nosaltres és fonamental que s'anul·lin els decrets de pròrroga de les concessions. Aquesta és la primera proposta. Debate l'anul·lació dels decrets de pròrroga de concessions. Això es veurà a Madrid i esperem que tinguí èxit en el conjunt de grups parlamentaris. Llavors, nosaltres voldríem que s'alliberessin els peatges dels entorns metropolitans. Sabem que el peatge de la B-30 són 1.200 milions de pessetes. A partir de l'1 de juliol són 600 milions de pessetes. Si ja han negociat i han aconseguit que vinguin els diners de l'IVA, apliquin part d'aquests diners de l'IVA a eliminar el peatge de la B-30: 600 milions de pessetes i l'1 de juliol tindríem la B-30 gratuïta, i impediríem el mal que estem produint en aquests moments a l'economia del país.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Volem la modificació de la Llei d'autopistes; també està proposat a Madrid en el sentit que es restableixi l'equilibri econòmic i financer de les concessions. I volem la creació d'un fons de rescat que faci possible el rescat escalonat de les diverses concessions d'autopistes a Catalunya. Nosaltres pensem que al voltant del 2.006, 2.007 podríem haver acabat el procés de rescat de les autopistes en el conjunt de l'Estat i també a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors diputats. Per tant, ens abstindrem a la present consideració d'aquesta proposta.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència i Unió té la paraula el diputat senyor Francesc Iglesias.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, en nom del nostre Grup, ens posicionarem sobre aquesta proposta de resolució que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana i l'il·lustre diputat senyor Ridao.

Crec que ja és innecessari i seria reiteratiu, però tampoc era voluntat d'aquest diputat entrar massa en el fons de la lletra de la proposta de la modificació de la Llei, presentada pel Grup d'Esquerra. Però si bé amb el senyor Ridao podríem coincidir –i crec que hi coincideixen, no tan sols, quasi tots els grups de la cambra, sinó els ciutadans de Catalunya– en el tema de la diagnosi, de la realitat de greuges Catalunya - Espanya o les diferències d'inversions o de vies alternatives sense peatge i que, per tant, és un tema que la diagnosi és la que és i el país la fa, però que, en tot cas, cal recordar també –com ha fet l'il·lustre diputat senyor Nadal, el senyor Nadal recorda coses molt recents, no?, recorda coses dels tretze anys que el seu Grup polític va governar a l'Estat–, que, la inflexió, qui l'ha liderada, la inflexió en política general de peatges, qui l'ha liderada és el Grup de Convergència i Unió i el nou Govern del Grup Popular a partir del 86.

En el pacte d'investidura comença a posar-se sobre la taula què passa amb el tema de peatges i d'autopistes, i és a partir d'aquí –quinze anys anteriors suposo que

existien– que qui ha liderat més que ningú és aquest Grup Parlamentari, i el Govern a què donem suport. En tot cas, com a memòria..., perquè ja vaig dir un dia al senyor Nadal amb tot el «carinyo» i tot l'afecte i la simpatia que sap que li tinc, que l'amnèsia en política no és justificable, vull dir, no podem dir que no hem governat durant tretze anys i ara demana la resolució d'uns decrets... Qui va començar el tema d'allargament de concessions va ser un govern socialista. Recordem el tema del Maresme, no?, de l'autovia.

Bé, per tant, no és el tema de discussió del debat d'avui, però sí que –i a més s'han donat arguments que n'hi afegiria algun més si volguéssim entrar en l'esperit i la proposta i la lletra del Grup d'Esquerra Republicana– estem també en un marc de drets de ciutadans europeus, i que hi ha directrius europees clares de la Direcció General VII, el seu *Llibre blanc*, el seu *Llibre verd*, sobre la participació en infraestructures de tot Europa de l'iniciativa privada. Penso que no s'ha considerat en el text, que ja he dit que no hi volia entrar. No hi volia entrar pel moment, per l'oportunitat, perquè penso que aquesta proposta està –i algun altre diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula ho ha dit–, està en el marc suposo i accepto que legítim d'una campanya del seu Grup polític de «Catalunya lliure de peatges», està en un marc mediàtic electoralista.

Però jo li diria que, fins i tot, és irrespectuosa amb els mateixos acords d'aquest Parlament. Aquest Parlament hem fet, durant aquesta legislatura, moltíssimes resolucions en temes de peatge, en comissió i en aquest mateix Ple. Resolucions de tots els grups que hem abonat, algunes vegades uns i altres vegades altres grups. Resolucions que parlen del tema de carburants, dels impostos especials, que parlen del tema dels beneficis de les concessionàries. Resolucions..., aquesta molt més seriosa que és la base del nostre posicionament d'avui. Resolucions de la creació d'un grup de treball que hi participen tots els grups, el seu també, i que es busca una anàlisi..., aprofundir jurídicament en temes econòmics i jurídics de dret comparatiu amb altres països d'Europa en relació amb l'Estat.

En aquest grup de treball, que s'ha fixat un calendari per acabar els seus treballs i que també hi ha un apartat dels temes jurídics, de la revisió de la Llei d'autopistes, si és necessari, és on l'invitem, senyor Ridao i el seu Grup, a entrar en el consens que nosaltres volem per a aquests temes, que des de la responsabilitat de Govern no es poden presentar dient: «fem una caixa estanca de moltes coses», oblidant que hi ha un interès global del manteniment de l'estat del benestar, de molts temes d'interès del país que no podem obviar quan un Grup polític té responsabilitats i voluntat de Govern, que és el cas nostre.

Bàsicament, per aquestes raons, perquè ha sigut una proposta precipitada, electoralista, en un moment inoportú, quan el grup de treball s'ha fixat un calendari per a meitat de juny d'haver acabat els seus treballs. Dos, està en el marc d'una campanya clarament electoralista. Tres, penso que donar un recolzament a aquesta proposta seria, fins i tot, no respectar les mateixes resolucions d'aquest Parlament, amb el qual el nostre Grup és totalment respectuós.

Des d'aquest sentit, aquesta explicació, el nostre Grup rebutjarà i no donarà suport a aquesta proposta.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. El senyor Ridao demana la paraula. Per què la demana?

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, per una qüestió d'ordre, de cara a ordenar la votació.

El president

D'acord.

El Sr. Ridao i Martín

Perquè un il·lustre diputat d'aquesta cambra, fa uns instants, només perquè n'hi hagi constància, ha manifestat les seves reserves sobre l'oportunitat o no d'aquesta iniciativa quant al fet que la presa en consideració d'aquesta avui suposaria, a les alçades que estem de la legislatura, que acabés decaient. Jo vull recordar a aquest diputat que ha exhibit un cert desconeixement del Reglament de la cambra, que encara que avui es prenguéss en consideració aquesta proposta, no decauria perquè això aniria directament al Congrés dels Diputats i, per tant, en tant que allà la legislatura no ha acabat, aquesta subsistiria. Per tant, podria dir, en qualsevol cas, que no tingui cap temor ni cap por el seu Grup Parlamentari perquè avui, votant favorablement, no decauria en acabar aquesta legislatura.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Procedirem a la votació. Demano als senyors diputats que ocupin els seus escons per procedir a la votació.

Iniciem la votació.

Aquesta Proposició ha sigut refusada per 6 vots a favor, 62 en contra i 35 abstencions.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política agrària

Passem al capítol d'interpellacions iniciant el tercer punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la política agrària. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Ramon Vilalta. (*Remor de veus.*)

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci perquè el senyor diputat pugui començar la seva intervenció. Ho repeteixo: prego que guardin silenci.

El Sr. Vilalta i Oliva

Molt honorable senyor president, honorable senyor conseller, senyores diputades i senyors diputats, ja en el debat de política agrària d'ara fa un any aquest Parlament va aprovar per unanimitat una resolució en què s'instava el Govern a presentar, abans de cinc mesos –cinc mesos des del mes de març de l'any passat–, davant de la Comissió d'Agricultura d'aquest Parlament, un informe sobre les previsions d'impacte de la reforma de la política agrària comuna continguda a l'Agenda 2000, reiterant un mandat d'aquest mateix Parlament anterior de l'octubre del 97; mandat que es va tornar a reiterar posteriorment en el debat de política general i que jo crec que posa en evidència la preocupació i l'interès d'aquest Parlament pel món rural català en general, per la política agrària específicament i per les conseqüències que pot tenir per al nostre país, que tindrà per al nostre país la reforma de la política agrària comuna que s'ha portat a terme a través de l'aprovació de l'Agenda 2000 a la Cimera de Berlín, ara recentment. Naturalment, la Cimera de Berlín s'ha produït ara i no l'any passat, i, per tant, la resposta fàcil és dir: «No podíem informar dels resultats fins que la Cimera tingués lloc.» La Resolució, de totes maneres, no parlava dels resultats, sinó de les previsions d'impacte en la línia del que s'estava plantejant en aquells moments.

Finalment, efectivament, la Cimera de Berlín, tinguda lloc ara fa aproximadament un mes, ha pres importants determinacions, ha aprovat quatre OCM, quatre organitzacions comunes de mercat que afecten quatre productes tan importants com els conreus herbacis, la llet, el vi i el vacuum de carn. Ha aprovat un reglament horitzontal respecte a les ajudes directes a l'agricultura, i ha aprovat un reglament sobre desenvolupament rural, que tindran vigència d'aquí fins a l'any 2006. I situo la referència a l'any 2006, perquè en aquells moments s'haurà produït ja, probablement, la incorporació dels països de l'Est a la Unió Europea actual i, amb la seva incorporació, probablement sense afegir-hi res més, Catalunya, en comptes de tenir un 98% del nivell de renda europea, com té avui dia, haurà assolit, per la simple incorporació dels països de l'Est, aquell nivell del 105 o del 107 que a vegades ens situa, com a objectiu estratègic de futur, el president de la Generalitat. Simplement amb la incorporació dels països de l'Est, probablement Catalunya assolirà aquests nivells de renda. I, si això és així, Catalunya deixarà de ser, dins el context europeu, una zona que necessiti ajudes per al seu desenvolupament rural, perquè serà, a tots els efectes, una zona més desenvolupada que moltes altres d'aquesta Europa que tindrem en el futur. I, per tant, allò que no es faci en aquest període 2000-2006, difícilment podrà fer-se en el futur, perquè difícilment podrà accedir-se en el futur a la disponibilitat de recursos als quals podem accedir ara.

Els reglaments que s'han aprovat i les OCM que s'han aprovat són importants, per tant, per a la agricultura i per al món rural català. I, si se'm permet, en un gest d'aquests de franquesa que acostumo, doncs, a fer quan intervenc jo, el resultat de les OCM modificades és més positiu del que es preveia temps enrere. Té aspectes

7954

positius i negatius, certament, però en conjunt jo crec que presenta aspectes prou positius respecte a les previsions que es feien anteriorment.

Queden, d'aquestes OCM, qüestions per a resoldre. En el cas dels cultius herbacis s'ha produït un increment de rendiments per a les superfícies de conreu; cal decidir ara naturalment com s'aplica aquest increment de rendiments. No és el mateix fer-ho d'una manera que d'una altra, no és el mateix fer-ho en zones de regadiu que a les zones de secà i, per tant, aquest és un serrell pendent de resolució.

S'ha incrementat la quota lletera de 550.000 tones, que és menys de la demanda tradicional que es feia des d'Espanya, però que significa un 10% d'increment de la quota, mentre en altres països més productors fins i tot que Espanya, doncs, aquest increment ha estat menor; però, aquestes 550.000 tones, com es repartiran? Naturalment, són 550.000 tones per al conjunt de l'Estat; cal saber com es repartiran per a acabar de decidir si des d'una perspectiva estrictament catalana, des del sector de la llet català, doncs, es considera satisfactòria l'aplicació de quotes que es fa, en el cas de Catalunya, o no.

En l'OCM del vi es produeix un increment de drets de plantació per valor de 17.000 hectàrees. Com es distribuïran, aquestes 17.000 hectàrees?, més les altres 17.000 que resten pendents? Com es distribuïran, en qualsevol cas, aquestes 17.000 hectàrees d'increment de drets de plantació?

O en el tema del vacum de la carn, s'ha produït un increment de primes per valor de 110.325 caps de bestiar; això ens situa en 713.000 vedells d'engreix en el conjunt de l'Estat espanyol; és un increment important, però és, naturalment, només un 62% dels caps de bestiar que es van sacrificar l'any 97. I, per tant, respecte a sacrificis de l'any 97 ens donaria un 62% de cobertura, i respecte als drets de prima sol·licitats l'any 97, un 83% de cobertura. Per tant, continuem estant més enllà del que se'ns reconeix i, en qualsevol cas, resta pendent de decidir com s'aplicaran aquests 110.000 d'increment.

Pel que fa als reglaments horitzontals, queden moltes coses per decidir. S'hi planteja aquí la modulació en les ajudes, els criteris d'«ecocondicionalitat». No és el mateix fer-ho d'una manera que d'una altra, cal fixar ara, i encara que en el tema de la modulació de les ajudes no sigui la comunitat autònoma –Catalunya– la que més pendent n'hagi d'estar, és evident que la modulació de les ajudes genera una disponibilitat de recursos important per omplir la bossa comuna.

I, finalment, en el Reglament de desenvolupament rural s'hi apleguen aquí totes les línies que existien fins ara de millores, de cessaments anticipats, d'incorporació de joves, mesures agroambientals, mesures de forestació i, fins i tot, aquelles nítidament de desenvolupament rural, com seria el foment dels regadius o el foment de la comercialització dels productes de qualitat. Per tant, són tot un conjunt de qüestions que toquen de ple no solament les produccions agràries sinó el conjunt del món rural, que caldria decidir al més aviat possible.

I, complementàriament a això, la modificació d'objectius que s'ha produït. Fins ara una part important de Catalunya ha aprofitat els recursos que ens arribaven via 5.b, via tenir unes zones del territori de Catalunya considerades essencialment agràries, que necessitaven, malgrat tot, ajuda comunitària. Bé, a la nova formulació d'objectius, en el nou objectiu 2 s'hi aplegaran alhora les zones 5.b, és a dir, les zones rurals; les zones d'objectiu 2, o sigui de declivi industrial, més les zones Urban, que són els barris, diríem, marginals de les grans ciutats.

Bé, en aquesta bossa comuna de zones rurals, zones en declivi industrial i barris en situació de marginalitat, naturalment, els recursos que hi arribin seran recursos molt disputats; però vostè i jo sabem, senyor conseller, que haurem de prendre decisions bastant immediatament perquè aquest estiu se'ns demanarà una programació d'actuacions per executar, o per aprovar des del punt de vista comunitari, a la propera tardor. Si aquest estiu està previst que la Unió Europea aprovi el Reglament que regirà l'aplicació de l'objectiu 2, en aquest cas, i la propera tardor, eventualment, haurem de fer les nostres propostes d'actuació, i resta pendent tota una discussió d'aplicació de recursos –de recursos que no seran tan llargs com voldríem per a les zones rurals, per a les zones de declivi industrial, i per als barris amb problemes de marginació, tots en un mateix sac i a la vegada–, és evident que la discussió serà una discussió molt difícil, molt complicada i resoldre o aconseguir els consensos necessaris per presentar una proposta...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps...

El Sr. Vilalta i Oliva

...conjunta, serà francament difícil.

El president

Tindrà torn de rèplica.

El Sr. Vilalta i Oliva

Bé, voldríem, simplement, senyor president, conèixer els criteris del Govern respecte no a la valoració que fa del que ja s'ha aprovat, sinó quines propostes pensa fer, en l'àmbit estatal, d'aplicació, en el cas de Catalunya, de tots aquests resultats i, molt especialment, en allò que afecta la reprogramació d'objectius.

El president

Té la paraula l'honorable senyor conseller Francesc Xavier Marimon.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Francesc Xavier Marimon i Sabaté)

Sí, gràcies, honorable president, senyores i senyors diputats. Donant contesta a la seva interpellació, senyor Vilalta, i a més una interpellació molt ajustada en el temps i en el moment, és un tema d'absoluta actualitat i en el qual cal que treballem intensament i, en la mesura del possible, que treballem plegats.

Unes puntualitzacions: la Cimera de Berlín no ha aprovat els reglaments, vull dir que els reglaments s'aprovaran, preveiem que a finals de maig, però, en tot cas, no es pot precisar el calendari, i, de fet, no ha aprovat quatre OCM, n'ha aprovat tres i ha programat que l'OCM de la llet es debati en el futur. En tot cas, sí que hi ha hagut un increment, sí que hi ha hagut un increment de 550.000 tones per a l'Estat espanyol.

Bé, abans deia que féssim una previsió de l'impacte de la política comunitària i dels acords. Jo fins i tot en aquest moment no em veig amb cor —i vostè estic segur que està bàsicament en la mateixa línia que jo— perquè les preguntes que vostè em fa i el que em demana que li respongui, doncs, va en un sentit de fixació de postures i a veure com es resol, dintre de l'Estat espanyol, l'aplicació de la Cimera de Berlín, que és el que veritablement ens indicarà l'impacte que tindran en la nostra agricultura i ramaderia aquests acords en el futur.

En aquest moment nosaltres podem fer una previsió absolutament..., no absolutament però amb força optimisme, però també es podria produir una resolució, una solució en aquests temes que ens fes ser pessimistes, perquè dependrà molt de com s'apliquin dins l'Estat espanyol aquests acords. Per tant, fer una previsió, en aquest moment, és absolutament complicat; el que sí que puc fer, en nom del Govern, és manifestar, d'una manera molt clara, la postura que mantindrem des de la Generalitat de Catalunya respecte a les OCM aprovades i quins són els criteris que nosaltres defensarem, que em sembla que bàsicament és la pregunta, i que m'agradaria, en aquest sentit, obtenir un cert consens amb tots vostès.

D'entrada, nosaltres defensem una política, diguem-ne, única, que és demanar que s'apliqui un increment respecte a les OCM actuals en funció de les quotes o de les superfícies, un repartiment proporcional, perquè qualsevol altre criteri creiem que generarà molta inquietud i moltes discussions en el conjunt de l'Estat espanyol, i explicaré per què. Abans vostè parlava, per exemple, del tema de la llet. En aquest moment Espanya té una producció reconeguda de 5.550.000 tones, si no em recordo malament, citant-ho exactament... *(Pausa.)* A veure, la llet... Sí, tenim reconegudes 5.567.000 tones i passem a 6.117.000; o sigui que s'augmenten 550.000 tones, que seria un 9%, i això s'ha de fer amb dues campanyes, el 2000 i el 2001. En aquest moment ja hi ha diferents propostes a sobre la taula. Per exemple, el seu Grup, el Partit Socialista Espanyol, l'altre dia va proposar que es fes un repartiment amb caràcter social. He de dir que afortunadament no va ser acceptat pels altres grups de la cambra. En aquest moment, la cornisa cantàbrica presenta una proposta que es faci en tres trams: un tram per a petits productors, un tram per a productors mitjans i un tram per a productors alts. Bàsicament seria el primer tram, un 33%, per als que no arriben a vint mil litres; un 33% per als que no arriben a cinquanta mil litres i un 33% per als de més amunt.

Hi ha qui defensa també, i en aquest cas em sembla que s'hi suma Andalusia, que es faci per dèficit de consum de llet en les comunitats autònomes; criteri que, amb tota sinceritat, a Catalunya ens aniria perfectament bé.

Però, de totes maneres, qualsevol d'aquests criteris generarà força malestar entre les comunitats autònomes, i el que sí que puc dir d'una manera molt clara és que a Catalunya ens perjudica. Perquè, a Catalunya, productors de menys de vint mil litres, no en tenim; a Catalunya, productors de menys de cinquanta mil litres, no en tenim; el que vol dir que més d'un 60% de la quota atorgada a l'Estat espanyol, Catalunya no té dret a participar-hi. Si nosaltres defensem, a més a més, dins el conjunt de l'Estat espanyol, que hem de tenir empreses o, diguéssim, explotacions familiars agràries que siguin rendibles i que puguin garantir suficients beneficis per al manteniment de la família i de l'explotació agrària, el que és cert és que, si nosaltres distribuïm la llet amb criteris socials, segurament estarem fent una obra de beneficència, però el que no estarem potenciant és una ramaderia —en aquest cas, ramaderia— o una agricultura competitiva.

Pel mateix, nosaltres què defensem, amb la llet? Dir: miri, si l'Estat espanyol produeix 5.550.000 tones i n'hi atorguen 550.000, i Catalunya en produeix, en aquest moment, 560.000, volem el 10,1, això significa, doncs, que Galícia, que produeix quelcom més del 30%, tindrà el 30% i ens estalviarem, amb tota certesa i em sembla que vostès ho compartiran amb mi, ens estalviarem una agra discussió entre les comunitats autònomes, i crec que és un criteri d'aplicació força just.

En el cas dels cereals. En el cas dels cereals hi ha dos increments: hi ha un increment del 16% en l'ajut, que això no significa, en principi, cap problema i que jo crec que ha estat relativament beneficiós perquè compensa, doncs, la caiguda del preu de garantia, però, a més a més, hi ha un increment del 10% del rendiment. Aquí, em sembla que sí que tindrem algun problema; en aquest moment, des del Ministeri se'ns anuncia una postura oficial de voler augmentar considerablement les superfícies de regadiu perquè considera que el rendiment és més baix. I no deixa de ser cert, això, però, en tot cas, nosaltres pensem que les superfícies de regadiu, en contra de les de secà, tenen garantida la seva producció. Pel mateix, des de Catalunya, nosaltres defensarem un increment lineal en el cas dels cereals. Si s'augmenta 300 quilos, que s'augmenti 300 quilos el cereal de reg i que s'augmenti 300 quilograms el cereal de secà. Que, comparativament, el reg probablement no té uns rendiments tan alts com en altres països europeus? Doncs, és possible; però hi ha una cosa que és molt clara, que és la que he dit abans: que el reg té garantida una producció i, si arreglem molt el reg, no arreglarem el secà. A banda que entenem que, en tot cas, el prudent seria fixar un criteri lineal per les hectàrees de cada comunitat autònoma, i si alguna comunitat autònoma creu que hi ha una zona que té un especial greuge, que sigui la mateixa comunitat autònoma que, dintre el seu àmbit competencial, doncs, proposi mesures per resoldre aquest greuge. Però, en tot cas, a Catalunya, el que demanem, i consensuat amb les organitzacions professionals agràries, és que se'ns atorgui, se'ns doni els 300 quilos d'increment per tona, i en tot cas, aquí, a casa nostra, doncs, ja discutirem de quina manera ho arreglarem, però amb un criteri —que sí que ho manifesto—, doncs, de mantenir aquest increment en

7956

les zones de secà per les majors dificultats en l'àmbit de la producció.

En el tema de la carn de boví, el tema es mostra força més complicat perquè en aquest moment no hi ha quotes a favor de cap ramader. Vostè ho ha explicat molt bé, les seves dades es corresponen amb les meves, són exactes: aquest increment de quota ha estat positiu, però, en tot cas, no arribem a la taxa de cobertura de la demanda que tenim. L'increment de quota del vedell ha estat espectacular, jo fins i tot crec que exagerat, no sé si serà positiu; la prima del vedell s'ha incrementat més d'un 300% tenint en compte que, en aquest moment... -300%, no un 10, ni un 20, ni un 30, no: més d'un 300%-, tenint en compte que encara no sabem exactament quant pujarà aquesta prima del vedell, perquè, en tot cas, jo sí que els puc dir, doncs, que es suma la prima del vedell, que és 210 euros, que significa un increment d'un 55% respecte a l'anterior, s'hi suma la d'extensificació, que són -a veure, ara no la veig- 100 euros, que s'ha incrementat pràcticament un 100% respecte a l'anterior, però, a més a més, s'hi suma una prima de sacrifici, que és absolutament nova, que són 80 euros; pel mateix, es sumen totes aquestes primes i passem de 26, 27.000 pessetes que tenia a prop de les 65.000. Però, a més a més, val a dir que l'Estat espanyol té un sobre, cosa que no havia tingut abans, una espècie de xec nacional com tenien els britànics, de 33,1 milions d'euros que en aquest moment no tinc cap mena de coneixement de com es pensa repartir, perquè el Ministeri encara no ens ho ha comunicat ni hi ha cap proposta al respecte.

Què succeirà? Doncs, jo crec que al sector del vedell o treballem ràpidament tots plegats -Estat, administracions i el mateix sector- o podríem assistir a una sobreproducció que desequilibrés la pròpia producció i el mercat. Donat que en aquest moment no existeixen quotes, donat que tothom qui vulgui pot posar vedells, la prima és absolutament temptadora...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps. Tindrà torn de rèplica.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Em permet trenta segons per acabar la proposta?

El president

Sí, és clar que sí. Acabi, acabi.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Bé, deixant de banda el que succeeix, la proposta en concret en el sector del vedell seria retornar a la quota indicativa per la qual es van fixar les primeres primes; si convé, agafar dos o tres anys més de referència, establir una mitjana i donar una quota indicativa a cada comunitat i intentar cercar un compromís en aquest sentit. Sinó, veiem una solució difícil.

Queden moltes coses per contestar-li; en el torn de rèplica intentaria fer-ho al més ràpidament possible.

Moltes gràcies per la seva benevolència, president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. El diputat té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. Vilalta i Oliva

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, senyor conseller, li agraeixo moltíssim la rectificació tècnica que m'ha produït; els reglaments segon i tercer no es van aprovar, però van quedar llesats per a ser aprovats, i jo m'hi referia després quan deia que a l'estiu, precisament, seran ja, previsiblement, operatius. Per tant, li agraeixo la rectificació tècnica.

Aprofito per a dir-li que, respecte a la proposta que vostè ens fa com a conseller, jo no tinc cap tipus d'inconvenient, i el Grup Socialista no tenim cap tipus d'inconvenient a recollir en la nostra Moció aquests criteris que vostè avança per intentar aconseguir, o almenys per explorar que a l'hora d'aprovar la Moció es pogués cercar, doncs, un consens prou ample de repercussió, pel que seria a Catalunya, de les modificacions introduïdes per les tres OCM efectivament i definitivament aprovades, i la de la llet, condicionada a una execució de futur en la seva assignació de quotes pel proper període 2000-2006. I per tant, la nostra Moció, ja li avanço que recollirà molt probablement els criteris de proporcionalitat lineals en quotes i en superfícies que vostè apuntava; no ens sentim incòmodes en aquest tema i probablement és la via millor per a intentar cercar els consensos necessaris en aquesta cambra.

Queden els continguts dels altres dos reglaments, que jo crec que són molt importants i que condicionen, efectivament, moltes coses. Ens queda tot el tema de modulació, d'«ecocondicionalitat», tot el tema de renovar els plans de millora, habilitar línies d'ajuda per a la incorporació de joves, cessament anticipat de l'activitat agrària, mesures agroambientals, forestació, desenvolupament rural, etcètera, etcètera. En definitiva, ens queda tot allò que seria l'elaboració i la definició d'un pla estratègic per al sector agrari i, d'una forma més àmplia, per al món rural català; pla estratègic que aquest Parlament, doncs, ha discutit moltes vegades com una de les actuacions que caldria emprendre en el futur sense que s'hagin assolit mai els consensos necessaris, doncs, per portar-lo a terme.

El que més s'hi ha acostat és el Pla director de política agrària que el Departament va aprovar en el seu moment, no al Parlament sinó al Departament d'Agricultura, i que jo crec que molt aviat es va demostrar com una eina poc satisfactòria, desbordada per la realitat. Jo crec que falta la definició, per tant, d'un pla estratègic per al món rural català i, d'una manera específica, per al sector agrari català, i naturalment, l'habilitació dels instruments necessaris per arribar a aconseguir aquest objectius. En allò que fa als instruments, els francesos han optat per l'elaboració d'una llei d'orientació que també en algun debat anterior i en alguna proposta de resolució anterior es va posar com a tal damunt de la taula d'aquest Parlament, però que aquest Parlament no va arribar, doncs, a decidir i a aprovar. Malgrat tot, jo sé que en el Departament d'Agricultura s'està treballant

en alguna cosa molt similar al que seria l'aproximació a una llei d'orientació com la francesa.

Senyor conseller, en aquest torn de rèplica jo li agrairia que ens precisés algunes coses més d'allò que afecten la visió global del conjunt; i per tant, que intentéssim fer passos en el que seria la definició o en el camí de la definició d'aquest pla estratègic que convindria a Catalunya, i naturalment, la definició dels instruments necessaris, no en detall, que és una tasca, doncs, molt complexa que no es pot abordar en aquest moment, però sí almenys del marc en el qual plantejarem els instruments necessaris per assolir-ho.

El sector agrari català aplega en aquest moment un 3,5 de la població activa, però hem vist com els cens a eleccions a cambres agràries ja només és de 45.600 electors. I hem vist, també, com en el catàleg, en el registre d'explotacions prioritàries, que és una eina bàsica per a la política agrària si realment creiem en les explotacions viables i competitives, a hores d'ara, a 31 de desembre, només se n'han registrat 4.300, 4.300 explotacions prioritàries, quan les explotacions prioritàries ha de ser l'objectiu bàsic de les actuacions de l'Administració per allò que fa a la part més eficient, més viable i més competitiva de la nostra estructura agrària. Després queda tota una altra estructura agrària que, naturalment, produeix una tasca molt important de conservació del territori, però molt més difícil des del punt de vista de la viabilitat i de la competitivitat.

Per tant, jo li agrairia, senyor conseller, unes pinzellades que emmarquessin aquest objectiu de futur, d'avui a deu anys, del que creu que hauria de ser un model estratègic per a Catalunya, i avancés una mica més en la definició dels instruments que ens hi haurien de portar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Gràcies, senyor president. Començant pel final, senyor Vilalta, el cens de cambres agràries ha baixat en 5.000, però la responsabilitat no és d'aquest conseller, la responsabilitat és de tots els grups de l'arc parlamentari espanyol que, a través dels pactes de Toledo, van establir unes mesures que tendeixen no a reduir sinó a fer desaparèixer el règim especial agrari. Llavors, diguem-ho clar. Ara, jo li dic una cosa molt clara: vostè consulti tant les enquestes de l'EPA com de l'INE i vostè veurà que a Catalunya, en aquest moment, hi ha 10.000 persones més a l'agricultura que no hi havia l'any 92, i si ens creiem les enquestes de l'EPA i de l'INE per a altres sectors, suposo que deuen ser vàlides per al sector agrari.

En tot cas, dir-li –a més aquí hi ha un..., en línia recta veig tot de Lleida, si em permeten la broma– que a Lleida aquest darrer any hi ha hagut més de mil explotacions que s'han donat de baixa del REA i han passat

a altres fórmules jurídiques que els eren més convenients. Pel mateix, jo crec que cal que ens expressem amb propietat: no és cert que a Catalunya disminueixi l'activitat agrària; vostè mateix dona com a dada el 3,5 de l'ocupació quan, escassament, el 92 estàvem al 3. Vol dir que, fins i tot, sense adonar-se'n, quan utilitzen les dades, confirmen el que jo vaig dient en aquest Parlament. I fins i tot recomano a tots els senyors diputats, per a satisfacció meua, que llegeixin el treball que va presentar la Coag fa un mes, em sembla, en aquest cas, respecte a Catalunya i especialment a Lleida, on es trenquen tot un seguit de temes que s'han anat dient i que es demostra que no són adequats a la realitat, com és envelliment, manca de joves, etcètera. I ho diu la Coag, no hi diu el conseller. En tot cas, el tema d'explotacions prioritàries, és cert que a Catalunya en tenim 4.300, aquesta és una llei de l'Estat, el que ha de saber és que en tot l'Estat espanyol no n'hi ha com a Catalunya i que estem treballant en aquest sentit.

Anant a l'aspecte puntual del que vostè hem preguntava i que crec que és veritablement important. Primer, home, jo tinc una certa preocupació per com es modularà aquesta suma d'objectius, tinc una certa preocupació; això que diu vostè és cert: l'objectiu 5.b, l'objectiu 5.a, l'objectiu 2, tot queda posat a dintre, en el mateix cabàs. No té per què ser necessàriament negatiu, això, no té per què ser necessàriament negatiu, donat que l'objectiu 5.b, que ha estat absolutament positiu per a 451 municipis de Catalunya, i vostè sap que l'hem utilitzat a fons i amb eficàcia, doncs, no ha permès que arribéssim a altres municipis, cosa que, per exemple... Veig els senyors diputats que fan algun somriure; en tot cas, els puc donar dades objectives que això ha estat així i, fins i tot, normalment, utilitzem recursos provinents d'altres zones de l'Estat i, en aquest sentit, crec que demostren l'eficàcia en la gestió.

Ara bé, jo entenc –i és l'únic compromís que puc prendre amb vostè en aquest moment– que la reformulació d'aquests objectius ens permetrà aplicar una política en la qual tots els municipis rurals de Catalunya puguin estar inclosos, cosa que no succeïa en el passat; d'entrada, aquest aspecte és positiu; la gent de l'Anoia o de l'antiga Segarra, per dir-ho d'alguna manera, posem, doncs, Calonge de Segarra, etcètera, no entenen, incomprensiblement, per què ells no poden fruir d'uns beneficis que el municipi del costat té senzillament perquè hi ha una delimitació geogràfica que no ho accepta i es basa en unes rendes que no provenen del sector agrari, sinó que provenen d'altres sectors –de serveis, turisme o industrials–, per tant, això és positiu. Home, jo espero que el Govern tingui l'adequada sensibilitat perquè la modulació entre els recursos que es destinin a aquests objectius sigui equilibrada i permeti seguir una política similar a l'actual, però, en tot cas, estenen-la a tot Catalunya.

Jo no estic d'acord amb el que ha dit del Pla director de política agrària. En tot cas, vostè ha fet un reconeixement de la seva utilitat; potser pensa que en té menys del que jo crec... Jo crec que ha estat una eina absolutament eficaç. Si vostè em diu: «Ara és eina desfasada», totalment d'acord, jo li ho accepto, i en aquest sentit sí que anuncio la voluntat del Departament de constituir

7958

una comissió, participada pels membres de la Taula de concertació, per fer un pla de desenvolupament rural. Pla de desenvolupament rural que en el moment que comencem a veure els reglaments, doncs, haurem de forçar la màquina perquè vagi fent propostes, i seria la línia de treball del Departament. Dificilment en aquest moment..., hi començarem a treballar immediatament, però difícilment, abans no vegem els reglaments, podrem prendre determinades decisions. Però, en tot cas, sí que ja anuncio davant de vostès la voluntat de la creació d'aquesta comissió per elaborar aquest pla, el pla de desenvolupament rural –que a més és la terminologia que utilitzen part dels reglaments; per tant, creiem..., ajustat–, i intentariem, la proposta...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

...tenir-la al més avançada... –president, acabo.

Dir-li que agraeixo la proposta de sumar-se a aquestes resolucions. No he tingut temps d'explicitar la de la vinya i el vi. En tot cas, em brindo a parlar-ne amb els respectius portaveus, i jo crec que seria absolutament positiu per a Catalunya que en les propostes, en les resolucions –per dir-ho d'alguna manera– que esdevenen d'aquesta interpellació, hi hagués un consens a la cambra, amb una postura única en la defensa dels interessos de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Alteració de l'ordre del dia

Aquesta presidència, amb la conformitat dels portaveus i dels diputats interpellants interessats, té de proposar una petita modificació de l'ordre del dia, que és que sigui substanciat en aquest moment el sisè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Consell Executiu sobre política lingüística, abans dels punts 4 i 5 de l'ordre del dia. Si té la conformitat el Ple, procediríem tal com acabo de dir. *(Pausa.)*

Interpellació al Consell Executiu sobre política lingüística

Si és així, passarem a substanciar el sisè punt: interpellació al Consell Executiu sobre política lingüística, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. La interpellació substanciada sobre la política lingüística pel Grup d'Esquerra Republicana té la voluntat i l'objectiu de passar una mica de balanç, al cap d'un any i algun mes d'aprova-

ció de la Llei de política lingüística, sobre alguns aspectes de la Llei que entenem que no han estat desplegats o que estan mal desplegats. Bàsicament, en la interpellació d'avui, la meua intenció és centrar-me en tres aspectes concrets –tot i que col·lateralment en poden sortir alguns altres– que entenem que no estan en el nivell que haurien d'estar quant a desplegament.

D'entrada, un aspecte vinculat a l'article 38 de la Llei de política lingüística, que és allà on fa referència al paper dels centres dedicats a fomentar el coneixement, ús i divulgació del català, vinculats i dependents del Consorci de Normalització Lingüística, que entenem que és una de les eines, una de les estructures bàsiques per aplicar, perquè el Govern apliqui la seva llei, la seva política lingüística. Estem parlant no d'una cosa menor: estem parlant d'una plantilla de 420 persones, si no vaig equivocat, si no vaig mal informat, i fins i tot amb 150 més, que imparteixen cursos de català a diversos nivells.

Aquest Consorci, que de fet està format per la Generalitat i bàsicament pels ajuntaments, per la Federació de Municipis i l'Associació de Municipis, en una sèrie de dades a què hem tingut accés perquè són públiques, sobre, per exemple, la seva activitat en el darrer trimestre, ens adonem que a part dels cursos –que, en fi, una orientació clara, a vegades no hi és, sobre quins són els criteris i prioritats a l'hora d'establir cursos de català que han d'impartir aquests centres, i que depèn molt de la visió, de la dedicació i de la visió particular que puguin tenir els caps d'aquests centres en cada lloc, però no hi ha orientacions generals–, a part del tema dels cursos, el que està clar és que a l'hora, per exemple, d'altres tasques que es desenvolupen, doncs, hi ha una sèrie de tasques de correcció que, un cop mirades les hores que s'hi dediquen i el temps dedicat, ens adonem, per exemple, que només pel que fa als sectors de l'Administració, bàsicament Administració local, s'hi destinen concretament la quarta part de les consultes, el 65% de les pàgines revisades, i el 28% dels usuaris procedeixen de la mateixa Administració; el sector de l'ensenyament també destina un 2% en cada àmbit, i, curiosament, del sector privat, el sector que té més demanda d'aquests serveis de normalització és el sector de la publicitat, en què pràcticament tenim un 16% de consultes, un 8% de pàgines revisades i un 14% d'usuaris. Tot sumat ens faria veure com pràcticament la meitat de les consultes i dels usuaris ve d'aquests sectors –Administració més empreses vinculades a la publicitat–, i pràcticament el 75% de la tasca correctora, també, d'aquests centres està destinat a aquests sectors.

És clar, si a vint anys, pràcticament, d'autonomia i deu de Consorci, bàsicament, bona part de les tasques d'aquests centres –el que no són cursos pròpiament dits– es destina a fer una tasca que hauria d'estar ja internalitzada per la mateixa Administració –que és saber escriure correctament el català–, i encara dediquem el 75% d'estona a corregir aspectes vinculats a la mateixa Administració o a empreses que, per la seva finalitat, haurien també de tenir internalitzats aquests costos..., és a dir, si una empresa es dedica a publicitat, òbviament, hauria de tenir els seus mitjans per poder fer la publicitat en català. Que en uns primers anys el Con-

sorci, com a prima a la mateixa Administració, que encara no hi tenia tradició, o a aquestes empreses de publicitat, fes aquesta funció, diguem-ne, de motor, té la seva explicació; que a hores d'ara, a deu anys de Consorci i a vint anys d'autonomia, l'Administració local bàsicament utilitzi el que són àrees que haurien de servir, bàsicament, per aplicar la política d'ús social del català en llocs on precisament la llengua està en situació absolutament marginal, s'està dedicant bàsicament a fer tasques burocràtiques de correcció que sorgeixen de la mateixa Administració, això crec que és una concepció del model del Consorci bastant burocràtica i que no compleix les finalitats que, sobretot arran de la nova Llei de política lingüística –que té uns vessants, almenys sobre el paper, més d'ús social–, haurien de correspondre a aquests consorcis. Per tant, entenem que aquí ja comença a fallar la utilització, l'ús de tota una plantilla de funcionaris que no correspon a les finalitats que en aquests moments caldria que tingués –almenys, ho repeteixo, a deu anys vista de la seva creació– aquest Consorci.

Per altra banda, semblar ser, per exemple, com deia abans, que el mateix Consorci no ha rebut cap mena d'instrucció amb relació a com s'ha d'aplicar la nova Llei; encara és l'hora que hi hagi alguna orientació, alguna directiva, per tal de..., com han de resituar-se les funcions d'aquests consorcis de normalització, en el marc de la nova Llei de política lingüística, i hi ha una cert *laisser passer, laisser faire* en relació amb la coordinació dels directors d'aquests centres. És a dir, tenim una colla de centres de normalització que, de fet, s'han convertit en buròcrates de la llengua, lamentablement; molts cops, a pesar de la voluntat, precisament, dels centres, dels directors dels centres i dels mateixos funcionaris, que voldrien que se'ls orientés en una línia més dinàmica i no tan burocràtica. Per tant, aquí tenim un instrument de servei que no es fa servir.

Segona qüestió: l'article 36 de la Llei política lingüística, que fa referència a la promoció del català als llocs de treball. És un tema no desplegat. Quan mirem dades que els mateixos departaments ens han facilitat, tenim que en aquests moments només un 5% dels convenis col·lectius signats a Catalunya contenen clàusules lingüístiques, és a dir, contenen clàusules per les quals es garanteix l'ús del català al si de l'empresa com a llengua, diguem-ne, de treball habitual. Quan mirem el conjunt de convenis signats amb les empreses –els que s'han signat: Banco de Santander..., en fi, els diversos bancs, caixes, empreses diverses–, veiem que, efectivament, hi ha una part positiva, que és el que és l'atenció al client, en què aquestes empreses es comprometen a atendre el client amb una sèrie d'escrits i circulars o papers on el català hi figura –cosa que, per altra banda, em sembla que també és de pura lògica en empreses de serveis que vulguin atendre un país on hi ha almenys dues llengües habituals–, però, en canvi, no hi ha cap clàusula que es refereixi a l'ús intern del català en aquestes empreses.

Per tant, ens trobem amb un altre gran àmbit on la mateixa Conselleria de Treball deia que havia preparat un model d'articles sobre normalització lingüística per tal d'incloure'ls en els convenis col·lectius, per adaptar-

los a la nova Llei de política lingüística, i és hora encara que estem esperant que això es concreti en alguna realitat. Estem, doncs, amb un altre gran buit –un altre gran buit–, que és el desplegament de l'article 36 de la Llei de política lingüística, pel que fa a la presència del català en els centres de treball com a dret. Molts cops passa que el que hi ha és conculcació de drets: empreses que obliguen els treballadors a utilitzar el castellà, ja sigui en ús intern, o fins i tot en l'atenció inicial al telèfon, per exemple; hi ha hagut incidents per aquest tema, i fins i tot algunes sancions internes que, desgraciadament, no han estat respostes des de l'Administració, que hauria de protegir l'equilibri o, en fi, els mateixos drets lingüístics dels ciutadans de Catalunya.

I un altre tercer gran bloc que entenem que no està ben desenvolupat és a partir de l'article 20, quan es diu que el conjunt d'ensenyaments de la llengua pròpia és el català; curiosament, després no es desplega cap punt i no es concreta res pel que fa a uns ensenyaments que tenen una importància cabdal, que són els ensenyaments no reglats. Bàsicament, estem parlant de la formació ocupacional, estem parlant de formació continuada, i les dades del seu Departament o les dades del Departament de Treball no són bones, perquè hi ha encara molts municipis a Catalunya en què ni tan sols –ni tan sols– l'oferta de cursos de formació ocupacional arriba al 50%, és a dir, no hi ha ni tan sols un equilibri en l'oferta de cursos de formació ocupacional en la pròpia llengua del país.

Per tant, entenem que alguna cosa s'haurà de fer per desplegar aquesta Llei al cap d'un any i tres mesos de la seva aprovació en aquests tres àmbits, on, francament, estem amb un català marginal, estem amb una administració, com el Consorci –com deiem abans–, inutilitzada, i, per tant, el sentit d'aquesta interpellació va en la línia de desplegar, d'impulsar el Govern perquè avanci en aquests tres àmbits on la Llei està francament infrautilitzada.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable senyor conseller Joan Maria Pujals.

El conseller de Cultura (Sr. Joan M. Pujals i Vallvé)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Huguet, aquesta interpellació a la qual ara donaré resposta, de fet, és una interpellació presentada fa més de dos anys, i, per tant, la meua resposta haurà de tenir necessàriament dues parts. La primera, manifestar de nou quins són els objectius de la nostra política lingüística, quines són les nostres prioritats i de quina manera les volem aconseguir; em sembla que limitar l'anàlisi d'això a tres aspectes concrets és ignorar-ne molts d'altres que també han estat contemplats per la mateixa Llei i que justificaven la seva aprovació. I, naturalment, una altra de balanç, balanç concret en aquests tres punts que vostè ha plantejat, o d'un balanç més global, com el que va presentar el Govern i que va ser publicat al *Butlletí Oficial del Parlament de Cata-*

7960

lunya i que es recull en una edició monogràfica, un llarg estudi, que presenta precisament els guanys obtinguts en el desplegament de la Llei en aquest darrer any; em sembla que necessàriament l'havia d'esmentar en aquest inici de la meua resposta.

Els nostres objectius fonamentals, de fet, en matèria de política lingüística són els que vénen fixats per l'article tercer de l'Estatut d'autonomia, és a dir, que tothom a Catalunya conegui les dues llengües oficials, i en segon lloc, que el català tingui la presència que li correspon com a llengua pròpia del país en tots els àmbits de la vida social. O, dit d'una altra manera, el nostre objectiu és garantir la igualtat de tots els ciutadans i la cohesió de la nostra societat, que volem que estigui integrada en una sola comunitat i no pas formada per diverses comunitats separades i excloents, i en segon lloc, aprofundir en la identitat de Catalunya, de manera que el català, com a llengua pròpia, sigui per a tots els ciutadans de Catalunya, qualsevol que sigui el seu origen familiar o geogràfic, un dels referents bàsics de la seva identitat col·lectiva.

Les nostres prioritats han estat, bàsicament, dotar-nos dels mecanismes jurídics que ens permetin superar per al català la qualificació jurídica de «llengua regional» o «llengua minoritària» i trencar la inèrcia de comparar-lo amb altres realitats, respectables però allunyades de la nostra, com poden ser la gallesa, la irlandesa o la bretona o la sarda, i fins i tot d'altres que compten amb estat propi, com les bàltiques. Igualment, delimitar clarament els conceptes de llengua pròpia i de doble oficialitat per combinar de manera equilibrada els models de territorialitat i de personalitat, tot garantint la llibertat personal d'elecció de la llengua en totes les relacions públiques i privades, amb la qual cosa s'organitza harmònicament la convivència de dues llengües en un mateix territori.

En tercer lloc, aprofundir en la política que ha fet el Govern en els darrers quinze anys en matèria d'Administració pública, ensenyament i mitjans de comunicació institucionals; i en quart lloc, crear les condicions necessàries perquè el català avanci en la justícia i en el món del dret, en l'activitat socioeconòmica, en les indústries culturals, els mitjans de comunicació escrits i radiofònics i les tecnologies en les quals es fonamenta la societat de la informació.

Com volem avançar per aconseguir tots aquests objectius? Bàsicament, amb una actuació normativa mitjançant el desplegament reglamentari de la Llei —a hores d'ara en un sol any s'han aprovat tot un seguit de decrets, veiem que és important. En segon lloc, la concertació social, mitjançant acord amb els sectors més implicats i alhora més emblemàtics de cada un dels sectors d'activitat; i en tercer lloc, la concessió d'ajuts i de suport econòmic i tècnic per a tots aquells sectors en què el català necessita suport específic, com són els camps del llibre i la literatura, la premsa escrita, la cinematografia i el vídeo, la cançó, el teatre, l'ensenyament d'adults, les indústries de la llengua i la informàtica.

De fet, no m'entretindré a explicar quin és el balanç del primer any de l'aplicació de la Llei de política lingüís-

tica, perquè ja li recordava ara que ha estat publicat amb extensió al butlletí del Parlament de Catalunya. De tota manera, em sembla que l'evolució en aquest darrer any i el balanç de l'aplicació de la Llei l'hem de considerar positiu, tot i que en molts àmbits, com és natural, no s'hagin pogut aconseguir tots els objectius que preveïem amb l'aprovació de la Llei. És evident que en un sol any, i més encara quan la mateixa Llei preveia terminis per a la consecució d'alguns d'aquests objectius, és del tot impensable que es puguin aconseguir els objectius que nosaltres preteníem. No cal dir que segurament en alguns àmbits aquests déficits són encara més inquietants; em refereixo als procediments judicials, en alguns àmbits del món econòmic, en el mateix àmbit cinematogràfic, de l'oferta cinematogràfica a Catalunya, en el de la premsa periòdica de quiosc i també en el de la informàtica. En aquests àmbits hem començat a treballar positivament i no sense dificultats, tanmateix. Precisament per això jo crec que era del tot indispensable que disposéssim d'una llei com la de política lingüística.

El primer Decret que es va aprovar després de la Llei va ser el 36/98, del 4 de febrer, per garantir des d'un primer moment la màxima coordinació entre els departaments del Govern de Catalunya amb actuacions conjuntes entre diverses conselleries, com són el foment dels llibres de text universitaris en català, el finançament del Windows 98 o l'elaboració del nomenclàtor oficial de Catalunya, que estem realitzant en l'actualitat. El desplegament reglamentari de la Llei va continuar amb l'aprovació dels Decrets 204, 208, 237 i 269, que regulen respectivament l'ús de la llengua catalana en els documents notariaus, l'acreditació de la correcció lingüística dels noms i cognoms, les mesures de foment de l'oferta cinematogràfica catalana i el règim jurídic de les concessions per a la prestació del servei de radiodifusió sonora en ones mètriques amb modulació de freqüència per a emissores comercials. Em sembla que això sol ja mostra fins a quin punt el Govern no ha volgut entretenir-se amb decrets que afectessin temes menors; ans al contrari, la seva prioritat ha estat precisament començar a regular alguns dels aspectes en alguns dels àmbits que preveïem que tindríem més dificultats, però que alhora consideràvem del tot prioritaris.

Per un altre costat, el Govern ha impulsat l'aprovació de convenis amb agents socials. Vostè ha fet esment dels convenis amb Banc de Santander i amb d'altres, i ha fet esment també d'algunes de les estadístiques de documents del Centre de Normalització Lingüística. Si vostè mira les xifres de documents, de servei de traducció gratuïta, de documents dels quals s'ha demanat la correcció, etcètera, s'adonarà que, si posa en relació a això, només en un dels resultats, un, un dels resultats obtinguts amb el conveni amb la Companyia Telefònica Nacional d'Espanya, ja veurà de quina mena de proporcions diferents estem parlant. Amb un sol dels acords dels punts del conveni amb la Companyia Telefònica Nacional d'Espanya, hem aconseguit que tota la facturació a Catalunya es faci en català. Això representa 14 milions de documents l'any i la definitiva normalització en un àmbit en què calia. Molt bé. Simplement per situar la magnitud i les prioritats amb què ens hem de bellugar.

La Direcció General de Política Lingüística, per un altre costat, ha rebut un increment pressupostari que també ha tingut una traducció en els centres..., en el Consorci per a la Normalització Lingüística. Naturalment, el Consorci per a la Normalització Lingüística ha de continuar dedicant una atenció molt i molt important als cursos. És evident. Cal que sigui així per una raó molt senzilla: perquè totes les persones que avui a Catalunya tenen més de vint-i-vuit anys han estat condemnades a ser analfabets de la seva pròpia llengua, i per tant l'acció que es pot fer des de l'àmbit de l'ensenyament no és suficient per acreditar que tothom tingui un coneixement del català més enllà de la comprensió.

Ara, podríem donar dades ben concretes. Per exemple, en el camp de la funció pública, durant l'any 1988, s'han fet diversos processos de selecció de personal a l'Administració de la Generalitat. En cossos generals, un cop superada la primera prova, havien d'acreditar coneixements de llengua catalana un total de 10.223 aspirants, dels quals 6.880, és a dir el 67%, estaven exempts de fer la prova perquè ja disposaven de les titulacions pertinents. Dels que es van examinar, que van ser 2.064, és a dir el que seria el 65% de la resta d'aspirants, els altres, van obtenir la qualificació d'«apte». És evident que l'acreditació del coneixement del català haurà de ser un requisit indispensable per a l'accés a la funció pública, però també vostè recorda, i coneix tan bé com jo mateix, fins a quin punt la seva exigència per llei es va poder fer en el moment que es va poder fer i fins i tot es van haver de superar els recursos que es van presentar en contra d'aquesta normativa que, tanmateix, considerem del tot necessària i del tot indispensable.

En tot cas, nosaltres pensem continuar dedicant un esforç molt important a la realització de cursos i, naturalment, no renunciem que els consorcis per a la normalització lingüística puguin complir també altres funcions en el futur. De tota manera, sí que és ben cert que els recursos de què disposem són relativament limitats. S'han incrementat també en aquest darrer any. Els recursos del Consorci vostè ja sap que procedeixen en un 65% de la Generalitat i en un 35% dels ajuntaments i l'augment que va representar el pressupost de l'any passat va ser el que s'havia pogut acordar amb els representants dels ajuntaments i amb el que podria fer també la pròpia Generalitat.

Som conscients...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps. Tindrà torn de rèplica.

El conseller de Cultura

Molt bé, moltes gràcies, senyor president. En tot cas, en el torn de rèplica reprendrem aquests arguments.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té el torn de rèplica el diputat senyor Huguet. Cinc minuts.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo no li nego la virtut dels convenis que s'han signat amb aquestes empreses. El cas que ha tret de Telefònica és un exemple i, per tant, a cadascú el que sigui seu, no? Vull dir, evidentment, aquests convenis s'havien de fer, se n'han de fer més, no s'han esgotat ni molt menys les possibilitats, però la qüestió que plantejava i torno a plantejar: tenim molt clar que el Consorci ha de continuar fent cursos per a gent que no domina la llengua; hi hauria d'haver unes directrius, perquè aquí hi ha hagut una nova llei de política lingüística, que va bastant més enllà, en principi, de les potencialitats –perquè s'han de desplegar– del que va ser la primera, on pràcticament la normalització del català se centrava en sectors oficials. Si una virtut té aquesta Llei potencialment, que després el que s'ha de concretar és el desplegament, és que obre possibilitats en el camp d'ús social, i aquí és on em sembla, perquè tenim dades, que els consorcis no estan..., al cap d'un any i mig, ningú els ha orientat en aquesta nova direcció.

Jo entenc que hi hauria d'haver un pla perquè, sense abandonar l'aspecte de cursos que s'han d'anar fent, el que siguin correccions i altres qüestions vinculades a l'Administració, progressivament, s'haurien d'anar abandonant, internalitzant els costos en la mateixa Administració, és a dir que els correctors, en tot cas, fossin gent de dintre de l'Administració local o altres que concorren, en fi, a les ajudes o al suport que puguin donar aquests centres de normalització, i en canvi destinar efectivament el Consorci a la tasca d'assegurar l'ús social en franges amb dificultat, precisament, de penetració del català. És a dir, una tasca més de dinamització i no tant de correcció estricta o només centrada en els cursos. S'ha de continuar fent cursos, però el que em sembla que no pot ser és tota aquesta tasca que arriba al 75% de dedicació a correcció ortogràfica, quan avui dia, primera, hi ha correctors bastant informatitzats, i segona, hauria d'estar internalitzat per les pròpies administracions. Per tant, cal una reorientació que en aquests moments no hi és; cal una coordinació que en aquests moments no és suficient, i d'això se'n queixen alguns funcionaris, alguns directors de centres de normalització, i per tant cal una nova visió del que cal fer des d'aquests centres vinculats al Consorci de Normalització Lingüística.

Pel que fa al treball, jo insisteixo, és a dir, s'ha avançat pel que fa a l'atenció al client, però no pel que fa a l'ús de la llengua a dintre dels centres de treball. I aquí hi ha molt per córrer. És a dir –repeteixo–, la Conselleria de Treball s'havia compromès a presentar un tipus de clàusules per col·locar en els convenis; encara és hora que s'hagin de presentar aquests models, i per tant hi ha tota una tasca de promoció, de foment –perquè, evidentment, els convenis els signen patronal i sindicats; la Generalitat té una funció exterior– i, evidentment, també hi ha una tasca d'inspecció d'un punt concret de la Llei, que és aquell en què diuen que els rètols interns de l'empresa almenys han de ser en català. Al cap d'un any i mig, diguem-ne, no sabem si hi ha una tasca de control de si aquest element s'està desplegant o no en el si de les empreses.

7962

I finalment, pel que fa a la qüestió de la formació ocupacional, estem parlant de moltes ciutats i pobles on no s'arriba ni a l'oferta del 50%: Piera, Sant Vicenç de Castellet, Cornellà, Sant Andreu de la Barca, Sant Esteve Sesrovires, Sant Just Desvern, Badalona, l'Hospitalet, Santa Coloma, Masnou, Premià, Vilassar de Mar, Cerdanyola, Montcada, Palau de Plegamans, Rubí, Santa Perpètua de Mogoda, la Garriga, Mollet del Vallès, Montornès, Parets, Sant Celoni, Riudarenes, Vandellòs, Santa Oliva, Montblanc, dades donades pel mateix Departament de Treball. És a dir, hi ha molts d'aquests llocs..., en tots aquests llocs no s'arriba ni tan sols a una oferta del 50% de formació ocupacional. Per tant, l'ensenyament no reglat caldria també que hi hagués un pla de desplegament de l'oferta de cursos en català, almenys perquè en les zones més complicades hi hagués una oferta equilibrada.

I permetin-me, per acabar, en un sector que pràcticament es podria considerar d'ensenyament obligatori, com és el de les autoescoles, entenem que hi deu haver un reglament per desplegar que a les autoescoles hi hagués clarament una oferta d'ensenyament en català, de tots els materials existents en català, i també facilitar els exàmens en català, cosa que encara estem lluny d'aconseguir, malgrat la insistència d'Esquerra Republicana amb una sèrie d'iniciatives que es van prendre al seu moment en aquest Parlament i que van ser rebutjades en part.

Per tant, entengui, senyor conseller, que la nostra funció és d'impuls al Govern, que tot el que està ben fet nosaltres no li ho retraurem pas, però que queden moltes coses per avançar en l'aplicació d'aquesta Llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president i senyores i senyors diputats. En tot cas, és evident que la percepció que des del Govern tenim és que, efectivament, la Llei era necessària, que cal donar-li impuls i que aquest impuls ha de ser sostingut en el temps, i que a hores d'ara, després del primer any d'aplicació de la Llei, considerem que s'ha treballat en molts camps, que s'ha fet un desplegament reglamentari realment importantíssim, que s'ha treballat molt en l'acció d'una aplicació concertada, progressiva, però alhora potent dels principis que es preveuen en la Llei de política lingüística. Molts dels convenis signats –i tenim la intenció de continuar signant-ne encara més en el futur– tenen la gran virtut que aquests convenis en realitat comprometen l'aplicació anticipada dels principis que contempla la Llei de política lingüística, i molts d'ells que hi ha una comissió de seguiment que permet anar comprovant si s'han anat complint tots els punts, tots els acords que van configurar aquell conveni. Per exemple, l'acord amb SEAT. Doncs, s'hi preveia que els manuals d'instruccions també serien publicats en edició pròpia en llengua catalana. A hores d'ara, ja s'ha aconseguit, ja s'ha fet. I com

això, tantes i tantes coses que han estat objecte d'atenció per part del Govern.

Vostè parlava que la major part del pressupost dedicat als consorcis de normalització lingüística vénen derivats de demandes de les administracions catalanes, i efectivament, una part molt important ha estat així, i era un dels objectius del Consorci que a poc a poc s'anirà modificant, però li voldria facilitar una dada, i és que enguany aquestes demandes han disminuït d'un 20% en relació amb l'any passat. Aquesta és una dada important que indica un inici d'una evolució que permetrà que els consorcis per a la normalització lingüística puguin anar orientant les seves funcions atenent altres objectius que van més enllà de la realització de cursos. Però ni avui podem prescindir dels cursos que fan els consorcis, ni els consorcis són els únics que ofereixen cursos. Jo voldria recordar, encara que sigui molt breument, que l'Escola d'Administració Pública de Catalunya ha organitzat 264 cursos de català per a funcionaris, 57 per al personal de la Generalitat, 140 per al personal de l'Administració local i 62 per a funcionaris d'Administració de l'Estat i els seus diferents organismes autònoms. Encara continuarà sent necessària aquesta oferta de cursos durant uns quants anys. De tota manera, nosaltres sí que tenim la convicció que aquesta en el futur no ha de ser la feina principal dels consorcis i que poc a poc hem d'anar incorporant nous objectius, de manera que els consorcis puguin ser uns instruments dinamitzadors, i en això coincideixo plenament amb la seva intervenció i amb el seu desig de dir: «Escolti'm, hem de definir aquest paper dinamitzador dels nostres centres de normalització lingüística», estem absolutament d'acord i ho haurem d'anar fent progressivament.

El Consorci, tanmateix, no necessita cap indicació expressa, vull dir, són, en tot cas, els comentaris compartits de l'assumpció dels principis de la política lingüística en les seves funcions ordinàries. I de fet, el Consorci programa la seva programació anual en funció dels criteris i dels objectius de la Llei de política lingüística i d'acord, a més a més, amb allò que expressen les persones que l'integren i les administracions que l'integren, que són les de la mateixa Generalitat i de l'Administració local.

Tanmateix, el Consorci també està treballant en altres aspectes que han de contribuir a una millor definició dels seus objectius. De fet, aquest mes de gener es va modificar l'estructura dels serveis centrals per donar més força a les actuacions d'assessorament i suport al foment de l'ús del català. I s'ha elaborat també un document sobre el finançament dels centres del Consorci de Normalització Lingüística, tendent bàsicament a l'estalvi, a la millor rendibilització dels recursos actuals, a la seva redistribució territorial i a la generació de recursos propis per la via dels convenis. També s'ha realitzat una gradual modificació del seu mapa territorial. Jo crec que –insisteixo una vegada més– el Consorci per a la Normalització Lingüística es troba en un moment en què la incidència de la nova Llei de política lingüística permet anar ampliant poc a poc els seus objectius, crec que no s'ha de limitar a fer cursos, que, efectivament, això ho podem aconseguir amb el temps

i que poc a poc haurem d'anar assegurant que aquests instruments serveixin, precisament, per convertir-se en dinamitzadors d'un increment de l'ús social de la llengua catalana.

Amb aquest objectiu treballarem i esperem compartir i tenir el suport de les forces polítiques del Parlament per tal d'assegurar un cada cop millor coneixement i un ús social més important de la llengua pròpia de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'execució dels pressupostos

Passem al punt quart de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre l'execució dels pressupostos, presentada pel Grup Popular. Té la paraula per exposar-la el diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller d'Economia i Finances, els diputats d'aquest Parlament tenim la possibilitat, trimestralment, de poder avaluar com marxa, com va l'execució del pressupost a través de l'informe que ens lliura la Intervenció General del Govern de la Generalitat. A més, tenim, com no, l'informe de la mateixa Sindicatura de Comptes, l'informe de fiscalització que, a vegades, potser, amb retard, però que veiem i tenim la possibilitat també d'analitzar-lo tant en Ple com en Comissió i fer-ne el debat adequat.

La interpellació que avui presentem, conseller, no pretén ni substituir un debat de pressupostos ni pretén passar pel damunt o avançar-nos al que pot ser un debat general sobre el mateix compte que ens lliurarà la Sindicatura de Comptes en el futur sobre l'any 1998. Pretén analitzar amb les dades de la mateixa Intervenció General el que és l'estat d'aquest any 1998, essent conscients, com diu el mateix informe, que les dades poden tenir lleugeres –insisteixo, lleugeres– desviacions.

Jo em suposo, el Grup Parlamentari suposem que vostè segueix de forma acurada, el Govern segueix de forma acurada aquests informes sobre l'estat de l'execució. Però, a la vegada, ens preocupa, després dels diferents informes que hem vist durant l'any 1998, el que creiem que és una falta de reacció per part del seu Govern. Vostès i solament vostès són els responsables de l'execució d'aquest pressupost. I parlo de l'execució d'aquest pressupost. Segons dades de la Intervenció General, vostès han passat d'un pressupost inicial d'un bilió 768.000 milions de pessetes a un pressupost definitiu... –i no utilitzaré les dades del que són crèdits definitius, sinó les xifres encara serien molt més grans, sinó obligacions reconegudes–, d'un bilió 768.000 milions a 2 bilions 121.000 milions de pessetes. És a dir, una desviació de 353.000 milions, un 20% del seu pressupost inicial. Dades que xoquen amb desviacions

d'anys anteriors comparant crèdit inicial amb obligacions reconegudes: l'any 97, poc més de l'1%; l'any 96, un 7%; l'any 95, al voltant d'un 4%. Any 1998, tot un rècord, 353.000 milions, un 20% del seu pressupost inicial. Però tant de bo fos un rècord i no fos un rècord que es converteix, des del nostre punt de vista, en un desastre. Es converteix i els converteix en una mala gestió al front de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, que gestiona recursos de tots els ciutadans.

Però ens volem endinsar a analitzar aquestes xifres i, en primer lloc, què és el que fan vostès amb aquesta desviació. Empren romanents de tresoreria, augments de transferències, 34.000 milions, al voltant del 2% –com els altres anys– del pressupost inicial. Però vostès aquest any 1998 fan, d'ampliacions de crèdits, 233.000 milions de pessetes, més d'un 13% del seu pressupost inicial, xifres que augmenten moltíssim respecte als anys anteriors –l'any 97 poc més d'un 9%, l'any 96 poc més d'un 3%–; 233 milions de pessetes, més d'un 13% del seu pressupost inicial. I li torno a fer referència que estic fent comparacions entre el crèdit inicial i obligacions reconegudes, i no crèdit definitiu, que les xifres serien molt més altes.

Segon aspecte, on s'han desviat? Doncs, a quasi tots els capítols, conseller. Però, tristament, li he de fer referència, i li dic «tristament», al capítol 2, al capítol de la despesa corrent. Pressupost inicial, 57.868 milions; obligacions reconegudes finals, 67.776. Desviació de 9.908 milions de pessetes, més d'un 17% del seu pressupost inicial. 9.908 milions de pessetes de despesa corrent, de desviació que, concretant més: Presidència, 2.798 milions més; Governació, 1.110; Política Territorial i Obres Públiques, 892; Agricultura, 732; Justícia, 1.428; Benestar Social, 750, etcètera. 9.908 milions que, perquè tinguem una idea clara del que suposa, és el mateix que el pressupost total del Departament de Medi Ambient; o és el 50% del pressupost d'Indústria, Comerç i Turisme de l'any 1998; o és el mateix que la Direcció General d'Emergències i Seguretat Civil; o és nou vegades més que la Direcció General de Joventut; o és quatre vegades més que la Direcció General de Política Hidràulica; o és set vegades més que la Direcció General d'Indústries Agroalimentàries; o és tres vegades més que la Direcció General de Comerç; o és quatre vegades més que la Direcció General de Formació d'Adults; o són 3.000 milions més de pessetes que la Direcció General d'Atenció a la infància. Se n'adona, conseller, d'aquestes xifres, d'aquestes desviacions? Han valorat l'abast d'aquestes desviacions, d'aquesta falta de rigor i de control pressupostari?

Però hem de parlar d'altres capítols i seccions. La secció 17, el deute ha passat de 127.000 milions a 311.000. És a dir, un 151% d'increment. En el capítol 6, la inversió real..., i després també li faré referència al capítol 7, perquè després vostè em dirà: «Bé, és que m'ha de sumar el 6 i el 7 per operacions de capital», després també l'hi sumaré, però al capítol 6, inversió real, el crèdit inicial era de 92.825 milions. El crèdit definitiu, el que vostès podien emprar, podien gastar com a inversió real, 113.840. Les obligacions reconegudes, la despesa real, 89.264. És a dir, han deixat d'invertir 3.561 milions menys sobre el pressupost inicial, ho han dei-

7964

xat d'invertir, hi ha una menor inversió de 24.576 milions de les possibilitats que vostès tenien. I aquests quatre últims anys està passant exactament el mateix pel que fa referència al capítol d'inversió real. Suposo, conseller, que ens donarà explicacions al respecte, i a la millor vostè em parlarà de GISA. Després, si vol, també parlarem de GISA i d'empreses públiques, però ara li estic fent referència, més que res, a tots els departaments del Govern.

Vostè em podrà dir el que li deia, que sumem el capítol 7; doncs, miri, sumant aquestes dades, els quatre darrers anys, la xifra del que no han aprofitat, és a dir dels crèdits definitius, sumant els capítols 6 i 7, són 244.524 milions de pessetes. Dades de la Sindicatura de Comptes i de la Intervenció General. I més concretament, l'any 98, 49.023 milions.

També li vull fer unes referències, abans d'acabar aquesta primera intervenció meva. A l'apartat de l'ingrés fóra bo que fes menció vostè en la seva intervenció, vostè també, de l'apartat d'ingressos pel que es refereix a l'endeutament. Pressupost inicial de 70.000 milions que creix fins a 257.000 milions, és a dir, un increment d'un 267%. Les resumeixo, conseller: increment del pressupost en 353.000 milions; crèdit inicial, obligacions reconegudes, dels quals 233.000 són ampliacions de crèdit; 9.908 milions d'increments en la despesa corrent. El que creiem nosaltres que ha estat una menor inversió amb les possibilitats que tenien i amb les necessitats que hi ha en aquest moment d'inversió i d'equilibri del territori, 24.576 milions menys. Un increment de l'endeutament en l'apartat de l'ingrés d'un 267%, i aquestes, conseller, són xifres realment importants, realment preocupants. Preocupants en la gestió, i aquestes xifres, que no són forats petits..., els forats petits, a vegades, poden enfonsar un vaixell, però aquests són grans forats que mereixen explicacions per part de vostès, que creiem, conseller, que en el seu torn ens ha de comentar totes aquestes xifres, ens ha d'explicar per què aquests desviaments, sobretot en la despesa corrent i en alguns departaments del Govern de la Generalitat, i ens hauria de dir quina és la seva tècnica, per dir-ho d'una manera, si és que hi ha alguna tècnica quant al rigor i a la disciplina que vostè, i des del seu Departament, estan marcant els diferents departaments de la Generalitat. Més que disciplina, conseller, això apunta a algun tipus d'anarquia en el que és o en el que fa referència al control de la despesa, entre altres.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable senyor conseller Artur Mas.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Fabregat, jo voldria començar aquesta intervenció primer amb una afirmació i després amb un suggeriment, si vostè m'ho permet. L'afirmació és que nosaltres, des del Govern i concretament des del Departament d'Eco-

nomia i Finances, estem molt satisfets de l'execució pressupostària de l'any 98. Tot això que vostè titlla de desastre, de mala gestió, d'anarquia, doncs, miri, nosaltres en fem una valoració radicalment diferent. Estem molt satisfets de l'execució pressupostària de l'any 98, que, per altra part, ha estat un dels millors anys de tota la història pressupostària de la Generalitat de Catalunya.

I un suggeriment, i és que es miri els comptes d'una altra manera. Perquè vostè fa una sèrie d'afirmacions que no sé si les fa volgutament o les fa, doncs, per la forma d'analitzar els comptes, que podrien donar una imatge que no té res a veure amb la realitat. Vostè ens diu que el principal desastre d'aquests pressupostos és que en lloc dels 1,7 bilions de pessetes inicials s'han liquidat 2,12 bilions de pessetes finals. Això no és cap desastre, senyor Fabregat, perquè si vostè, que té tota la informació disponible, l'analitza, jo crec amb més precisió i amb més detall, vostè veurà que si elimina els comptes financers, és a dir, els comptes de l'endeutament, per entendre'ns, bàsicament, aleshores, tota la desviació pressupostària important, tota, es dona en els capítols 4 i 7; concretament en el capítol 4 de despeses hi ha 67.000 milions de pessetes de desviació, i en el capítol 7 hi ha 82.800 milions de pessetes de desviació. Doncs, bé, aquestes desviacions de capítol 4 i de capítol 7 vénen, fonamentalment, perquè en el pressupost, amb criteris de màxima prudència, inicialment, es xifren unes quantitats molt a la baixa, que és molt possible que en el transcurs de l'any es vagin alimentant a l'alça, és molt possible que sigui així.

De les negociacions que varem fer amb el Partit Popular, vostès en tenen una experiència concreta, que són els fons, concretament, que van assignats als programes de foment de l'ocupació. Doncs, bé, nosaltres, tot i que intuïm que en el transcurs de l'any ens vindran transferències superiors del Ministeri de Treball, les pressupostem molt a la baixa. Vostès després ens diuen: «No ho facin tant i pactem amb vostès fer-ho a l'alça», però vostès saben quin és el nostre criteri, ho saben perfectament, no? I si durant l'any, com succeeix moltes vegades, vénen més fons, aleshores, lògicament, nosaltres, aquests fons, no deixarem pas d'invertir-los o de gastar-los; si ens vénen més com a ingressos, lògicament, nosaltres, després, ho hem d'aplicar a despesa.

Exactament el mateix fem amb les transferències que ens vénen dels fons europeus, exactament igual: pressupostem molt a la baixa, amb un criteri de màxima prudència, amb una dotació purament inicial i amb partides ampliables, i a mesura que a través dels diferents ministeris ens van arribant els recursos addicionals, què hem de fer, senyor Fabregat? Doncs, lògicament, acceptar aquests recursos que serveixen després per destinar a molts programes d'actuació en el propi país. Per tant, aquí no hi ha, diguem-ne, una mala gestió; hi ha un criteri de prudència en la forma d'elaborar el pressupost, sabent –i ho diem sempre, en el moment de l'execució pressupostària, o del plantejament pressupostari– que, amb tota probabilitat, arribaran fons addicionals durant l'exercici, els quals, simplement, nosaltres anirem, doncs, fent servir per alimentar els diferents programes de despesa. Fora d'això,

senyor Fabregat, no hi ha més desviacions importants. Després em referiré a algunes de les que vostè ha comentat més concretament, però fora d'aquestes dues no n'hi ha cap altra que sigui realment important per la seva quantia.

Dit això, deixi'm dir-li com jo crec que s'han d'analitzar aquests comptes des d'una altra perspectiva, que a vostè el portaria –si ho fes d'aquesta manera que jo li suggereixo– a una valoració completament diferent de la que ha fet, i, fins i tot, a una valoració coincident amb la meua, una valoració molt positiva, no?

Miri, nosaltres, durant l'exercici de l'any 98, vàrem tenir un estalvi corrent de 114.000 milions de pessetes: 114.000; contra un estalvi corrent de l'any anterior, de l'any 97, d'uns 60.000 i escaig milions de pessetes, aproximadament. Dit d'una altra manera: la capacitat d'estalvi que va tenir la Generalitat de Catalunya, l'any 98, pràcticament va doblar la que havia tingut l'any 97. Si això, senyor Fabregat, no és una bona gestió pressupostària, digui'm, aleshores, què significa una bona gestió pressupostària?, perquè aquesta és la prova evident, taxativa, definitiva, que, certament, els comptes de l'any 98, respecte als comptes anteriors i respecte a l'evolució que havien tingut els comptes de la Generalitat en el transcurs dels darrers anys, és una evolució amplíssimament positiva, que jo crec que no es pot negar de cap manera.

Vostè, aleshores, ens diu: «Home, però és que hi ha hagut alguna desviació significativa en algun capítol», i n'esmenta dues que, en aquest cas, crec que s'han de comentar. Per exemple, el capítol d'inversions, no? Vostè diu: «S'han invertit 3.000 i escaig milions de pessetes menys dels que s'havien pressupostat inicialment», concretament en el capítol 6. Té raó, però el que no diu, senyor Fabregat –el que no diu– és que aquests 3.000 i escaig de milions de pessetes signifiquen un 3% i escaig –un 3% i escaig. És a dir, dit d'una altra manera –i per això jo li dic que la lectura és positiva–: el grau de compliment d'aquest capítol 6 d'inversions és del 97%, pràcticament, i quan un afina en el 97% de compliment, no es pot parlar de mala gestió ni d'anarquia; es pot parlar d'una molt petita, molt lleugera desviació a la baixa que, per altra part, és impossible d'evitar en el capítol 6, perquè el capítol 6 no es pot ampliar, a diferència d'altres capítols, i, per tant, com a màxim, podem fer el pressupost inicialment previst, en aquest capítol en concret, a diferència del capítol 7, de les transferències, on sí que es pot ampliar.

Per tant, si com a màxim es pot fer el que s'ha pressupostat, vostè tingui en compte que en el moment en què vostè fa concursos públics per adjudicar obres hi ha baixes de proveïdors, que és molt lògic, i, per tant, és quasi impossible assegurar que el pressupost d'inversions arribarà a un 100% exacte de compliment; sempre hi haurà una petita desviació a la baixa –i en aquest cas s'ha produït–, però –ho torno a dir– d'un 3% i escaig, que em sembla realment insignificant.

Posa també com a exemple el capítol 2. Aquí vostè té més raó, perquè la desviació ha estat superior, un 17%, però jo voldria cridar l'atenció en dos temes, en aquest sentit. Simplement ho dic per refredar moltes vegades

el que és l'acusació i la crítica tradicional al capítol 2, no? Primera constatació: és un capítol molt petit, vostè mateix ho esmentava; d'un pressupost de quasi 2 bilions de pessetes, el capítol 2 significa 60.000 i pocs milions de pessetes; per tant, per si mateix, és un capítol molt petit. Qualsevol desviació que hi hagi en aquest capítol, petit, lògicament, doncs, percentualment pot ser superior a altres capítols que són més importants, no? Aquesta és una primera constatació.

Després n'hi ha una segona, i és que jo el convido, a vostè també –ho he fet amb altres grups d'aquesta cambra en anteriors ocasions–, però jo el convido, particularment, a no fer una lectura negativa del capítol 2. Hi ha coses que són inevitables que vagin al capítol 2, i que és bo que sigui així. Nosaltres vàrem tenir en aquest Ple un debat sobre incendis, l'estiu de l'any passat. Escolti'm, vostès ens van obligar a gastar més per a capítol 2, i aleshores ho consideraven bo i ho consideraven positiu. O és que quan hem de fer funcionar els diferents equipaments, després, per lluitar contra els incendis, això no significa un increment de despesa? Vostès ens van dir: «Els pressupostos actuals, per fer tot això, no són suficients.» Bé, però dintre d'aquests pressupostos actuals, insuficients, segons vostès mateixos, també hi ha capítol 2; o és que només hem de comprar els camions de bombers i no els hem de fer funcionar, després, i els hem de tenir guardats en els garatges? Escolti, el capítol 2 no és un capítol que s'hagi de demonitzar; el capítol 2 és un capítol que permet entrar-hi una sèrie de despeses que permeten que les coses funcionin, simplement això.

Imagini's, li posaré un altre exemple: s'obren nou jutjats que decideix moltes vegades el Consell General del Poder Judicial; s'obren nou jutjats durant un any. Escolti'm, si s'obre un nou jutjat, que potser estava previst per al mes de juny i s'obre el mes de febrer o el mes d'abril –que no és mala gestió– significa que el capítol 2, inicialment previst, s'ha d'incrementar una mica, perquè aquell jutjat ha entrat en funcionament uns mesos abans.

Què vull dir, amb tot això? El que vull dir és que jo demano, una vegada més, que el capítol 2 no es posi, diguem-ne, com la Ventafores; aquell capítol on sempre hi ha una crítica, perquè el capítol 2 és amplíssim. Si vostè m'hagués dit: «Miri, d'aquelles despeses que a nosaltres tant ens molesten, que afecten no sé què...» –el que vostè vulgui– «aquella partida, en concret, del capítol 2» –la que vostè s'imagini– «aquesta s'ha incrementat, doncs, un 300% o un 200%», aleshores entendria que aquesta crítica realment fos una crítica, fins i tot una mica violenta, des del punt de vista verbal, no? Ara, escolti'm, el capítol 2, on entra tota despesa de funcionament, tota despesa de manteniment tan important per tenir uns serveis públics adequats, on entren, doncs, aquest tipus de despeses que permeten que les coses funcionin, jo crec, sincerament, que un grup de despesa d'aquestes característiques no s'ha de titllar sempre de negatiu quan hi hagi alguna desviació que, encara que percentualment tingui una certa importància, torno a dir, des d'un punt de vista de valor absolut, en el pressupost de la Generalitat, és una desviació absolutament insignificant.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Fabregat. Cinc minuts.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, nosaltres li acceptem tots els suggeriments, només faltaria; però vostè ens hauria d'acceptar els nostres, de suggeriments. I vostè pot mirar el pressupost, l'execució del pressupost i en pot fer moltes lectures, però nosaltres en fem una lectura, i com a oposició que som, i a més havent donat suport al pressupost –que li he dit que vostès eren els responsables de l'execució–, ha d'entendre la nostra capacitat de poder criticar el que és l'execució d'aquest pressupost.

Vostè m'ha parlat de la capacitat d'estalvi. Miri, bé, sí, no n'hi he parlat jo, de la capacitat d'estalvi, en tot cas. I diuen vostès que estan molt satisfets; doncs, nosaltres no. Ja ha vist la meua primera part de la interpellació i veurà la segona, no? Nosaltres no estem satisfets. Millor que els altres anys? Millor quant a la desviació; és a dir, més desviació en molts altres aspectes. I ha parlat dels incendis; home, això és xocant, conseller, perquè, és clar, diu: «Vostès, ens han fet gastar més.» Sí, doncs, fiqui-ho al pressupost. Però, que li vam dir que vostè havia de gastar més, durant l'any 1998, del tema dels incendis? No, no. Li vam dir a partir de l'any 1999 i durant els propers cinc anys, entre d'altres, fiqui 3.000 milions de pessetes més, que seran 15.000 milions en cinc anys; però de l'any 98, nosaltres, no n'hi vam parlar! Què van gastar, vostès, l'any 98? Perquè els informes que passen els consellers de Governació i d'Agricultura, escolti'm, re de re, eh?, ni un duro, eh?, del que va sortir d'aquell debat d'incendis: ni un duro!

M'ha fet referència a les desviacions..., m'ha comentat les desviacions del capítol 2; diu: «Home, són petites»; home, doncs, miri, un 17%: 9.908 milions de pessetes, quasi 10.000 milions de pessetes. Vostè mateix! Ens sembla a nosaltres que és moltíssim, perquè vostès fan un pressupost i pactem –i, a més, hem pactat amb el Grup Popular un pressupost que és ajustat». Escolti'm, un pressupost que es desvia, en el capítol 2, de 9.908 milions de pessetes, no ho és gens, d'ajustat; està molt mal ajustat, conseller! Perquè si no, quan hàgim de pactar el proper pressupost, si hem de pactar un pressupost amb algú, doncs, ja parlarem d'unes altres xifres, però no parlarem pas d'aquestes xifres, perquè és impossible que vostès les compleixin, s'està veient...

Jo, en aquesta part, conseller, voldria aprofitar també el que no he fet en la meua primera intervenció, que és quant a l'execució de l'ingrés. Perquè està clar, ara que estan tan de moda les campanyes del dèficit fiscal, convé repassar alguna dada, no? L'any 1999 –i li ho recordo i vostè ho sap perfectament– hi haurà 80.000 milions més, respecte al pressupost del 98, de transferències de l'Estat. Per al pressupost de l'any 1998, el capítol 4, de «transferències de l'Estat», previsió inicial: 565.000 milions; la final: 611.000. Les previsions de l'Administració de la Seguretat Social, previsions inicials: 613.000 milions; finalment: 632.000. Al capítol

7, «transferències de capital», previsió inicial de l'Estat: 10.000 milions; finalment: 28.588. És a dir, si sumem aquests tres apartats, d'1.188.000 milions han passat a 1.271.000 milions; és a dir, han rebut 83.000 milions de pessetes més del que tenien pressupostat com a ingressos de l'Estat, que és un 7% del seu pressupost inicial.

No creu, conseller, que quan es fan campanyes –que vostè coneix a la perfecció– com aquesta... Deixin un apartat aquí, jo ara li faré una proposta, en aquest apartat... No creu, conseller, que quan es fan campanyes sobre el dèficit..., quan es fan campanyes –que fóra bo que ens digués avui què costarà aquesta campanya–, no haurien d'explicar –aquí tenen un apartat, a més– com ha anat l'execució dels pressupostos?, com estan gestionant vostès els pressupostos, realment? No creu que haurien d'explicar que s'ha invertit menys del que s'ha pressupostat? No creu que també haurien de dir que s'han rebut 83.000 milions de pessetes més, que vostès tenien previstos, per part de l'Estat, l'any 1998 durant el mateix any? No creu, conseller, que han d'aplicar –i així anirà la nostra Moció en el proper Ple–, amb urgència, un rigor i una disciplina pressupostaris per frenar el que és la despesa corrent i per poder controlar el que són despeses, que després repercuteixen en d'altres capítols?

Tingui ben segur, conseller, que els plantejarem una moció en termes d'una disciplina i d'un rigor –com li deia– que vostès prediquen, però que creiem nosaltres que no compleixen i que intentarem, dins de les nostres possibilitats, que això sigui així.

Gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Fabregat, bé, em va molt bé el seu argument final, aquest, em va com anell al dit –li ho he de dir així, amb molta satisfacció, també. Perquè vostè resulta que troba bé que l'Estat es desviï respecte a les seves previsions en transferències a la Generalitat, i troba malament que nosaltres ens desviem, i ara sí que ja no entenc res –ara sí que ja no entenc res.

Si resulta que el seu argument principal d'aquesta intervenció és que no ens hem de desviar respecte als pressupostos inicials, vostè m'acaba, doncs, de confirmar que no s'ho ha mirat bé tot això, perquè si s'ho hagués mirat bé, aleshores diria: «I l'Estat» –el Govern central, en aquest cas– «ho fa molt malament, perquè pressuposta unes transferències a la Generalitat de Catalunya, ics, i, al final de l'any, li arriben 83.000 milions de pessetes més.» Aleshores en què quedem, senyor Fabregat? Ho fem tots bé? O ho fem tots malament? Jo crec que ho fem tots bé. Ja el poso en aquest terreny, jo crec que ho fem tots bé. És a dir, l'Estat també –amb un criteri de prudència– creu, a principis d'any, que hi haurà unes determinades transferències per als diferents

capítols, que en el transcurs de l'any, a través de les liquidacions i a través, doncs, dels programes diversos s'acaben alimentant, com vostè deia, amb aquests majors 83.000 milions de pessetes. Però això és un motiu de satisfacció. Com és un motiu de satisfacció que, gràcies a aquests recursos addicionals, després nosaltres podem també incrementar algunes de les nostres partides de despesa d'acord amb les previsions inicials. Jo crec que si acordem aquest escenari, que jo ara li proposo, com a segon suggeriment, doncs, aleshores serà més fàcil que ens entenguem quan parlem, també, de l'execució del nostre pressupost i també del pressupost del Govern central que, ho torno a dir, vostè mateix m'ha posat molt fàcilment les coses perquè jo li pugui utilitzar aquest argument.

Ara, dit això, senyor Fabregat, vostè coneix les xifres, aquesta és l'evolució del dèficit de la Generalitat de Catalunya, aquesta és l'evolució. Escolti, això no és mala gestió, això és bona gestió. Passar d'un dèficit de 170.000 milions de pessetes l'any 93 a un dèficit de no arriba a 19.000 milions de pessetes l'any 98, això és bona gestió; que l'endeutament nou de tot l'any 98 no hagi estat superior a 20.000 milions de pessetes i que aquests 20.000 milions de pessetes bàsicament hagin servit per fer el 3% de les inversions de la Generalitat, això és bona gestió; que el 50% de tota la capacitat inversora de la Generalitat de l'any 98 anés directament alimentada per l'estalvi corrent, és a dir, que gràcies a l'estalvi corrent es pogués invertir més del 50% de tot el que va invertir la Generalitat, això és bona gestió; i que només s'hagi de recórrer a l'endeutament per invertir un 3%, això també és bona gestió.

Jo el convido que vostè ho analitzi d'aquesta manera perquè crec que, realment, les xifres de l'any 98 donen una llum molt clara en aquest sentit, que realment hi ha hagut una millora molt substancial, que és producte de tot, i nosaltres ho diem sempre, producte de la bona conjuntura econòmica, que ajuda, que ajuda en determinats ingressos fiscals; producte del control que el mateix Govern està exercint sobre la seva capacitat de despesa, també és això, també és producte d'això; producte d'unes negociacions amb el Govern central que estan donant fruits, i nosaltres sempre hem dit que era així. Escolti, si és el president Pujol que sempre que puja en aquesta tribuna presumeix, o com a mínim informa, dels milers de milions de pessetes que hem obtingut de més respecte al que teníem gràcies als acords amb el Partit Popular; o no ho fem, això, contínuament? O no hem d'aguantar les crítiques de molts que ens diuen: «Tot això ha estat un desastre», i nosaltres ho defensem? El que passa, senyor Fabregat, és que nosaltres no ens conformem amb això, aquesta és potser la diferència, nosaltres no ens conformem amb això, nosaltres volem més, vostès potser ja en tenen prou, nosaltres no, nosaltres no ens conformem amb aquest sistema de finançament que ha tingut millores substancials respecte a l'anterior, i que li ho reconeixem, i que, escolti'm, no és mèrit seu només, és mèrit de la negociació que es va fer en el seu moment, on suposo que vostès reconeixen que nosaltres devíem tenir alguna cosa a veure, no ens el van pas imposar vostès, aquest sistema, el varen negociar dintre de les possibilitats que hi havia. Ara, no s'enganyin, nosaltres no ens confor-

mem amb això, i per això estem fent aquesta campanya del pacte fiscal, per això l'estem fent, perquè nosaltres, de cara als propers anys, volem no anar a un estira-i-arronsa permanent en les nostres negociacions financeres amb el Govern central, sinó establir, d'una vegada per totes, un sistema de finançament que tingui caràcter permanent i definitiu per a Catalunya. I això crec, sincerament, que ens hauria d'interessar tots plegats.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les administracions públiques

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les administracions públiques, presentada pel Grup Mixt. Té la paraula per exposar-la el diputat senyor Benet Tugues, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en aquesta nova etapa política, nova perquè es planteja un salt endavant pel que fa a la superació de l'actual marc competencial, de l'actual marc de relació entre Catalunya i Espanya, hi ha dos grans blocs sobre els quals es va insistint i que, certament, són cabdals si pretenem que aquest salt qualitatiu ho sigui de debò.

En primer lloc, cal superar l'actual marc competencial, i d'això en parlava fa poques sessions en aquest mateix Ple, en una altra interpellació, i per tant per aquesta banda no hi insistiré més. Sí, en canvi, crec que és pertinent, en aquests moments, parlar de la millora que es pretén de l'actual sistema de finançament, de l'estratègia que es fa servir i, sobretot, dels mitjans de conscienciació dels ciutadans sobre una qüestió que a hores d'ara veuen més com un tema de debat i de crítica política que no pas com un tema que afecta decisivament el seu futur.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Els dos blocs reivindicatius, el competencial i el financer, són importants. Però el segon és decisiu per a la pervivència de la nostra actual autonomia i per al progrés i el futur del país. Senzillament, en aquests moments, ja no es tracta de disposar d'uns quants diners de més per tal de dotar de millors serveis els catalans, sinó que es tracta d'evitar el col·lapse econòmic. Totes les institucions tenen dificultats, però les té de manera especial la Generalitat de Catalunya; de superar això és del que es tracta.

La qüestió no és senzilla, bàsicament perquè no depèn només de la voluntat del Govern o d'aquest Parlament, és un problema que ve viciat des de l'aprovació de l'Estatut que va resoldre molt malament el finançament de

la institució i, d'aleshores ençà, ha faltat voluntat política del Govern de la Generalitat i de la majoria d'aquest Parlament per encarar el tema decididament. I dic «intentar» perquè, malauradament per a nosaltres, el Govern central té molt a dir sobre la qüestió, i en aquest tema dretes, centres i esquerres espanyoles estan bàsicament d'acord a mantenir els privilegis que per a ells suposa l'escanyament econòmic i financer de Catalunya, i que estudis objectius imparcials xifren, a hores d'ara, en un bilió 200.000 milions de pessetes. Diners que van i no tornen, sobre la destinació dels quals no podem ni opinar i que els poders polítics i mediàtics espanyols –i, per tant, el conjunt dels ciutadans espanyols, de la societat espanyola– consideren com seus i ben seus i que, per tant, qualsevol intent de reivindicació catalana en aquesta línia és vista com un intent de robatori amb el subsegüent tancament de files de tothom allà, a Espanya, per defensar el botí.

Per tant, que és complicat ja ho sabem, però, pel mateix, o fem nosaltres el primer pas o ningú no el farà per nosaltres. I no sé si és demanar massa o és pecar d'ingenuïtat que, si per no perdre o cedir ni un duro dels nostres diners, allà tots fan pinya, per reclamar el que és nostre féssim pinya també aquí, perquè, al capdavant, els diners no són per a aquest Govern o per als governs que puguin venir en el futur, els diners són *de i per als* ciutadans catalans, per millorar l'ensenyament o la sanitat, les infraestructures, per potenciar els nostres sectors econòmics, per millorar el medi ambient, la cultura, etcètera. I també per pactar una quota raonable de solidaritat. I per interès d'aquests ciutadans seria positiva una reivindicació conjunta, que com més conjunta més potent i més efectiva seria. Això no s'ha fet fins ara. Tinc la sensació que ni tan sol s'ha intentat. Durant aquests vint anys de vigència de l'Estatut s'han anat signant successives modificacions del sistema de finançament, acords que, per cert, es justificaven públicament la vigília i dels quals se'n feia una valoració positiva, però que l'endemà de la signatura ja es començaven a denunciar per insuficients. I això no ha passat una vegada, això ha passat de manera reiterada, i sempre negociacions de govern a govern, sense buscar altres complicitats ni polítiques ni socials. I mentre se seguia aquest sistema, la sagnia continuava. Parlava abans de l'últim estudi fet públic que la xifrava en un bilió 200.000 milions, però això fa molts anys que dura, fa molts anys que els nostre dèficit fiscal és escandalós, i fa molts anys que el nostre Govern no reacciona contra aquest dèficit escandalós, tot i ser-ne plenament conscient; probablement, més conscient que ningú perquè l'escanyament financer comportava l'increment del deute si és que es volia fer front a les necessitats de modernització del país i als serveis que exigeixen els ciutadans.

Però, malgrat tot, mai fins ara s'ha intentat conscienciar els ciutadans explicant-los aquesta situació; mai des del Govern, s'entén. Ara fa uns sis anys, Àngel Colom va dirigir una campanya, entre la pedagogia i la reivindicació, que anava en aquesta línia. I ens trobàvem amb la reacció entre sorpresa i incrèdula de la gent; jo mateix vaig tenir ocasió de fer uns quants actes públics en aquella campanya i, en finalitzar l'acte, se'ns acostava la gent i ens deia: «Però no pot ser, això» –aleshores

parlàvem d'un bilió de pessetes–; «no pot ser, això; que no ho sap el Pujol, això? No pot ser que el Pujol, sabent-ho, no hi faci res.» I era insòlit, però cert. Pujol ho sabia, però no hi feia res; o com a molt hi feia coses molt parcials, molt insuficients, reformes, quan tocava, del sistema que han suposat millores poc perceptibles.

Finalment, ara, ara que estem amb un deute preocupant, ara que ens adonem que l'actual sistema condiona perillosament la modernització del país i el manteniment del servei amb qualitat, ara el Govern vol esmenar aquesta situació i proposa a tal fi dues coses que a nosaltres ens semblen positives. En primer lloc, buscar un acord parlamentari per donar més consistència a la reivindicació, i això, ho repeteixo, em sembla positiu en la línia del que deia abans: els espanyols, en aquest tema, fan pinya sense fissures, en bloc, per tal de no cedir ni un duro. I ens ho deia el cap de setmana passat el president Aznar, ens ho dedicava: «No poden, els catalans, estar instal·lats contínuament en la política del greuge.» I tindria raó si no fos que els catalans, tots els catalans, els de dretes, els de centre i els d'esquerres, els nascuts aquí i els vinguts de fora, els que parlen català i els que parlen altres idiomes, tots, tots els catalans, fa molts anys que patim aquest greuge, que és un greuge injust que fa massa anys que dura, que afecta negativament tots nosaltres i suposa un exemple únic al món de maltractament econòmic i financer d'un Estat respecte a un dels seus territoris amb personalitat nacional diferenciada, un greuge que el senyor Aznar, n'estic segur, no estaria disposat a tolerar que el sofrís Espanya.

En segon lloc, em sembla positiva la sotragada social que, per conscienciar els catalans de la situació que patim, es vol fer. En aquest sentit, la campanya institucional que tingui aquesta finalitat comptarà sempre amb el suport del PI perquè necessitem que tothom s'hi impliqui. Però, dit això, no puc estar-me de fer dues consideracions.

La primera. Per què el plantejament que fa ara el Govern de la Generalitat no el feia sis anys enrere aprofitant el pacte amb el PSOE? O per què no el feia tres anys enrere aprofitant el pacte amb el PP? No cal dir que la situació d'escanyament era la mateixa, però, en canvi, tinc la sensació que, d'aquí a dos anys, quan s'hagi de renegociar el sistema, les circumstàncies polítiques poden no ser les mateixes que les d'ara i, per tant, que tot plegat sigui molt més difícil i complicat comptant fins i tot amb la consciència i, és d'esperar, el suport social de la majoria de catalans.

I segona consideració. Per què es comença una campanya d'aquest tipus enmig d'altres campanyes suposadament institucionals donant peu fàcilment a especulacions d'aprofitament partidista i electoralista? Si, efectivament, la revisió del sistema no es farà fins quan toqui –per tant, amb molts mesos per endavant–, hauria estat més prudent deixar passar tot el cicle electoral que tenim al davant i immediatament després dedicar els esforços que facin falta, amb campanyes institucionals, amb actes, amb mobilitzacions, amb el que convingui, per tal d'explicar l'actual situació financera. Perquè, a més, serà una campanya escapçada donats els con-

dicionants legals que les campanyes institucionals tenen en vigílies electorals.

Per tant, tenim la sensació, tenim la por que l'efectivitat haurà estat mínima. Més mínima, encara, tenint present que, sense voluntat de donar lliçons als experts de propaganda i màrqueting, la campanya sobre el dèficit fiscal català és fosca, és críptica i no és gens pedagògica. Creuen, realment, que una persona que desconegui la situació se'n farà un bon criteri veient l'anunci de la tele, escoltant-lo per la ràdio o llegint-lo al diari? Certament, es parla de percentatges, però aplicats a quines quantitats? L'escandalosa, però al mateix temps il·lustrativa xifra del bilió llarg surt per algun lloc? I abans el diputat Fabregat li recordava que tenen un espai en blanc, doncs, aprofitin aquest espai en blanc per posar-hi que aquests percentatges suposen que hi ha un decalatge entre el que els catalans paguem i el que els catalans rebem d'un bilió 200.000 milions de pessetes. I, a més a més, podrien explicar què podria fer el país si disposés de tots aquests recursos, què podria fer amb un bilió 200.000 milions de pessetes més cada any. Perquè, si no es fa així, ho repeteixo, parlant només de percentatges, senyor president, senyores i senyors diputats, honorable conseller, la campanya és fosca, la campanya és críptica, la campanya no és gens pedagògica.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Tugues, bé, veig que vostè ha centrat molt la seva intervenció en el que és, concretament, aquesta campanya del pacte fiscal i, per tant, ja que vostè l'ha orientat d'aquesta manera, jo hi faré una referència explícita a partir d'ara, no? Jo tenia la impressió que vostè potser, doncs, eixamplaria una mica el que és el concepte d'aquesta interpellació, però veig que l'ha centrat molt en el que és aquesta campanya i, per tant, jo m'hi referiré.

Vostè diu per què no la vam fer abans, aquesta campanya. Home, nosaltres fa molt temps que en parlem, d'això, no és pas d'ara; fa molt temps que en parlem. És veritat que una campanya d'aquestes característiques no s'havia produït, però també és veritat una altra cosa, que és que ha estat, concretament, en aquests darrers dos, tres anys quan el mateix Parlament de Catalunya ha estat més actiu amb resolucions de tota mena per instar el propi Govern a fer accions d'aquestes característiques, això també és veritat. Per tant, l'hem fet ara, entre altres coses, perquè teníem un mandat molt explícit del Parlament des de finals de l'any 97 i, en alguns casos concrets, també, durant el transcurs de l'any 98.

També li voldria dir que, independentment de les campanyes o no que es puguin fer a Catalunya, nosaltres, per millorar el finançament del país en el seu conjunt, i específicament de la Generalitat, hem fet tradicional-

ment molts esforços i els hem fet en condicions polítiques no sempre fàcils; durant molts anys, amb governs amb majories absolutes, com vostè recordarà molt bé, que no es pot dir que fossin extraordinàriament sensibles a les reivindicacions de finançament que es feien des de Catalunya, i després, en condicions polítiques diferents, on certament el nostre grau d'influència era superior, però –i això no cal oblidar-ho, senyor Tugues– amb reptes a nivell global d'Estat de primeríssima magnitud, en els quals Catalunya s'hi jugava una bona part del seu futur.

Nosaltres tenim un coll d'ampolla important en el finançament, és veritat, i prova d'això és que el posem sobre la taula amb tota la seva cruïlla en aquest moment, però també és veritat una altra cosa: que el tema del finançament no ha estat l'únic problema important que nosaltres podíem tenir de cara al futur; ha estat un dels més importants, però no l'únic; hi havien altres temes que també tenien una importància per ells mateixos molt gran. I entre aquests temes no en podem oblidar un de molt especial, que era la garantia, assegurar que nosaltres també des de Catalunya –nosaltres també des de Catalunya– formaríem part des del primer moment de la Unió Econòmica i Monetària europea. Aquest era un objectiu amb majúscules per al país, i nosaltres no el podíem menystenir.

Li dic això perquè vostè també entengui que en les negociacions que s'han fet amb els governs espanyols durant aquests darrers sis, set anys, aquest tema ha estat el tema prioritari que també ens interessava fonamentalment a nosaltres. Vostè em dirà: «Home, però això interessava al conjunt d'Espanya.» D'acord, interessava al conjunt d'Espanya, però dintre d'Espanya interessava d'una manera molt particular, molt essencial a Catalunya, i nosaltres havíem de vigilar que aquest procés tingués les garanties d'èxit que finalment ha tingut. I vostè sap perfectament que en aquestes garanties d'èxit hi ha jugat un paper clau el Govern de la Generalitat; no un paper únic, certament, però sí un paper clau i en molts aspectes decisiu. Aquesta també era una gran prioritat i aquesta tenia una data de venciment explícita: aquesta, o es feia en aquell moment o no es podia fer.

Ara, dit això també li he de dir una altra cosa més específicament sobre el tema del finançament –i vostè ho ha recordat–: nosaltres partíem de la història de què partíem, que era la que era, la situació a l'any 93 era la que era, derivada de l'Estatut –vostè deia–, derivada de la LOFCA i derivada d'uns pactes entre els dos grans partits espanyols de l'època, que certament anaven a limitar l'autonomia catalana i també la seva autonomia financera. Aquesta era la situació de partida. Què es va fer, aleshores? Home, aleshores el que es va fer va ser començar a obrir un sistema que era, certament, un mal sistema establert sobre unes males bases, i la forma d'obrir aquell sistema va ser començar a ficar la banya –dit amb una expressió molt col·loquial– en allò que nosaltres enteníem que era el sistema de futur, que eren els grans impostos de l'Estat. Fins aleshores, nosaltres teníem cedit l'impost de patrimoni, l'impost de successions i donacions, l'impost de transmissions patrimonials, que tots ells sumats són impostos d'una certa im-

portància, però que cap d'ells individualment té la força qualitativa, i especialment quantitativa, que tenen els grans impostos de l'Estat, entre ells, per exemple, l'impost de la renda de les persones físiques.

I això vostè recordarà que quan es va aconseguir aquell primer 15%..., això sí, amb tota mena de limitacions, cosa que va posar de manifest quina era la voluntat del Govern d'aquell moment quant a la visió de futur sobre el finançament català; però bé, en tot cas, amb tota mena de limitacions, al final es va aconseguir obrir aquesta escletxa en el que era un gran impost de l'Estat, concretament a l'IRPF. Vostè es deu recordar també d'una altra cosa, que és que això va ser amb una batalla campal impressionant, perquè es va acusar el Govern de la Generalitat, que era qui promovia aquella acció, d'insolidari, d'anar a esberlar el que eren les estructures solidàries de l'Estat espanyol, de tot el que vostè vulgui; tots els mals apocalíptics van sortir en aquell moment, i aquí s'hi va posar d'acord molta gent fora de Catalunya, i alguns a Catalunya –i alguns a Catalunya–, amb silencis moltes vegades preocupants. Això també forma part de la història d'aquests darrers anys. No només si el Govern va actuar en un sentit o en un altre, sinó quines eren les bases de partida i què va fer cadascú durant aquests darrers anys.

Això a l'any 96 va tenir una segona etapa i en aquesta segona etapa es va seguir obrint aquella escletxa, però a més a més se'n va obrir una altra, que era molt important també mirant cap al futur, importantíssima, que era que no només havíem de participar en un gran impost de l'Estat d'entrada, com era l'IRPF, sinó que a més el Parlament de Catalunya guanyava capacitat de decisió en matèria tributària, i una capacitat de decisió relativament important; no la que nosaltres volem, però relativament important.

Per tant, fixi's una cosa. Entre els anys 93 i 96, on teníem objectius també molt importants al marge del tema del finançament, es van obrir dues portes essencials per al futur: la primera, la participació en els grans impostos de l'Estat; la segona, la capacitat normativa, és a dir la capacitat de decisió en matèria tributària d'aquest Parlament de Catalunya. Aquestes portes avui estan obertes, lleugerament obertes –estic d'acord amb vostè–, i ara del que es tracta és que, superats els reptes que teníem durant aquests anys, integrat l'Estat en la Unió Econòmica i Monetària, evidenciat el suport del nacionalisme català representat per Convergència i Unió a un govern del PSOE i a un govern del Patit Popular en aquests darrers anys, evidenciat tot això, nosaltres avuiensem que realment ha arribat el moment final perquè Catalunya –i dic Catalunya en el seu conjunt, no només el Govern– pugui fer un plantejament –com deia abans– més permanent i més definitiu. I per això s'han de complir algunes condicions, i una d'elles –que vostè esmentava– és que el poble de Catalunya, la gent de Catalunya, els nostres conciutadans tinguin consciència de la importància d'això i de la situació actual.

I, simplement, per acabar aquesta primera intervenció, una última referència. Jo crec que nosaltres hem fet o hem promogut la campanya institucional que podíem, sense anar més enllà, perquè si haguéssim anat més

enllà les crítiques que vostès ens haurien fet haurien estat molt grans. Per tant, nosaltres no podríem utilitzar aquell espai en blanc des del Govern per dir què farem amb aquests més diners que poden venir a Catalunya. No li dic que no haguéssim tingut la temptació de fer-ho –no li ho dic–, però, certament, nosaltres des del Govern, si volíem realment donar compliment als mandats del Parlament, en aquest sentit havíem simplement de limitar-nos a explicar quina és la situació contrastada pels estudis d'aquests darrers anys, i no només pels estudis del Govern sinó també pels estudis de diferents estaments acadèmics. I ens hem limitat a això, i evidentment, tothom entén que aquesta és una campanya institucional, però que en els propers mesos cadascú, en aquest sentit cada formació política, també el Govern de Catalunya, podran dir quines són les seves propostes per superar aquesta situació.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Biosca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, jo he cenyit la meua intervenció en aquesta interpellació a qüestions que poden semblar formals, però que no ho són. Hi ha una comissió d'estudi que oportunament farà les seves recomanacions i que estudia a fons el sistema. Jo m'he limitat a fer una cosa que, de tota manera, em sembla molt important, i és parlar d'una campanya que ha de sensibilitzar els catalans. És a dir, de campanyes en fan moltes i aquests dies en surten moltes, moltes, de campanyes: logístics, del «som el centre logístic de la Mediterrània», «doblares plantes de reciclatge», «hem fet més de no sé quantes depuradores»... És a dir, home, posats a tenir «repar», aquests últims «repar» que vostè ha manifestat, amb aquestes campanyes cada dia als diaris no me'ls talli, aquests «repar». És a dir: «No ho podem fer perquè a la millor feriríem no sé quina susceptibilitat.» Escolti'm, doncs, pàgines senceres de susceptibilitats ferides, hi ha en aquests moments, si explicar allò que jo deia que expliquessin suposaria ferir susceptibilitats.

Però aquesta no és una campanya més, perquè –repeteix– és una campanya de sensibilització absolutament necessària si volem comprometre els ciutadans del nostre país amb aquesta reivindicació, que no és perquè el Govern tingui més diners, no és perquè la institució tingui més diners: és perquè ells tinguin millors serveis. Aquesta ha de ser la finalitat de la campanya.

I vostè ha donat dos arguments –quan jo li reclamava per què no es feia abans–, m'ha donat dos arguments que em semblen febles. Dir: «És que fins aquesta legislatura no ens han «apretat» prou.» Home, en les altres legislatures vostès tenien majoria absoluta, el Govern tenia la comoditat de fer allò que cregués convenient fer i, per tant, que el Govern, que el Grup de Convergència i Unió aquí al Parlament hagués impulsat alguna campanya d'aquest tipus depenia exclusivament de vostè i de ningú més. Per tant, aquest argument em sembla poc sòlid.

I l'altre no és que em sembli poc sòlid, és que em sembla una mica xantatgista, diu: «Oh, és que havíem de pensar en Europa», i és veritat. És clar que és un objectiu fonamental entrar a Europa i entrar-hi en les circumstàncies que hi hem entrat, però a costa dels catalans, només? Que és que els espanyols no han de fer cap sacrifici per entrar a Europa? Que hem de ser sempre nosaltres els cornuts i el pagar el beure? Que és que ens ho ha agraït algú, aquest esforç que, segons vostè, hem fet el conjunt de catalans per entrar a Europa amb aquestes condicions? I ho recordava vostè mateix quan es discutia amb el Govern socialista el 15%, el famós 15% de l'IRPF: «Vam tenir un gran desgast polític. Vam tenir una gran batalla campal.» Ho recordo perfectament. Jo vaig fer un viatge a Extremadura, acompanyant l'Àngel Colom; l'Àngel Colom va fer unes declaracions dient que Madrid robava o espoliava el nord i condemnava el sud a viure de la cultura del subsidi, i aleshores li van dir tot el del món, des d'Extremadura a Andalusia, que si feixista i que si no sé què. I vam anar a parlar amb el vicepresident de la Junta d'Extremadura i amb personalitats d'Andalusia, i jo recordo que –i m'en recordaré tota la vida– un diari extremeny parlava del PER, però sense venir a tomb sortien els catalans –arreu sortíem els catalans sense que vingués a tomb–, i el subtítol deia: «Vale más el oro que hay en la boca de la burguesía catalana que lo que el Gobierno se ha gastado en el PER desde el año 82.» És clar, això va fent forat –això va fent forat.

I vostè diu: «Ens van tractar de tot, d'insolidaris, no sé què...» Cert, el desgast, aquest desgast polític, aquestes ofenses polítiques no haurien estat majors si en lloc de negociar el 15 o reivindicar el 15 haguéssim reivindicat el 100; si haguéssim reivindicat el concert econòmic no haurien estat més greus. Per tant, com que la reacció sempre serà visceralment la mateixa, igualment de dura, reclamem el que reclamem, home!, posats a reclamar, reclamem allò que ens interessa, que és tot, i després ja decidirem quotes de solidaritat.

Li ho repeteixo: aquesta campanya s'ha de modificar, conseller; aquesta campanya s'ha de modificar. Aquesta campanya no consciencia ningú, i no em digui que ens acusaran que aquelles ferides de susceptibilitat, de «no podem posar el que farem». No ho posin, el que farem, posin el que es podria fer. I li donaré un exemple. Miri, el Segarra - Garrigues torna a estar, malaauradament, d'actualitat. Per sensibilitzar la gent de Ponent, expliqui'ls que amb el dèficit fiscal català podríem fer en un sol any, sense que el Govern central hi aportés un duro, sense que els pagesos paguessin un duro, vuit canals, vuit com el Segarra - Garrigues. Bé, no sé si els podríem fer en un sol any, però com a mínim els podríem pagar. Si això ho explica i posa exemples com aquest, segur que consciencia molt millor els catalans que no pas la imatge de dos nens jugant a construccions.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per contestar la rèplica, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances

Bé, moltes gràcies. Senyor Tugues, jo li accepto els suggeriments publicitaris; vull dir, no pretenc que l'anunci que ha promogut el Govern sigui el millor del món. En tot cas, és el que és i nosaltres hem considerat que era un tipus d'anunci que cobria el mandat del Parlament de Catalunya –insisteixo. Vostè després em diu: «No, però és que vostès en fan molts més, d'anuncis, sobre l'acció de govern.» Bé, això es fa sempre, no? Home, no tenim mandats del Parlament per fer els altres anuncis, que jo sàpiga –que jo sàpiga–, en canvi, per fer aquest sí que el tenim. Tenim un mandat del Parlament i, per tant, hi ha una diferència, hi ha una diferència entre uns i altres.

Aleshores, dic això perquè es vegi fins a quins punt nosaltres hem intentat ser curosos. Vostè potser considera que ho hem estat massa i després trobem gent que diuen que ho hem estat massa poc. Hi ha gent que està nerviosa amb aquesta campanya, perquè diuen que explicar les coses d'aquesta manera després posarà qualsevol negociació en termes molt difícils. Això se'ns ha dit a nosaltres durant aquests darrers dies i no se'ns ha dit per gent poc significativa, sinó per gent molt significativa. Per tant, l'apreciació que vostè té, doncs, hi ha gent que la té diferent, i nosaltres hem procurat estar en el terme just, no?: una campanya que no fos ofensiva respecte a ningú, una campanya que no fos tampoc, diguem-ne, frustrant des d'un punt de vista català, perquè nosaltres considerem que avui, en el país, no hi ha motius per entrar, diguem-ne, amb un ànim de frustració. No hi són; al revés, al revés: hi ha motius més que sobrats perquè hi hagi, diguem-ne, un clima d'optimisme. Per tant, amb molta serenor i amb molta equanimitat, simplement intentem explicar quina és la situació, que –ho torno a dir– és una situació que ens ve avalada pels estudis que ha fet el mateix Govern des de fa temps i, també, pel suport acadèmic que hi ha respecte a aquesta matèria; fins i tot es pot parlar de consens acadèmic, no?, amb relació a aquesta situació.

Jo crec que l'objectiu està, bàsicament, complert. Escolti: la campanya tampoc s'acaba aquests dies, necessàriament. Vull dir: ara, l'hem d'interrompre perquè hi ha les eleccions, però després ningú impedeix que es torni a realitzar; per tant, ja veurem, durant els propers mesos, com l'orientem exactament. Recordo, també, que aquest Parlament no només ens va demanar que expliquéssim la situació a Catalunya, sinó que també l'expliquem a la resta d'Espanya. Jo aprofito per dir, en aquest tema, concretament, que, si nosaltres l'expliquem com a Govern català, tindrà poca efectivitat –en tindrà molt poca–, perquè què dirà la gent de la resta d'Espanya? Ens dirà: «Escolteu, què ha d'explicar el Govern català?», no? Ens titllaran ràpidament de subjectiu des d'aquest punt de vista, no? En canvi, crec que hi ha altres formacions polítiques que, si ho fessin –i no ho fan, desgraciadament–, potser tindrien una mica més de recepció positiva per part de la gent. En tot cas, ja veurem si també l'estenem a la resta d'Espanya, o no, seguint aquesta mateixa recomanació del Parlament de Catalunya.

Ara, dit tot això, jo, simplement, li voldria reiterar el que li he dit anteriorment, no?, que és que la història és

la que és, senyor Tugues; no la canviarem. Ens podem passar, si vostè vol, mesos i anys repescant aquesta història i analitzant el perquè, el qui, el com, tot el que vostè vulgui. Ara, nosaltres, el que proposem al país –i ho proposem, també, al Parlament de Catalunya, i vostè n'és plenament conscient– és que si, realment, realment, avui es donen les condicions per poder plantejar aquest tema d'una forma diferent –si, realment, aquestes condicions es donen i se segueixen donant en el futur–, nosaltres, com a Govern de la Generalitat, estem disposats a entrar, fortament i decididament, per aquesta via. Per què? Perquè considerem que s'han superat molts reptes aquests vint anys, i avui no hi ha excusa a Espanya per no poder plantejar aquest tema amb tota la seva cruesa. I plantejar-ho amb tota la seva cruesa, des del nostre punt de vista, vol dir arribar a obtenir un acord que sigui més estable, més permanent i més definitiu, i, òbviament, més just.

Aquí, senyor Tugues, evidentment, hi ha diferències entre vostès i nosaltres, perquè vostès ho reclamen tot, o quasi tot –almenys, ho diuen d'aquesta manera–, i nosaltres entenem que el pacte que es proposi ha de ser un pacte possible, que no depèn només de les forces polítiques catalanes ni de la societat catalana. Senyor Tugues, la resta d'Espanya hi ha d'estar d'acord, amb més o menys voluntat, amb més o menys entusiasme, amb més o menys decisió, però amb algú hem de pactar això, perquè les coses avui estan d'una manera que algú ha de posar-se d'acord perquè les coses siguin com nosaltres estem defensant. Sobre el buit no aconseguirem res –sobre el buit, res. Hem de posar-nos d'acord amb les formacions polítiques espanyoles, i això vol dir que hem de plantejar el possible pacte fiscal sota unes bases que nosaltres entenem que són clarament justes per a Catalunya i que signifiquen un avenç molt substancial però que, al mateix temps, siguin possibles de negociar.

I, en aquest sentit, jo voldria, de tota manera, agrair el suport que vostè, en aquesta direcció, i la seva formació política sempre atorguen, i, en aquest cas, concretament, al Govern de Catalunya, en aquesta dinàmica que estàvem analitzant.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el servei públic d'ocupació de Catalunya

Passem al setè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre el servei públic d'ocupació de Catalunya, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, senyor conseller, volem avui –i, per això, vam formular, fa temps, ja, aquesta Interpellació– par-

lar del servei públic d'ocupació, però els haig de dir que no podem ni volem obviar, o amagar, alguna de les conseqüències del seu model de servei públic d'ocupació.

I dic que no podem ni volem amagar-ne alguna de les conseqüències perquè les situacions que hem patit en l'últim temps, les que hem viscut, no són fruit d'una dissortada casualitat on hi ha una conjunció negativa d'astres, sinó que són la conseqüència, l'exemple, el resultat d'aquest model. No són casualitats situacions com les que vam posar de manifest, ara fa quasi un any, d'alguns centres de formació que rebien un tracte, al nostre entendre, favorable i com que hi havia un excés de centres de formació relacionats directament amb Unió Democràtica. No és una casualitat –ni ens ho creiem d'aquesta manera– que el director general d'Ocupació dimiteixi, després que se sàpiga que és apoderat de la seva empresa un senyor que ha rebut 1.000 milions en fons ocupacionals; no és una casualitat que l'Escola d'Hostaleria de Sant Boi aparegui com a possible receptora de cursos de formació ocupacional, que, al mateix temps, serveixen per avalar un crèdit de l'ICF, el qual, a la seva vegada, serveix per pagar els deutes d'una fundació que no ha estat operativa. No és una casualitat, és una expressió del seu model. I no és una casualitat –i no ens ho acabem de creure com a casualitat– que una cooperativa creada el mes de maig-juny del 93 rebi, del 93 fins al 97-98, cursos de formació ocupacional i les persones que les constitueixen i que en formen part siguin la dona i la filla del seu director general de Cooperatives. No és una casualitat.

I no es pot despatxar, com s'ha despatxat aquests dies amb els mitjans de comunicació. Jo recordo que hi va haver un conseller que va haver de dimidir –i ara encara n'estem veient les conseqüències–, no per una cosa relacionada amb la seva dona sinó amb el germà de la seva dona, i aquí no passa res. Fins i tot veiem amb molta perplexitat com algun alt dirigent, quan vol defensar aquestes situacions, fa referència a l'estil de vida franciscà i es demana si els polítics haurem de fer vot de puresa. Possiblement, als polítics, no els toqui fer cap vot –ni aquest ni el de castedat–, però ens correspongui fer altres coses, com és donar exemple i plantejar amb claredat que hi ha coses que –ho repeteixo– no es poden defensar, si es vol defensar un bon ús dels diners.

Volíem i volem parlar del servei públic d'ocupació i hem repetit de manera reiterada que volíem un servei públic d'ocupació que fos integral i integrador, objectiu, participat, transparent, controlat, però, sobretot, que estigués pensat per atendre les necessitats de les persones en atur. I totes aquestes situacions que hem explicat, al nostre entendre, no són més que un resultat del model que han anat construint. Dèiem que el volíem integrat i integrador, però el seu model està basat en dues xarxes completament separades, dues bases de dades que no casen ni a la de tres: en una, surten 27.000 persones menors de vint-i-cinc anys aturades, i en l'altra, en surten 67; dues estructures: l'OTG va per una banda i la Direcció General va per una altra; les OTG depenen de les delegacions territorials i el director general no controla el que fan; els CIFO, els centres de

formació que els van transferir per fer formació ocupacional, van per una banda i la xarxa de centres col·laboradors va per una altra; segueixen mantenint tres o quatre xarxes de formació, i han trencat i refusat tots els programes que tenien intenció de coordinar en el territori l'actuació ocupacional.

Això és el que han fet. Després diuen que volen alguna cosa d'integralitat i coses per l'estil, però, evidentment, el que estan fent és això i no pas una altra cosa. Volíem un servei públic objectiu i s'han negat a crear observatoris; han practicat –i li ho repeteixo– l'amiguisme i, sobretot, el que més ens dol, perquè ho he dit sempre, és que, després d'esmerçar 100.000 milions els últims quatre anys, els empresaris diuen que hauran d'anar a buscar personal qualificat a Eslovènia. Si fos un sistema objectiu, això no es produiria; això és el resultat –un dels resultats– del seu model.

Diuen: «Nosaltres volem un sistema participat», i hem tingut un sistema que era controlat de manera hipercentralitzada per un director general que ara ha hagut de dimitir. Fa un any que arribaven a un acord per començar a canviar-lo i fa un any que no han fet res més que quan s'han produït situacions d'escàndols i dimissions. No hi ha transparència en el seu model, hi ha una completa opacitat, opacitat que arriba fins i tot en aquest Parlament. Avui he hagut de signar la petició al president del Parlament que em facin arribar la programació de 1998 –l'execució de la petició–; ho vaig fer el 14 de gener d'enguany i el Departament no ha enviat les dades. Però no és un problema d'aquest diputat, que és una persona situada molt bé per obtenir informació; és un problema que no hi ha cap ciutadà a Catalunya que avui pugui saber, no ja el que es va fer el 98, sinó quins cursos s'estan fent en l'actualitat i quines ofertes estem pagant amb els diners de tots. Hi ha una opacitat terrible en el seu model, perquè és la millor garantia que, després, passin coses com les que passen.

I ha de ser un sistema controlat perquè en les manifestacions del seu exdirector general, dient que «no es podia controlar», ja està dit quasi tot del seu model, però, sobretot, el que més ens preocupa és que aquest és un model que havia d'estar pensat per a les persones sense feina i no és aquesta la prioritat; la prioritat és una altra; la inserció no està relacionada amb la formació. Si hi estigués relacionada, no farien el que han fet. Han invertit menys on hi havia més atur i han invertit menys en qui més ho necessitava. Ho hem repetit, per activa i per passiva, i ho hem demostrat amb totes les dades. Aquest és el seu model, i, aleshores, les situacions que es produeixen –d'escàndols– tenen una dimensió que convé que afrontin.

Senyor conseller, la seva Conselleria, els fons d'ocupació, el seu plantejament, ha sortit ja fa temps de les pàgines de laboral, ha passat a les pàgines de política i, últimament, està passant a les pàgines d'opinió –i no són favorables. O prenen i emprenen una decisió clara o, si no, situacions com aquesta del diumenge no seran les millors. Crec que els fons per als aturats, per a les persones sense feina, no poden ser motiu de discussió política; poden ser motiu, bàsicament, de discussió sobre si ho fem millor o ho fem pitjor, però mai motiu

d'escàndol. Ni Catalunya ni els aturats ni les aturades de Catalunya ni els empresaris s'ho mereixen.

Res més, i moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per contestar la Interpel·lació, té la paraula l'honorable conseller senyor Ignasi Farreres.

El conseller de Treball (Sr. Ignasi Farreres i Bochaca)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, il·lustre diputat senyor Rañé, vostè ha fet referència a alguns casos concrets i en contestaré, diguem-ne, un, que és –perquè ha sigut notícia aquests darrers dies– la presència d'haver-hi subvencions a una cooperativa de la qual forma part l'esposa d'un director general de la Conselleria. Jo crec que hi ha una magnificació del tema. Permeti'm dir-li que aquesta senyora es dedica a l'ensenyament, primer, com a assalariada des de l'any 80; posteriorment, des de l'any 86, bastant abans que jo sigui conseller, es planta pel seu compte amb una altra sòcia –amb el nom comercial Keller–, fent ensenyaments no reglats, i, l'any 93, com vostè ha dit, es va constituir en cooperativa amb altres socis, i fins a l'any 98, doncs, participa en formació ocupacional amb quantitats molt modestes: 11 milions anuals de mitjana, la qual cosa, en formació ocupacional, és una quantitat molt modesta perquè no són subvencions a fons perdut, són quantitats que s'han de gastar, totes elles; és, doncs, dels operadors –diguem-ne– més petits...

Només deixi'm dir-li una cosa. Primer: tots els cursos –nosaltres, en aparèixer aquestes notícies, hem obert un expedient, però, immediatament, hem mirat què hi pugui haver– han estat comprovats: la seva realització figura en el llibre d'actes; en el llibre d'actes, tots i cada un dels cursos concedits, subvencionats, han estat inspeccionats, presencialment, pels promotors corresponents, i no hem detectat cap irregularitat. Només, en tot cas –permeti'm dir-li això–, són informacions de primera mà, davant, diguem-ne, del fet.

Per tant, en tot cas, jo crec que, fins i tot vostè mateix, malgrat que em sembla, doncs, que ha demanat als mitjans de comunicació –no sé si aquí ho ratifica–, doncs, la dimissió del director general, en tot cas, ha reconegut, implícitament, la legalitat, la legitimitat, diguem-ne, de l'activitat de l'esposa d'un senyor que treballa a l'Administració, etcètera, en una direcció general que no és la que té competència en la matèria –també voldria dir això–, que no és competent, en absolut, sobre la matèria determinada. En tot cas, jo crec que això és totalment legítim, diguem-ne, una vegada comprovat que els cursos s'han fet i que, en principi, no hi ha cap irregularitat. Malgrat tot, he ordenat que s'obri un expedient, formalment, per investigar-ho fins a l'últim extrem, per entendre'ns. Però, en tot cas, jo crec que mereixia aquesta explicació.

Permeti'm que vagi al cos de la seva intervenció, que és quant al servei públic d'ocupació, i dir-li que, fins a l'any 94 –vostè ho coneix perfectament–, l'únic servei públic d'ocupació d'Espanya era l'Inem. La reforma de

l'Estatut del treballador de l'any 94 autoritza l'existència d'agències de col·locació i, en base a aquesta normativa, el Departament de Treball crea el Servei Català de Col·locació, que ha estat adoptat –aquest sistema– per tota una sèrie de comunitats autònomes: el Servicio Galego d'Emprego; el Servicio Vasco de Colocación, dirigit pel dirigent socialista i, al seu moment, conseller de Treball del Govern Basc, senyor Jáuregui; el Servicio Regional de Empleo; l'Instituto Navarro de Empleo; l'Institut Valencià d'Ocupació..., per Andalusia, per Madrid... En fi, totes aquestes comunitats han copiat, diguem-ne, el sistema que vam endegar, que vam posar en marxa.

El juliol del 97 comencen negociacions amb els agents socials, amb l'objectiu de concertar, per una banda, polítiques públiques i compromisos, arribar a compromisos socials pel bé de l'ocupació, per incentivar, per crear ocupació. I això va culminar amb uns acords que es varen signar el 13 de maig de l'any passat, del 98, i, quant a aquests acords, precisament, la finalitat seva era posar en marxa –un dels seus continguts– una sèrie de mecanismes i una sèrie d'instruments útils per a crear ocupació. Un d'ells –d'aquells pactes, d'aquells mecanismes creats pel Pacte per a l'ocupació– és el servei públic d'ocupació a Catalunya, el consell de Direcció del servei públic d'ocupació a Catalunya.

Permeti'm recordar-li que, al preàmbul del Pacte per a l'ocupació, l'atur, se'l defineix com el primer problema de la nostra societat i, la creació d'ocupació, l'objectiu prioritari. Doncs, bé, aquest instrument creat, entre els diversos que n'hi ha, hi ha, centrant-nos, el Consell de Direcció del Servei Públic d'Ocupació, amb els següents principis rector: la gratuïtat, la igualtat d'oportunitats, la transparència i la participació.

Permeti'm llegir el punt 6.2 del Pacte, que diu: «S'acorda crear el Consell de Direcció del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya, que permeti fer el seguiment conjunt de les funcions, serveis i polítiques actives en matèria d'ocupació, formació i intermediació, que són titularitat del Departament de Treball i que componen el servei públic d'ocupació a Catalunya. Igualment, s'acorda facilitar una intervenció activa dels agents socials en el seguiment i formulació de les grans línies d'actuació en aquestes matèries.»

Quant a les característiques d'aquest Consell, primer –i volia destacar-ne tres, fonamentalment–, l'ampli abast de les matèries sobre les quals actua: «El Comitè de Direcció» –diu– «exercirà funcions en àrees com les OTG, el Servei Català de Col·locació, l'autoempresa, l'ocupació autònoma» –que és una altra modalitat ocupacional– «els programes i plans de formació sobre els centres de formació i sobre la resta de les polítiques actives.» Això és, diguem-ne, l'àmbit, l'abast de les matèries que seran tractades. Feta aquesta enumeració, veiem que el Servei Públic d'Ocupació de Catalunya engloba la majoria de les estructures i dels recursos, tant humans com materials, o econòmics, del Departament.

Permeti'm fer-li un incís quant a la referència a la unificació de les OTG i del Servei Català de Col·locació, perquè és evident que, amb el traspàs, el Departament

de Treball es va trobar amb la titularitat dels dos sistemes d'intermediació que hi havia a Catalunya: el procedent de l'Inem, les OTG, i, l'altre, el Servei Català de Col·locació. I, evidentment, ara fa un any, a iniciativa del Grup del Partit Popular, aquest Parlament aprova una moció, en el sentit que instava a unificar en nou mesos els dos sistemes.

L'encàrrec és conegut; no està culminat en aquest moment; les causes, fonamentalment, en són tres: unes, per una banda, són tècniques: les xarxes de connexió informàtica són radicalment diferents; segon –un element molt important, també–: la càrrega de treball excessiva pel personal transferit, perquè, quant al personal transferit, vam agafar el compromís d'ajudar l'Inem en tota la tramitació administrativa –totes les prestacions– i no ens n'han deslliurat fins a primers d'enguany –no ens vam deslliurar d'aquesta feina que, en realitat, correspon als funcionaris no transferits.

I el tercer punt és el canvi de les estructures –i aquest és important–, tant l'estatal com les autonòmiques de l'Inem, o sigui, la substitució de l'Inem, que està en negociació i en estudi, pel SEPE, Servicios Públicos de Empleo. I això, que es va tractar a la darrera conferència sectorial de Santander, fa un parell de mesos, encara trigarà un cert temps. Ara bé: això condiciona, perquè, segons com es perfil·li el SEPE, quedaran, també, els serveis públics d'ocupació de les comunitats autònomes, però, dit això, que és un condicionant, hi ha aspectes tècnics i operatius que es poden avançar independentment de les negociacions del SEPE –certs aspectes es poden avançar.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

En aquest sentit, vull comunicar-li que he ordenat, recentment, la creació d'un grup especial de treball –una *task force*, en diríem– per accelerar, al màxim, la unificació dels dos sistemes, perquè s'hi doni el màxim d'impuls. Concretament, està format pel director general d'Ocupació, el senyor Joaquim Ferrer; la subdirectora, la senyora Dolors Llorens; per la cap de servei de la secretaria general, als efectes que hi hagi la connexió corresponent del Departament –de la secretaria– amb la Direcció general, la senyora Mercè Jou, i dues tècniques superiors amb profund coneixement, la senyora Chon, que és procedent, diguem-ne, dels serveis de l'Inem i que treballava en aquesta qüestió, i la senyora Genabat. Aquesta Comissió ha estat encarregada per accelerar al màxim tota aquesta funció.

I voldria destacar, també, la pluralitat de la composició d'aquest organisme, que està format pel conseller de Treball...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps. Tindrà temps de rèplica.

El conseller de Treball

Molt rebé; moltes gràcies. Sabia que faltaven uns segons, però potser són d'excés. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies. Senyor conseller, només uns segons per definir algunes coses amb relació al seu actual director general de cooperatives, i fer-ho en termes de pregunta.

Vostè creu, de veritat, que els milers de llicenciats que hi ha a Catalunya que s'estan guanyant la vida fent classes de repàs no agrairien tenir el mateix tracte que van tenir la dona i la filla? Perquè són declaracions del senyor Bernat López Pinto, que diu que, en aquella acadèmia, en aquella cooperativa, es feien classes de repàs d'alumnes amb problemes –totes a la nit. De veritat pensa que això és un tracte igual per a tothom? De veritat no li sembla sospitos que, en el moment en què la senyora del senyor López Pinto i la seva filla abandonen la cooperativa, baixa la programació, en picat, de la cooperativa amb els nous socis? De veritat, ho pensa? Ho deixo només en termes de pregunta. Jo no he afirmat ni que sigui legal ni il·legal. Ara, si fos un contracte de l'Estat, seria il·legal. Com a subvenció, no ho he mirat; ja ho mirarem.

Segona cosa: vostès –perdoni que li ho digui–, fa un any que han tingut parades reformes profundes, i ho han fet perquè hi havia gent a qui no interessava la unificació de dades, la unificació de xarxes. No interessava als qui gestionaven la formació, perquè era posar mil persones en el territori a controlar, a conèixer, a donar llum i transparència, i, per això, han de fer el que fan –per això, han de fer el que fan. No és possible que el senyor Jaume Pallerols Casas, que ha gestionat tota la informàtica, digui que no és tècnicament possible unificar el treball d'uns treballadors de la Generalitat amb unes altres persones de la Generalitat –no és possible. Som a les acaballes del segle XX i principis del segle XXI; hi ha mitjans tècnics. Assabenti-se'n i ho sabrà, perquè els mateixos que han fet el programa diuen que es pot utilitzar; no s'ha volgut fer, perquè, així, es tenia tot centralitzat i controlat. No s'ha volgut posar el personal transferit a treballar en aquest sentit per donar transparència.

En tot cas, senyor conseller, a la moció ens veurem. Si hi ha tanta bona voluntat, a la moció ens veurem. Li farem propostes en positiu. Veurem el que fan, veurem si ens assignen la investigació del fons del senyor Fidel Pallerols dels altres anys que no s'han investigat –i altres coses que li proposarem–, i canvis en el Servei Català d'Ocupació. Ho veurem. Com es diu en castellà: «Obras son amores y no buenas razones.»

Però, en tot cas, permeti'm que faci una reflexió de caràcter general per acabar. Al principi, ens tenien desconcertats amb la seva resistència a assumir les responsabilitats polítiques que derivaven d'alguns escàndols. Després, ho hem acabat entenent, no per un element personal, sinó per un element polític. Aquí hi ha algú –que no és present aquí–, que és el president Pujol, que ha decretat que ara toca estabilitat, i, com que l'estabilitat no es pot fer amagant les coses, s'ha plantejat pel

tema de l'immobilisme. Donarem la imatge d'estabilitat no movent absolutament res. Quan hi ha un problema, només hi ha una altra manera d'enfocar-los, que és governant. Però permetin que els ho digui: aquest Govern, ja fa molt temps que no governa; només ocupa el poder.

Aquest Govern no governa, ocupa el poder, i, per això, afronta tan malament tots els escàndols que està tenint, perquè no governa, perquè només ocupa i manté l'ocupació del poder, i això és el que, realment, ha de canviar. Només perquè ho tinguin clar, com diu un dels principis de Murphy: «Si alguna cosa pot empitjorar, empitjorarà.» (*Rialles.*) Per tant, no és amagant el cap sota l'ala, sinó fent front als aspectes com ho podran arreglar. I això només es pot arreglar d'una manera: posant el cap; l'altre seria més difícil –depèn de l'au que sigui. (*Rialles.*)

En tot cas, permeti'm que li digui que l'única manera de poder arreglar aquesta situació és que, de veritat, tornin a posar les persones en atur al davant dels interessos del Servei Públic d'Ocupació i que ens deixem de posar altres coses, que poden ser interessos molt legítims en l'àmbit privat, però que, amb fons públics i amb les persones aturades al davant, no es pot permetre.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Treball

Moltes gràcies, senyor president. Permeti'm donar-li una informació, que és que la Cooperativa Keller, l'any 96, va rebre subvencions per valor de 15.150.000; l'any 97, per valor de 14.200.000, i l'any 98, 10 milions. O sigui que ha sigut decreixent dos anys abans que es vengui la cooperativa; per tant, en tot cas, aquesta dada que vostè deia, doncs, no seria precisa, eh?

Miri: jo crec que hi ha un element que és important en tot el tema del Servei Públic d'Ocupació, que és que, a la reunió que vam tenir el dia 12 del mes que som, que va ser la primera reunió de treball que es va produir, vaig afirmar –i aquí m'hi ratifico, públicament, també– que estàvem en l'inici d'una nova etapa, quan la constitució d'aquest organisme participat institucionalment pels agents socials i la representació institucional de les associacions municipalistes: la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis, doncs, li donava una àmplia representativitat, posàvem en marxa el mecanisme de coparticipació, de coresponsabilitat –una nova etapa en el disseny i en el desenvolupament de les polítiques actives. I, per tant, entenc que, en aquesta nova etapa, el Consell de Direcció serà una peça clau; serà una peça mestra i un espai on, d'una forma concurrent, d'una forma integrada –vostè havia demanat moltes vegades la «integralitat», etcètera, doncs, «integralitat», en el sentit que la representació de Treball també és molt plural, les matèries sobre les quals s'evoca la temàtica és molt plural. Podem, per tant, crec, d'una forma integral, d'una forma transparent, podem dissenyar les estratègies, de forma

7976

plegada, contra l'atur, per a l'increment de l'ocupació i per a la millora de la qualitat de l'ocupació. Jo crec que la pluralitat d'aquesta composició afegirà diversitat a l'hora d'aportar criteris, a l'hora d'aportar parers, a l'hora d'aportar visions i, en últim terme, per convertir-ho en un instrument eficaç al servei dels treballadors i dels aturats.

Permeti'm dir-li una cosa: està previst al mateix Pacte per a l'ocupació, està previst que, si hi hagués transferiment, si hi hagués transferència de les polítiques passives, la seva gestió, immediatament, es convertiria en un organisme amb personalitat jurídica pròpia. I, en cas que no és produït, diguem-ne, durant aquest període, llavors, als dos anys d'existència de la signatura del Pacte, concretament, es procediria ja a una revisió, a proposta del mateix Comitè de Direcció del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya, es procediria a proposar millores que podrien anar a la modificació de l'estructura del mateix Servei Públic d'Ocupació, fins i tot dotant-lo de personalitat jurídica pròpia, mitjançant un organisme o mitjançant una agència, o amb la fórmula que es considerés escaient.

Això està obert, i, per tant, per part de la Conselleria, d'aquest conseller que els parla, hi ha la màxima disposició amb els agents socials signants del Pacte, en el seu moment, doncs, d'avançar ja, amb temps suficient, en aquest camí; en funció de l'experiència, precisament, assolida, que jo crec que és una experiència molt important, perquè es prendran..., hi haurà molta responsabilitat, hi haurà un nivell molt elevat de decisió sobre qüestions, diguem, de decisió, com a cap altre lloc; com a cap altre lloc de l'Estat, que jo en tingui coneixement, existeix, avui per avui, sobre aquestes matèries, un grau tan elevat. Perquè, diguem-ne, en tot cas, si n'hi pot haver algun que hagin apuntat, que vagi en una via..., però encara no existeix cap element jurídic definitiu formal. Per tant, estem, ja dic, definitivament oberts a parlar-ne amb el temps suficient, per donar cos al compromís que en el seu moment vam agafar, d'acord amb els agents socials membres o signants del Pacte per l'ocupació.

Lògicament, crec que vostè em respectarà, ho entendrà perfectament, que els canvis que haguem d'introduir en el Servei Públic d'Ocupació de Catalunya siguin d'acord amb aquells que vam signar al Pacte per a l'ocupació i vam constituir precisament al Consell de Direcció del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya. D'acord amb ells posarem les bases de futur.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors...

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política urbanística, especialment pel que fa referència a la urbanització la Riera, de Sant Pere de Torelló (Osona)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència,

sobre la política urbanística, especialment pel que fa referència a la urbanització de la Riera de Sant Pere de Torelló, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo comparteixo l'opinió del senyor Rañé, pel que feia referència al Govern de la Generalitat, que certament no governa, sinó que només ocupa el poder i, a més a més, en fa un ús pervers, d'aquest poder.

I aquesta perversitat del Govern de la Generalitat ens porta avui a fer aquesta interpellació, una interpellació que ens temem que no serà l'última en aquest sentit, perquè el Govern de la Generalitat no assumeix les seves responsabilitats polítiques. I ja el dia 5 de febrer del 1997, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds va substanciar una interpellació en què es demostrava que el Govern de la Generalitat havia actuat amb mala fe, temeritat i desviació de poder, en relació amb la revisió i modificació de les normes subsidiàries de planejament de Sant Pere de Torelló. Aquesta demostració tenia un argument, s'argumentava en una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, emesa el desembre del 96 i recorreguda pel Govern de la Generalitat. En la Moció subsegüent a aquesta Interpellació a què jo feia esment, vàrem plantejar la reprovació de les persones del Govern que varen participar en la topinada urbanística: el senyor Molins, en aquell moment conseller de Política Territorial; el senyor Comas, encara avui conseller de Benestar Social; el senyor Solans, encara director general d'Urbanisme, i els responsables dels departaments d'Economia i Finances i Governació. Tots ells, amb el vist-i-plau del senyor Pujol, varen orquestrar una trama il·legal i immoral per afavorir els interessos particulars del senyor Vilaró, cunyat del senyor Cullell, antic conseller de Política Territorial.

Aquesta Moció va ser derrotada pel bloc nacional conservador d'aquesta cambra, mostrant, una vegada més, que l'entesa entre Convergència i Unió i el PP no té escletxes quan es tracta d'exigir responsabilitats polítiques al Govern per afers il·legals o per incompetències manifestes, com es va demostrar ahir també en la votació de reprovació al senyor Arias Salgado, a la cambra de diputats.

A aquesta sentència clara i precisa contra el Govern de Convergència i Unió s'han afegit en aquests dos anys, últims anys, dues sentències més que ratifiquen la nostra denúncia política: una de l'Audiència de Barcelona, del febrer de l'any passat, que condemna els senyors Vaqué i Vilaró per frau i tràfic d'influències, i una altra, del mes de març passat, del Tribunal Suprem, que ratifica la sentència anterior i condemna el senyor Vaqué, alcalde de Sant Pere, a la pena d'un any de presó i set d'inhabilitació, i al senyor Vilaró, cunyat del senyor Cullell, a dos mesos d'arrest i 67 milions de multa. Tots dos hauran de pagar a l'Ajuntament de Sant Pere uns 67 milions de pessetes, que és la diferència entre el valor real de la finca i el que definitivament va cobrar el senyor Vilaró. De totes aquestes sentències es visualitza el frau i el tràfic d'influències protagonitzats pel

poc escrupolós alcalde de Sant Pere de Torelló i el senyor Vilaró, amb una trama de clientelisme que arriba fins al president Pujol, en una clara demostració de l'ús i abús del poder que s'ha fet per part d'uns representants del poble de Catalunya.

El cas de Sant Pere de Torelló reuneix un seguit de peculiaritats que, analitzades en conjunt, ens poden donar una imatge esgarriosa del que pot passar a Catalunya, en nom dels catalans. Fem-ne un repàs, en tot cas. Des del nostre punt de vista, hi ha dos clars protagonistes en aquest cas que donen cobertura a tot l'engranatge d'irregularitats: el senyor Molins i el senyor Comas; el primer dels quals va intentar, sense èxit, justificar l'aval d'un préstec que acabaria pagant, amb interessos de demora inclosos, per a la construcció d'uns equipaments socials, encara avui per desenvolupar; a més, i segons havia manifestat el senyor Comas aquí, en el Parlament, requerien l'aprovació del Consell Comarcal, que mai s'ha donat. La intervenció del Departament de Benestar Social, en aquests termes, fou l'única forma possible de finançar una operació que requeria una urgència especial, és veritat, però venia donada per la precarietat econòmica del cunyat, Cullell, del senyor Cullell –aquesta era la urgència que hi havia en aquests moments–, crèdit que va ser concedit vint-i-un dies abans que l'Ajuntament de Sant Pere el sol·licités formalment a l'Institut Català de Finances, vint-i-un dies abans.

De tothom és sabuda la rapidesa del senyor Comas en l'acceptació de terrenys per a construir-hi residències per a la gent gran; a Barcelona passen anys abans no accepta els terrenys que li ofereixen, per diferents raons: o per mancances administratives, ara falta un paper, ara no tinc temps...; de tot plegat, d'aquesta actuació, els ciutadans en pateixen les conseqüències. A Sant Pere de Torelló, en canvi, accepta uns terrenys a cegues, fins i tot n'avalua la compra, i vuit anys després encara ha de fer la residència destinada a la gent gran. A més d'una gestió deficient, prou provada en aquest Parlament, ara també fraudulenta del senyor Comas.

En segon lloc, el senyor Molins, que en ser preguntat per la seva decisió d'aprovar una operació en què calien les facultats extraordinàries que li atorga el seu càrrec, va excusar-se dient que mai havia contrariat el que li proposava la Comissió d'Urbanisme. De fet, el que la Comissió li exposà fou que la incorporació dels terrenys del senyor Vilaró, a la fase d'exposició pública, suposava un canvi de model territorial que no s'inscrivía dins les tendències de creixement normal del municipi. A més, no es donava cap dels supòsits previstos per procedir a una revisió automàtica del planejament vigent a Sant Pere, i, per tant, s'havia de concloure que es tractava d'una revisió anticipada; és per això que calia l'autorització prèvia del conseller, d'acord amb l'article 157 del text refós del planejament.

El conseller podia acordar la revisió anticipada sempre, però és evident que havien d'existir motius raonables que justificuessin una decisió tan transcendental. Val a dir que l'aprovació de la revisió anticipada va suposar eludir una exposició pública necessària, apuntada ja pels serveis tècnics d'Urbanisme, perquè els terrenys propietat de Vilaró no havien estat inclosos en la pro-

posta inicial de modificació de les normes, i, per tant, mai sotmesos a informació pública. És curiós, si més no, observar com una incorporació de terrenys tan important com la que es va fer, que requeria les facultats extraordinàries delegades –només del conseller–, no fou mereixedora d'una nova exposició pública.

Es fa evident, per tant, des del nostre punt de vista, que el senyor Molins no podia tenir cap altra raó que la relació Vilaró - Cullell - Molins, per decidir la inclusió d'uns terrenys que l'Ajuntament no havia proposat, en una tramitació inicial de modificació de planejament, que pretenia cobrir les necessitats urbanístiques del municipi. I tot això, en menys de vint-i-quatre hores. Llàstima que no es donés aquesta celeritat en la resposta a les alegacions al projecte presentades per veïns i entitats, que mai es va dignar a contestar. Aquesta era la resposta del conseller Molins: el silenci administratiu davant quantitat de recursos presentats per entitats, particulars, i el mateix arquitecte redactor de les normes urbanístiques del municipi, en contra de la topinada urbanística abans esmentada.

Davant aquesta actuació de menyspreu per part del senyor Molins als ciutadans d'un municipi, en aquest cas de Sant Pere, d'actuació fraudulenta i d'amiguisme, jo demano als ciutadans de Barcelona que reflexionin bé fins al 13 de juny per saber a qui veritablement confien l'Ajuntament d'aquesta ciutat, o el govern d'aquesta ciutat. Però també aquest menyspreu arriba fins i tot al president Pujol, quan també va respondre amb el silenci davant la denúncia d'irregularitats que va fer l'Associació de Veïns de Sant Pere, el gener del 94, al secretari adjunt de la Presidència, el senyor Azuara. Uns veïns que pretenien posar en coneixement del president de la Generalitat uns fets que calia aturar, i sobretot que calia redreçar. La resposta del president de la Generalitat: el silenci; la prova, des del punt de vista de bona part de la gent de Sant Pere, de la complicitat del senyor Pujol en tot aquest afer.

Però, sortosament, la justícia ha parlat, i ha parlat per tercera vegada, i ens hem de felicitar perquè, sí, el poder judicial ha contribuït al manteniment de l'estat de dret en un marc tan summament corcat, com és el que nosaltres hem intentat reflectir en tota aquesta exposició.

Per acabar aquesta interpellació, o aquest primer moment d'aquesta interpellació, vull transmetre a l'alcalde de Sant Pere de Torelló, al senyor Pujol, i a la resta del Govern de la Generalitat, en nom de l'Associació de Veïns de Sant Pere de Torelló i de molts ciutadans d'aquest país, una reflexió, prenguin-ne nota: només amb respecte es pot conservar la dignitat necessària per seguir governant; alguns i aquest Govern ja fa temps que l'han perdut.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

Punt 8

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, aquest és un tema que recurrentment torna al Parlament –ho ha dit ja el senyor diputat–; ell mateix l'havia portat aquí, i jo el trobo recollit en el *Diari de Sessions* del 5 de febrer del 1997. Què motiva que el senyor diputat torni a portar-lo? Doncs, jo suposo que, més que –diguem-ne– una fixació malaltissa en un tema, el deu motivar el fet que fa poc es coneix, doncs, una sentència, més ben dit, el recurs de la resolució per part del Tribunal Suprem d'un recurs de cassació contra una sentència, que la confirma, del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Bé, jo com es pot imaginar el senyor diputat i les senyores i senyors diputats, vaig dir: «Anem a veure què té a veure, doncs, aquest recurs, que el senyor diputat el torni a portar aquí.» A veure si amb la seva resolució, amb el seu objectiu, amb les persones que en són inculpades o exculpades, hi ha alguna cosa que té a veure amb el Govern de la Generalitat, no? I la meua sorpresa és que –i llegeixo textualment–: «En la villa de Madrid, a 8 de marzo de 1999, en el recurso de casación por quebrantamiento de forma e infracción de ley que ante nos pende, interpuesto por los acusadores particulares, Asociación de Vecinos de Sant Pere de Torelló, así como al impuesto por los acusados Joan Vilaró y Ramon Vaqué contra la sentencia...», i bé, resulta que els acusats són tota una colla de senyors –tota una colla de senyors–, dels quals dos, que són el senyor Joan Vilaró i Castelltort i el senyor Ramon Vaqué i Rafart, són inculpats i condemnats, i que hi ha tota una altra colla de senyors que són exculpats per la Sentència. Lògicament, no tenen, ni el senyor Vilaró ni el senyor Vaqué, res a veure amb el Govern de la Generalitat, en absolut. Un d'ells és una persona pública, tota vegada que és alcalde d'un municipi; curiosament, també... Jo vaig pensar: home, aquest deu ser una persona que, com que potser és alcalde per Convergència i Unió, doncs, el senyor diputat, d'una manera potser una mica lleugera, diu: «No, com que aquest és de Convergència i Unió, demanem responsabilitats al Govern de la Generalitat, perquè està sustentat també per Convergència i Unió.»

Però la meua sorpresa va ser que aquest senyor alcalde, que, curiosament, va tornar a ser reescollit, reelegit, amb una amplíssima majoria, pel veïns de Sant Pere de Torelló, doncs, no ho és per Convergència i Unió, sinó que ho és per un partit o per una agrupació que es diu IPMO, i que deu voler dir «Independents pel Progrés Municipal d'Osona», que després jo també he demanat als nostres companys diputats d'Osona que em diguessin si aquest IPMO fos alguna, diguem-ne, denominació que en el si d'aquesta comarca, doncs, fos algú coaligat amb Convergència i Unió, algú vinculat amb el nostre partit o que no s'hi ha presentat pel que sigui, i em diuen que no, que aquest senyor va ser expulsat de Convergència Democràtica fa uns quants anys i que el partit aquest, o agrupació, IPMO, doncs, no solament no governa amb Convergència i Unió al Consell Comarcal, sinó que és l'oposició política –legítima, per tant– a Convergència i Unió.

Bé, per tant, la meua, diguem-ne, estranyesa continua, i llegeixo amb tota l'atenció del món la Sentència, la qual no parla ni fa cap acusació ni cap valoració referent, absolutament, a cap intervenció del Govern de la Generalitat, sinó a la intervenció d'uns senyors, i, conforme a justícia, doncs, els castiga o els exculpa, a uns quants. Bé, jo vull expressar això, no?, l'estranyesa del Govern perquè en aquests moments això es posi al damunt de la taula. Però, de totes maneres, com que la voluntat del Govern és explicar les coses i aclarir-les, doncs, jo no tinc cap inconvenient, senyor diputat, una vegada més –i em consta, perquè vostè hi era i jo també hi era, aquell dia, aquí present, que el meu antecessor en el càrrec, el senyor Artur Mas, ho va fer–, a tornar a aclarir uns quants aspectes que crec que poden ser d'utilitat per entendre, una mica, tota aquesta suposada problemàtica que vostè, a redós d'una sentència que, ho repeteixo, no té res a veure amb el Govern, doncs, ens posa damunt de la taula.

Què passa en el cas d'aquest municipi? En el cas d'aquest municipi, com en el cas de molts altres municipis, es produeix una tramitació urbanística que, com vostè sap prou bé, té un tràmit inicial municipal i un tràmit d'aprovació definitiva per part de la Comissió d'Urbanisme. I, com que en aquesta aprovació definitiva la mateixa Comissió creu que hi han uns elements que van més enllà del tràmit ordinari, demana, també, doncs, una ratificació per part del conseller amb un tràmit, diguem-ne, més complicat i més complex.

Per què ve tot això, senyor Boada? Per què ve aquest tràmit més complex? Home, això s'ha explicat, però jo voldria tornar-ho a explicar. Ens hem de situar al moment en el qual això passava, que era l'any 93, un moment en el qual, fruit del que es va anomenar el Decret Narbona, referint-se a la senyora, en aquell moment, crec, directora general de la «Vivenda» –no de la Generalitat, sinó de l'Estat–..., que va fer tota una sèrie de mesures urgents perquè en aquell moment la situació de l'habitatge al nostre país passava per un moment complex, i establia un pla a través del qual, les diferents administracions públiques, bàsicament –bàsicament– els ajuntaments –jo això ho conec perfectament, com vostè es pot imaginar–, ens podiem acollir, es podien acollir a unes ajudes per poder fer front a la problemàtica de la manca d'habitatge públic que hi havia en aquells moments.

Aquest municipi així ho creu; hi ha un problema de terminis que sempre hi és en aquestes coses –concretament, el termini s'acabava el 31 de juliol–, i, lògicament, l'Ajuntament el que fa és intentar d'aconseguir la màxima celeritat en tots aquests processos. Ho fa, i la Comissió d'Urbanisme entén que la proposta de l'Ajuntament no és correcta, la modifica substancialment –jo vull recordar que li disminueix la densitat, fent ús de la seves atribucions–, però, en canvi, la Comissió d'Urbanisme de Barcelona, apreciava aquesta urgència per la necessitat social imperiosa –que hi era, i hi ha proves que aquesta necessitat social de falta de «vivenda» hi era, perquè, efectivament, les «vivendes» es van fer i es van ocupar–, ho repeteixo, fa els tràmits amb aquesta celeritat.

És obvi —és obvi— que vostè pot dir: «Escolti'm, aquesta és una celeritat extraordinària, inusual.» Jo li puc dir que, en moltes ocasions, molts alcaldes..., i fa poques setmanes vaig tenir també un cas d'aquests, que diuen: «Escolta'm, demà hi ha una Comissió d'Urbanisme, avui faig jo el Ple, tu envia'm diligenciat..., però, si us plau, necessitem que això passi per la Comissió.» Aquesta és una demanda normal que jo entenc que els ajuntaments facin, perquè jo entenc que els ajuntaments del nostre país estan preocupats per poder tirar endavant polítiques, i, si tot això és ajustat a llei, jo entenc que val la pena de poder-ho avaluar. La Comissió d'Urbanisme de Barcelona va apreciar aquesta urgència, va aprovar aquesta tramitació i, en definitiva, el planejament va quedar aprovat.

Jo li he d'admetre, senyor Boada, que, efectivament, aquest acord va ser recorregut, i hi ha un «fallo» del Tribunal Superior de Justícia que diu que s'havia de fer una exposició pública; davant d'aquest «fallo», i amb motius sobrats, el Govern va presentar recurs de cassació, i això està encara a l'espera, però tot això, diguem-ne, forma part del que podríem anomenar com el que ens passa normalment en molts i molts processos d'aprovació urbanística, en els quals hi han recursos i en els quals el Govern de la Generalitat intenta defensar els seus interessos, que gairebé sempre són els interessos dels municipis, i jo li he de dir que amb un percentatge notablement alt de «fallos» administratius a favor.

Tot això —i acabo ja aquesta primera part— jo crec que té molt poc a veure amb una sentència que valora l'actuació de dos senyors, un privat i una persona en cap cas vinculada al grup polític que jo represento aquí, directament o indirectament, i que tingui o no tingui vinculació amb el Govern de la Generalitat, i, per tant, jo li reitero, doncs, la meua estranyesa absoluta que aquest tema torni a sortir en un moment en el qual, francament, crec que no és a nosaltres a qui ens pot provocar cap tipus de maldecap.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat... *(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció del president.)* ...de cinc minuts.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Evidentment que té alguna cosa a veure, senyor conseller, aquesta interpellació amb l'última sentència que hi ha hagut, perquè seria totalment... La relació que hi ha en aquests moments és clara: per portar a terme tota aquesta actuació, que ha estat sentenciada per frau i tràfic d'influències, entre el senyor Vaqué i el senyor Vilaró, cunyat del senyor Cullell —i ara no li tornaré a treure tot el tema de les cintes, que ja hem explicat més d'una vegada que demostrava tota aquesta situació, demostrava que hi havia aquesta conxorxa—, aquesta operació de topinada urbanística, tan planificada i sincronitzada únicament i exclusivament per om-

plir les butxaques del senyor Vilaró, requalificant els terrenys de la Riera, per així aconseguir que fossin comprats per l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló, necessitava una cobertura, i aquesta cobertura —totalment il·legal, però que tenia, evidentment..., semblava legal, però se'n deia «desviació de poder»—, doncs, aquesta cobertura l'havien donat les conselleries de Política Territorial i Benestar Social, i també les de Governació i Economia i Finances.

Alguns, els primers, varen aclarir tot el camí urbanístic que hi havia en aquells moments, que era necessari, i els de Benestar Social varen proporcionar els diners per fer funcionar aquesta màquina que nosaltres denominem «de prevaricació». És aquesta, la relació. Senzillament, el Tribunal el que fa és sentenciar o clarificar, altra vegada, que l'actuació d'aquests personatges era clau i que no podia, aquesta actuació, no es pot entendre sense la col·laboració sistemàtica i conxorxada de la resta del Govern de la Generalitat, o, si no, no tindria cap sentit i aquí, evidentment, no es discutiria aquesta actuació.

Perquè vostè ens deia, senyor conseller: «La urgència social d'aquests habitatges...» No, la urgència només n'era una: la necessitat de diners del senyor Vilaró, cunyat del senyor Cullell. Únicament i exclusivament era aquesta. Perquè, primer, a Sant Pere de Torelló hi ha altres, encara, unitats d'actuació, encara ara, per urbanitzar, que ja existien i ja tenien pla especial. A més a més, les normes subsidiàries de Sant Pere de Torelló deien que aquesta finca de la Riera, evidentment, era una finca considerada, doncs, de reserva natural. I per què hem d'anar a buscar una reserva natural per convertir-la, evidentment, en una zona urbanitzable? A més a més, la sol·licitud que es va fer a Arquitectura i Habitatge per tal que aquests terrenys es convertissin..., es poguessin construir-hi cases, es va fer d'una manera totalment irregular, amb un arquitecte municipal que no sabem exactament qui era, sense nom, ni el número de col·legiat, ni cap data que l'identifiqui, i posteriorment, el mateix senyor Ventura, director general d'Arquitectura i Habitatge, va enviar dues comunicacions a l'alcalde de Sant Pere perquè tramités degudament la sol·licitud, que ho havia fet malament, canviant les dades, perquè ja havia acabat el termini de presentació del recurs. Això és tracte de favor. O sigui, era veritablement..., la Generalitat el que li estava dient era: «Senyors, tenim una manera per tal d'aconseguir que requalifiquem aquests terrenys perquè el senyor Vilaró pugui guanyar molts més diners. Posant-hi cases.» I ho edulcoraven una mica per l'altra necessitat social, que era una residència per a la gent gran; residència per a la gent gran que a hores d'ara encara s'ha de construir. On està, la urgència?

En canvi, les cases es varen construir en el tràmit entre la denúncia de l'Associació de Veïns de Sant Pere de Torelló i la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. En tres anys, les cases totes construïdes; la residència, no. No hi havia aquesta urgència social també a la residència, que era la gran excusa, que ens deien des de Benestar Social que s'havia de construir? Doncs, això no s'ha fet; la residència encara està en aquesta situació que està en aquests moments, malgrat

7980

que hi havia un conveni entre l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló i Benestar Social que deia que es faria una residència temporal assistida per a gent gran, entre cinquanta i seixanta places, i també un centre especial de treball per a persones amb disminució, i que es faria dins l'any 1995. Estem al 99, i no s'ha fet *absolutament* res. On està, la urgència social? On està? No n'hi havia cap. La demostració és que no s'ha fet absolutament res, res en aquest sentit. En canvi, les cases es varen fer immediatament; la requalificació dels terrenys, immediatament. Degut a quina urgència? Únicament i exclusivament la urgència que tenia el senyor Vilaró d'embutxacar-se uns diners, i qui aquí, evidentment, s'hi va posar molt bé i que va donar-hi un suport total i absolut..., doncs, el Govern de la Generalitat, com ja he explicat. Hi veu la relació?

I no és una fixació malaltissa d'aquest diputat, ni de bon tros, ni del Grup que represento. Senzillament, és la nostra feina, per ètica, per ètica política, que ens dóna la sensació que fins aquest moment vostès no tenen, perquè no han assumit cap responsabilitat en tot aquest afer. I encara ens queda la Sentència del Tribunal Suprem al recurs que varen posar vostès a la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. La nostra funció és denunciar, precisament, aquestes irregularitats, que són compartides per molts ciutadans, sobretot per molts ciutadans de Sant Pere de Torelló, i que vostès no assumeixen de cap de les maneres...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Boada i Masoliver

...acabo immediatament-, excessives irregularitats que demostren que estem a la fi d'un segle i que, evidentment, això s'ha d'acabar d'una manera ja definitiva.

Gràcies, senyors diputats...

El president

Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Bé, home, «a la fi del segle» deu ser un segle... —«cicle», perdoni, perdoni—, deu ser un cicle amb contínues falques publicitàries, no?, perquè jo, des que he entrat aquest dematí en aquest Parlament, sento, allò, la falca publicitària, i li agraeixo també la que fa vostè del nostre candidat a Barcelona, no?, però, bé, això té poc a veure amb el que vostè formula aquí, que és el capteniment del Consell Executiu sobre la política urbanística.

Deixi'm dir-li una cosa. Vostè fa una referència, diu: «És que fins i tot això de l'habitatge està malament, no sé què...» Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya del 10 d'abril de 1996: «Desestima un contenciós administratiu interposat contra la Resolució del conseller de Política Territorial per la qual es declara actuació protegitgeble en matèria de sòl i d'urbanització la

instada per l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló.» Per tant, la Sentència en relació amb l'habitatge «considera ajustada a dret la susdita Resolució del conseller de Política Territorial i Obres Públiques per a la construcció en els terrenys de la Riera de «vivendes» de protecció oficial», etcètera, etcètera, etcètera. Per tant, Sentència.

Deixin-me, més enllà de tot això, fer-li una reflexió que crec que és molt oportuna. Miri, aquesta actuació urbanística tenia dos conceptes, no?: un concepte era unes activitats a què vostè ha fet reiterada referència, d'interès social, una residència de gent gran, un centre —també es deia— de treball especial, i aquestes activitats, per la seva naturalesa, la Llei permet d'autoritzar-les en sòl no urbanitzable. Per tant, des d'aquest punt de vista, la modificació del Pla general fins i tot podia no ser necessària, i el valor de la finca destinada a ser adquirida per a aquests usos és independent de l'edificabilitat que li doni la modificació del Pla general. Per tant, aquest és un tema que es podia haver fet paral·lelament, i fixi's que la Comissió d'Urbanisme diu: «Això, aquest canvi, per raó d'una cosa d'utilitat social, no requereix que vagi al conseller; simplement, una modificació és més que suficient, és més que suficient.» Per tant, tots els arguments que diuen que la modificació per si en Comas ha fet o ha deixat de fer, no tenen res a veure amb el valor del sòl, perquè en qualsevol cas en sòl no urbanitzable ja es podia autoritzar un tipus d'actuació com aquesta.

D'altra banda, una part del terreny es destina a «vivenda» social. I aquí tenim una sort immensa, perquè de la legislació que tenim es deriva molt clarament fins al centímetre el que val el sòl destinat a habitatge social. És a dir, la valoració dels terrenys és una cosa que porta moltes discussions, molt de plets, i és lògic, tot-hom defensa el seu. Però, en canvi, hi ha un cas en el qual la llei és meridiana, és clara, és taxativa, és rotunda: quant val el sòl si n'hem de fer un habitatge social? Repercuteixi el 15% del mòdul. Quin és el mòdul? Doncs, miri, el mòdul el publica el *Butlletí Oficial de l'Estat*, 104.312 pessetes. Com que estem en un municipi petit, apliqui-hi el 0,85%; actualitzi'l a l'IPC que diu el senyor ministre d'Economia..., patam, matemàtic, a la pesseta. Per tant, en tot el que ha anat destinat a l'habitatge social tenim aquest avantatge: que el valor no se l'inventa la Mare de Déu de Lourdes, sinó el *Butlletí Oficial de l'Estat*. I, per tant, a partir d'aquí les discussions poden quedar molt aclarides.

Per això li dic, senyor Boada, que des del punt de vista del que a vostè ara el preocupa, que és aquesta última sentència en relació amb un senyor d'una força política que no solament no és de Convergència i Unió, sinó que és la principal força política rival, adversària política de Convergència i Unió a la comarca d'Osona, nosaltres no podem respondre; ho ha de fer..., i jo no seré qui em posaré en temes que vagin en disminució de l'autonomia o el respecte als nostres municipis. Vostè ha de demanar, en tot cas, responsabilitat dintre de l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló, a l'alcalde, per una força política que —ho repeteixo— no és Convergència i Unió.

Des del punt de vista del Govern de la Generalitat, jo li puc dir molt clar que l'operació urbanística ve avalada perquè es fa habitatge social, promogut, a més a més, per una empresa pública, que té ocupació, que té destinació, que és necessari i que, a més a més, la seva valoració pot justificar-se fins a l'última pesseta per la mateixa normativa urbanística i per la mateixa normativa d'habitatge que emana de la legislació, en aquest cas, estatal.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Modificació de l'ordre del dia

El punt novè de l'ordre del dia ha sigut posposat.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de reequilibrament territorial

Per tant, passarem ara al punt desè, és a dir la interpellació al Consell Executiu sobre la política de reequilibrament territorial, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula per exposar-la, el diputat senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, el nostre Grup està preocupat pel tema del desequilibri territorial que existeix a Catalunya, preocupació que, sens dubte, vostè també compartirà. El fet és que els desequilibris territorials a Catalunya, en aquest darrer temps, no s'han reduït. Ens trobem que la població continua estant en un 70% en l'àmbit metropolità i ens trobem, observant els nivells de renda, que la diferència entre les comarques de renda més baixa i la més alta continua essent d'un 2,5; és a dir, les de rendes més altes tenen un 2,5 més renda que les comarques més baixes.

Hem diagnosticat, segons el nostre Grup, quines són aquestes comarques que tenen la renda més baixa i per això hem utilitzat, senyor conseller, una sèrie d'indicadors. Catorze comarques de Catalunya tenen un nivell de renda inferior; a Catalunya es viu pitjor com més al sud i com més a l'oest; zones generalment agràries, amb una població envellida, amb recessió demogràfica moltes d'elles i algunes sense els serveis públics i les infraestructures necessàries. Si agafem l'índex de benestar, un índex més complet que va fer a la Universitat de Barcelona la professora Lucía Cuadrado, ens trobem que la diferència en índex de benestar és més gran que la diferència del PIB, 2,8 vegades, senyor conseller. La comarca que té un índex de benestar en què hi ha factors econòmics, socials, culturals més baix de Catalunya, té el 44; la comarca que el té més alt té el 122: 2,8% de diferència.

S'han eliminat o reduït les diferències que hi ha entre la Catalunya rica i la Catalunya pobre? Mesurat pel PIB *per capita*, senyor conseller –pel PIB *per capita*–, la producció que es fa *per capita*, aquestes diferències continuen –aquestes diferències continuen. La ràtio entre la comarca més alta i la més baixa continua essent 2,5 i no hem millorat del 90 al 97 –dades de l'anuari econòmic comarcal de Caixa de Catalunya– i l'índex de dispersió augmenta del 2,5 al 2,6. Certament, si vostè em donés dades de renda familiar disponible, hi ha una certa aproximació, però aquí ja entrarem en discussió; hauríem de veure tot el que signifiquen les prestacions socials pels subsidis d'atur i per pensions a la jubilació, donat que aquí hi ha molta gent gran, en aquestes comarques.

I què ha fet el seu Govern per aquests temes, senyor conseller? Doncs, examinem-ho, perquè és un tema realment d'interès. Manca de planificació territorial. El desenvolupament de les LOT que s'aproven el 87 no està acabat, senyor conseller. Es fa el Pla territorial general de Catalunya del 95, però els plans territorials que s'havien de fer per als sis àmbits vostè sap que només se n'han fet dos i encara no estan implementats, només són un estudi fet. Cal acabar la planificació territorial de Catalunya i portem deu anys des que es van aprovar les LOT. Manca de planificació territorial.

Segona qüestió: manca de descentralització administrativa. La Generalitat, que està demanant una situació de més autogovern i de més recursos, caldria que mirés cap a les entitats menors, les corporacions locals i els consells comarcals. No s'ha descentralitzat encara a Catalunya. És més, el percentatge que representen les transferències a les corporacions locals en el pressupost català s'ha reduït; ha passat del 2,6 al 2,5. Vostès transfereixen menys als ajuntaments ara que fa quatre o cinc anys.

Les inversions que s'han fet en aquestes catorze comarques de baixa renda, que agrupen el 5% de la població catalana, però que, en canvi, tenen el 40% del territori –i vostè és el conseller de Política Territorial–, és el 40% del territori, quines inversions s'hi han fet? Comptant inversions d'empreses i de l'Administració de la Generalitat, 8,8%. Si comptem inversions de la Generalitat, en els darrers anys això podria ascendir al 10 o 11%. Considerem que és insuficient per canviar el signe d'aquestes comarques, que –hi insisteixo–, quant a PIB *per capita*, no han reduït les seves diferències en la darrera dècada.

Vostès han tingut dues eines més: els plans de muntanya i els plans d'incentius fiscals, el tema del reequilibrament industrial. I què ha passat amb això, senyor conseller? Doncs, els plans de muntanya, si em refereixo del 95 al 98, i en resposta que vostès han fet al diputat del meu Grup, el senyor Boada, si parlem de les comarques del Ripollès, per posar un exemple, la Cerdanya i la Garrotxa, fins a l'any 98 vostès havien invertit el 65% del pressupostat, i en algunes comarques menys –per exemple, a la Cerdanya molt menys. Per tant, preveient fins i tot el que vostès podran invertir segons la previsió de pressupostos, es quedarien sobre

aquest índex de compliment dels plans de muntanya; és a dir que a les comarques que han tingut aquesta solució –no totes les de baixa renda, no totes–, vostès només han aplicat el 65% del pressupostat en plans de muntanya.

Queda encara per desenvolupar l'eix pirinenc, senyor conseller. Quan l'acabaran vostès? I queden encara per solucionar a nivell de ferrocarril dos temes importants: Barcelona - Manresa - Lleida, Barcelona - Vic- Ripoll - Puigcerdà. Li he fet també, en aquestes darreres qüestions, algunes preguntes; m'agradaria saber també la seva contesta.

La política d'incentius fiscals a la indústria. Doncs, miri, vostès l'aproven l'any 92, la tenen fins l'any 96 i el 96 diuen: «Ja n'hi ha prou; els incentius fiscals per a reequilibri industrial s'han acabat», i fan una ordre i ho deroguen, i després, a iniciativa de l'oposició en aquest Parlament, en el pressupost s'aprova –després que l'oposició fa una iniciativa en aquest sentit– un canvi en el pressupost i, en base a això, vostès ara, el 16 de març, han fet una nova ordre d'incentius industrials. Però entre el 96 i el 99 vostès en incentius industrials ni un duro –i vaig a dir que el que donen vostès són 1.000 milions per a aquest any, únicament 1.000 milions per a tota una sèrie de comarques. És a dir, una política de reequilibri insuficient.

Podríem parlar de dues coses més; miri, del món de la pagesia i del medi ambient. Nosaltres entenem que el món de la pagesia és un món que –vostè ho sap– s'hi estan reduint el nombre d'explotacions, el nombre de persones i s'està envellint la població. Tenim la quarta població més envellida en població agrícola de la Unió Europea. No s'ha fet una política de modernització de l'agricultura i de millora del món rural, i el despoblament d'aquestes comarques i l'envelliment del camp així ho mostren.

Per últim, quant al medi ambient ressaltar-li algunes qüestions: manca impulsar el transport públic de viatgers intracomarcal i intercomarcal; la recollida selectiva de residus únicament abasta el 5% del total i el compostatge el 3%. No s'ha resolt el problema de contaminació que representen els purins a determinades comarques de Catalunya. Fa pocs dies sortia a la premsa la resposta a una pregunta que aquest diputat li va fer i que responia el seu col·lega de Medi Ambient, que tenim una contaminació de les aigües subterrànies a la comarca d'Osona per tot el tema de purins. Aquest és un tema que no està resolt i que seria important també per millorar les condicions de vida dels ciutadans. Simplement, citar-li també que les despeses de Medi Ambient i de Junta de Residus en els darrers anys, les despeses pressupostàries, s'han reduït en un percentatge extraordinari, és a dir, s'han reduït d'un 50%.

Per nosaltres és un objectiu bàsic crear un desenvolupament sostenible al camp, que en línies generals, senyor conseller, li diria que hauria de passar per desenvolupar la planificació territorial de Catalunya, per descentralitzar cap als consells comarcals i els ajuntaments, i per a la realització de plans estratègics per a aquestes comarques de baixa renda, i la dotació d'un fons especial d'inversió per al desenvolupament

d'aquestes comarques. Cal que millorem necessàriament aquestes catorze comarques de Catalunya que afecten, com li he dit, el 6% dels ciutadans, però, en canvi, el 40% del territori.

Espero amb interès la seva resposta, senyor conseller. En tot cas, en la rèplica podríem aclarir alguns punts.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El president

Per a la resposta, té la paraula l'honorable senyor conseller, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vostè espera les nostres respostes amb interès i jo esperava amb interès també la seva interpellació i he vist que vostè ha formulat una sèrie d'elements –els he vist ja també als diaris aquest matí; sempre és bonic que els mitjans informatius diguin les coses abans, que ja saps de què va–, i jo li puc dir que, home, vostè aquí fa allò de la perdigonada i, és clar, jo cada un d'aquests temes..., seria bo i segurament m'ho passaria bé, i ens ho passaríem bé tots dos parlant-ne estona i estona, no?

Primera qüestió. Home, no em faci trampa! M'utilitza el PIB *per capita*. Quina és la comarca, digui quina és la comarca que té el PIB *per capita* més alt de Catalunya: la Ribera d'Ebre, i no és perquè els de la Ribera d'Ebre tinguin un índex de benestar d'aquells *cha-cha-chá*, és perquè hi ha nuclears, que suposo que vostè, des d'aquest sector de la casa, no defensa especialment. Home, jo crec que si volem parlar amb aquest tipus d'arguments, jo crec que per mesurar equilibri territorial o per mesurar tendència al reequilibri territorial, o bé ho hem de fer amb evolució del PIB o bé ho hem de fer amb les rendes.

És clar, jo, com que no sabia amb què em sortiria vostè, jo he fet els números en renda familiar disponible *per capita*, vostè ja m'ho ha dit, perquè vostè sap de què van aquestes coses, i ja m'ho ha dit abans, però, és clar, jo li puc dir que si comparem el que ha passat entre el 89 i el 95, doncs, veiem que el percentatge de població que resideix en comarques amb un índex de renda *per capita* inferior al 90, és a dir, els que viuen en comarques que tenen renda més baixa d'un 10%, ha passat del 19% al 3%, en sis anys. Home, això sí que dóna una certa mesura. Vostè em diu: «Això és degut al fet que s'hi apliquen subsidis.» Jo crec que no és degut només a això; hi pot influir, però no és degut només a això. És degut al fet que algunes d'aquestes comarques ho han deixat de ser: Pallars Sobirà, per exemple, no? O l'evolució positiva que ha fet el Ripollès, extraordinàriament positiva, segons el que vostè ha esmentat, també, de l'estudi de Caixa de Catalunya, entre el 90 i el 97, primera o segona comarca que té més creixement, el Ripollès, eh?

Bé, per tant, jo li diria que podem fer aquí tot el que vulgui, podem fer un debat intel·lectualment, que crec que per a tots –a vostè i a mi especialment– seria gra-

tificant; sobre si hem d'utilitzar un indicador o un altre, i hi estic d'acord perquè aquestes coses sempre serveixen per afinar les actuacions. Però no em faci, doncs, diguem-ne, una trampa tan grossa, perquè si no, els de la Ribera d'Ebre, llavors, en fi, li diran: «Escolti, el senyor d'Iniciativa diu que estem tan bé, doncs, gràcies a les nuclears. Posem-ne més, no?» I estic segur que vostè no pretén això.

Segona qüestió que vostè em planteja. Transferències locals, un altre debat que m'agrada. Miri, jo, quan estava d'alcalde d'Olot, durant uns anys les transferències de la Generalitat a l'Ajuntament percentualment eren molt altes. Sap per què? Perquè hi havia una escola –ara en diríem un IESI– que era de l'Ajuntament, i l'Ajuntament pagava, gestionava, no sé què, i a final d'any, en un conveni que teníem, ens pagaven, no sé, 20, 30 milions, el que fos, no ho sé. A partir d'un moment, aquesta transferència va ser zero, però jo estava molt més feliç; no jo, la comunitat educativa, els olotins, els garrotxins, no? Per què? Perquè la Generalitat es va quedar aquesta instal·lació: transferència, zero. Efectivament, va baixar. Però jo suposo que si vostè m'arriba a aplicar això només amb el càlcul referent de l'Ajuntament d'Olot, haurien quedat..., però, en canvi, una bona cosa que es va aconseguir, i és que això fos una escola pública dintre del sistema regulat, bla, bla, bla, doncs, quedés dissimulat. Per tant, home, no podem fer aquestes xifres perquè òbviament això no ens marca cap tendència clara.

Un altre element que vostè posa damunt la taula, també molt suggerent, extraordinàriament suggerent, no? Inversions a les comarques deprimides, vostè ha dit que aquestes catorze comarques són aproximadament el 6% de la població, crec que ha dit, i diu: «Vostès, la inversió va al voltant del 10%.» Home, ja és alguna cosa, no? És clar, perquè quan nosaltres llegim, i jo ho dic: període 83-88, quines són les comarques que *per capita* hi ha hagut més inversió? Primera, Pallars Sobirà, 800.000 pessetes; l'última, el Maresme, 30.000; home, em sembla que va per aquí. Del 90 al 94, primera, l'Alta Ribagorça; segona, el Ripollès; tercer, el Pallars Jussà; quart, la Vall d'Aran. Vostè ens pot dir: «Oh, la Vall d'Aran, aquests ja són rics», però, bé, li fan falta una sèrie d'inversions. Cinquena, la Cerdanya; sisè, Pallars Sobirà; altres comarques de muntanya: el Solsonès, novena; l'Alt Urgell, deu; per dir només unes quantes de les que vostè ha esmentat. O podríem mirar el d'aquest any, no?, també dels pressupostos de la Generalitat d'aquest any. Home, jo crec que nosaltres invertim de manera important a les comarques que vostè anomena deprimides.

Vostè em planteja un altre element. Jo diria també de la seva exposició, molt cartesiana, i d'altra banda també jo diria conceptualment o procedimentalment molt positiva, no? Què fan vostès? Bé, miri, doncs, primer de tot, planifiquem. Què? Doncs, home, miri, el Pla territorial general de Catalunya, que és un marc i que nosaltres el tenim i molta altra gent no el té, no? I a partir d'aquí, què fan? Doncs, miri, fem plans territorials parcials o plans sectorials. Plans territorials parcials; miri, tenim una exposició pública, que és el de les terres de l'Ebre, i un altre del qual els treballs tècnics estan aca-

bats i que fa falta la discussió política, que és de la regió primera. N'estem iniciant dos més, que és el de les terres de ponent i el de les comarques centrals. Sí, sí, en falten, té raó, però ho estem fent –ho estem fent.

Més eines que vostè em planteja. Diu: «Bé, és que d'una eina que hi, que és els plans comarcals de muntanya, hi ha un cert incompliment.» Anem per parts. El primer Pla comarcal de muntanya va tenir un compliment..., jo ara no li puc dir aquesta dada i si m'equivoco vostè em sabrà disculpar, però l'índex de compliment va ser superior al cent per cent, de molt; pràcticament, totes les comarques i, sens dubte, el seu conjunt. El segon Pla, què ha passat? Vostè diu xifres que globalment, doncs, segurament són certes, referides a un moment en el qual el Govern de la Generalitat, com moltes administracions públiques a Europa, va haver d'aprimar la despesa pública, i això per desgràcia gairebé sempre cau al damunt de la inversió pública. Bé, jo li puc dir que en aquests moments molts d'aquests plans..., el del Solsonès, per esmentar-ne un, ja s'ha recuperat, el de la Garrotxa, per esmentar-ne un altre; el del Pallars, per esmentar-ne un altre, i jo confio que al final de l'any 98, amb les dades que tenim, aquest 65 ja haurà passat cap als 75 i al final del 99 el compliment ja serà superior, en qualsevol cas, al 80, i a mi m'agradaria poder-li dir que s'acosta al 90. Que no està malament, que no està malament quan estem ja preparant una altra etapa: els propers plans de muntanya, precisament, en aquests moments, en el Consell Comarcal.

Em parla vostè d'un següent paquet de mesures, mesures d'infraestructures, mesures d'incentius a la indústria, mesures de foment de la pagesia i del medi ambient, i acaba..., i cada cosa d'aquestes ens donaria per a un debat monogràfic, no per a una interpellació, un debat monogràfic, i jo encantat de la vida de fer-lo, com es poden imaginar, no?, però parla, finalment, vostè d'un tema que jo crec que té molt d'interès. Vostè diu: «Escolti, facin vostès plans estratègics.» Bé, jo crec que aquesta és una aportació que va en línia d'una eina que tots hem descobert a molts nivells, que és una eina positiva, i que cada vegada moltes administracions o moltes –fins i tot– empreses tenen com a més valorada. Miri, nosaltres tan convençuts estem del que vostè diu que per al conjunt de les comarques de muntanya ja vam començar l'any passat una nova visió que volem simultaniejar amb els nous plans comarcals de muntanya, una visió estratègica. Perquè –i a vostè, que és un observador de la realitat, doncs, no se li amagarà– les problemàtiques de les comarques de la muntanya han canviat molt de fa uns anys en ara, i a l'instrument del Pla comarcal de muntanya, que jo crec que malgrat aquest, diguem-ne, no-compliment total, doncs, ha fet molta feina, segurament li falta un complement, i és que a vegades els plans comarcals a vegades han quedat com aquella llista de coses que s'han de fer, i per tant han creat potser una certa tendència a pensar que ja ens ho vindran a resoldre, i en canvi crec que avui dia les visions de dir: «Miri, escolti, què podem fer entre tots perquè això es resolgui?» Aquesta és una visió més moderna, més útil, més eficaç i –si m'ho permet vostè, també– molt més democràtica o molt més participativa.

7984

Per tant, aquest plantejament que em fa vostè jo el puc compartir, i a tall, ja, de resum només dir-li que el Govern de la Generalitat, el meu Departament, té no una preocupació o un capteniment, sinó que té una obsessió per al reequilibri territorial i, per tant, segurament, en això podem coincidir amb vostè i el seu Grup.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica té la paraula el diputat senyor Novella. Cinc minuts.

El Sr. Novella i Izquierdo

Senyor conseller, totes les coincidències, si són per al bé de Catalunya, benvingudes siguin, però li faré una referència que segurament vostè ignora. Aquest diputat va presentar una proposició no de llei sobre plans estratègics comarcals a la baixa renda, i el seu partit fa menys d'un mes i mig em va dir que no. Si ara vostè canvien i estan per als plans estratègics de les comarques deprimides en les quals podem incloure les de muntanya, escolti'm, encantats –encantats–, i parlem-ne, però vostè fins al moment no s'han pronunciat políticament quan havien de fer-ho.

Segona qüestió. Miri vostè, hi han tres conceptes bàsics als quals em referiré: creixement, desenvolupament i desenvolupament sostenible. El creixement és l'augment del PIB *per capita*, i és el que dona l'estructura bàsica d'una societat. Altra cosa és com es redistribueix això, el desenvolupament; i finalment el desenvolupament sostenible que implica possibilitats de futur, no retallar les possibilitats del nivell de vida de les generacions futures. Nosaltres estem per aquest darrer. I el que sí que és veritat és que jo he agafat el PIB, és clar que he agafat el PIB, senyor conseller, perquè jo haig de veure si estructuralment les comarques més pobres de Catalunya canvien el seu nivell d'activitat, i li haig de dir que en els deu darrers anys, no. I quantes són? Catorze comarques. Dirà vostè: «Home, escolti, és que són el 6% de la població.» Si, miri, 6% de la població, que és molt important, però és que a més és el 40% del territori i vostè ha d'articular territori. Vostè ha d'articular territori, i vostè ha d'articular o col·laborar a articular medi ambient.

Agafa altres índexs. Si jo me'n vaig a l'índex de benestar, que a vegades fem servir, doncs, és un índex on entra tot: la renda disponible, el PIB, qüestions culturals, qüestions d'ensenyament, de sanitat... I li he dit, no sé com estaven de contents els de la Terra Alta: índex, 44; Pla d'Urgell, 62; Priorat, 67; Garriga, 70; Montsià, 80; Ribera d'Ebre, 82; Baix Ebre, 83; Pallars Sobirà, 85... Vull dir, escolti, tenen aquest índex sobre 100, Catalunya; no penso que estiguin contents i li dono l'índex més complet que hi ha, el de benestar, el que utilitzem nosaltres com a eina definitiva. Aquí hi ha unes comarques que realment estan deprimides.

Miri, jo he fet referència al que vostè fan, i el que fan són les inversions normals, els plans de muntanya i els incentius fiscals. Home, el seu Govern durant tres anys no ha tingut incentius fiscals per al reequilibri, i miri

que nosaltres li hem presentat, tota l'oposició, diverses vegades, i vostè: no era necessari, fins que finalment, en l'últim pressupost, ho aproven i treuen la Llei. Això jo entenc, penso, que és una irresponsabilitat política.

Els plans de muntanya, vostè els tenen al 60% en aquestes tres que li he dit, però és que n'hi ha alguna que no arriba al 30%, senyor conseller. Jo tinc les dades, si vol les hi subministro. D'altra banda, aquests plans de muntanya vostè sap que tenen enquestes als ciutadans i representen un estat d'opinió i per tant són importants, el seu compliment. Miri, hi ha un tema molt important: les diferències no es redueixen a Catalunya quant a PIB, no es redueixen, i si vostè m'agafa les diferències quant a renda disponible, tot i entendre que hi ha una millora en això, tampoc es redueixen substancialment, i per tant, aquí hem de veure què fem.

Els plans territorials. Bé, aquí la sorpresa d'aquest diputat que els parla és quan veus els anys que triguen les lleis a aplicar-se. Fins el 95, no es fa; el 87, havien aprovat les lleis, vuit anys, però després estem al 99 i encara hi ha sis plans, i vostè només em parla de redacció de dos. A veure, no sé, però és una administració moderna, aquesta, o no?

El tema de la descentralització administrativa. Vostè em diu els ajuntaments. No, miri, són faves comptades. Quant rebien els ajuntaments l'any 95 per tot tipus de transferència de la Generalitat? Doncs, 2,7. I quant reben l'any 99? 2,5. Doncs, anem a menys. El PUOS, el PUOS que podria ser un element de reequilibri a través de les inversions, doncs, el PUOS ha tingut una reducció, entre aquestes dues dates, del 20%, del 20%!

Bé, estarien vostè per a un fons especial per a aquestes comarques? Estarien vostè o no per a un pla estratègic per a aquestes comarques de baixa renda? Estarien vostè o no per acabar amb els temes dels purins? Estarien vostè amb el tema agrari, que és molt important, per una llei marc que permetés fixar el pagès a la terra, evitar que es vagi despoblant perquè el pagès té dues funcions, com vostè sap molt bé, a part de produir té la funció d'equilibrar el territori i del medi ambient? Estarien vostè per rejuvenir el camp? Fer aquesta llei marc en consens? Estarien vostè per un pla de reconversió i modernització de les cooperatives agràries? Estarien vostè per millorar la qualitat i la comercialització dels productes del camp, i fixar definitivament el territori, què és allò que és urbà, què és allò que és industrial, què és allò que és agrari i què és allò que es conserva per al medi ambient? Estarien vostè per a aquestes coses?

Penso, senyor conseller, que si vostè contestés al respecte, podríem veure on estan les nostres coincidències i les nostres separacions, però penso també que el seu Govern no ha fet per al reequilibri territorial de Catalunya allò que havia d'haver fet.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula el senyor conseller, senyor Macias.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Novella, jo crec que nosaltres hem fet molt, no? Segurament, sempre es pot fer més, no li ho negaré, perquè crec que ho hem de dir. Ara, miri si hem fet. Jo..., deixi'm explicar-li una cosa: ahir jo vaig anar al municipi de Cabó, a l'Alt Urgell, que és un municipi que té tres pobles petits i un de disseminat, i deu tenir uns 253 habitants. Aquest municipi, ahir, el seu alcalde em va portar i vam inaugurar –no sé si la paraula és «inaugurar»– cinc o sis obres però llavors a la plaça es va treure un paper i en va llegir disset, d'obres, finançades pel Govern de la Generalitat a través del Pla d'obres i serveis, a través d'objectiu 5.b, per la Diputació de Lleida, per diferents mecanismes, no? Disset, un municipi així, no? Obres d'aquestes, no?, que fixen gent al territori: portades d'aigua, ambientals, temes de qualitat de vida, d'habitatge.

És clar, això passa al mateix moment en el qual un alcalde del sud de França diu: «Escolti'm, jo me'n vull anar de França, perquè no m'ajuden a reequilibrar-me.» Doncs, miri, jo, per molts motius, això em va alegrar molt, no? I estic segur que a vostè també. Això deu voler dir alguna cosa, no? Disset obres en un municipi petit, 253 habitants, tres nuclis, complicat, sense base econòmica i això que diu, però que, no obstant, doncs, jo vaig veure allà... És clar, corres país, t'adones de coses, no? I t'adones de quines explotacions agràries hi ha, i la gent t'explica les coses, què els paguen, què poden fer, quin és el seu problema. Sap quin és el seu problema? Aconseguir més quota de vaques de llet; aquest és el seu problema. Si els hagués anat tan malament no el tindrien. I després veig l'alcalde i li dic: «Escolta'm, i de vaques, n'hi ha més o menys que ara? –Oh! més, moltes més.» L'alcalde també en té, per cert, no?

Bé, escolti, per tant, bé, vostè diu els purins. Home! És que m'ho posa molt bé, senyor Novella. Diumenge passat el conseller de Medi Ambient va inaugurar una planta de purins. En fi, hi anem amb el conseller Puigdollers –jo estic molt content perquè es va iniciar quan jo estava assegut aquí davant seu, no?–, i això no és una planta aïllada, era un pla que preveu la construcció de tota una colla de plantes per contribuir al tema dels purins, que, certament, és un problema ambiental, jo diria dels més importants que té el nostre país. Per tant, realment, m'ho posa bé. Home! Jo crec que n'hem fet, de coses, no?

No s'estranyi, senyor Novella, que diu, escolti'm, és que vostè em diu que ara hem de fer els catorze plans estratègics i ho portem a votació, i vostè, fent ús de les eines que li dona, doncs, la seva representativitat política ho fa. Però, és clar, el Govern, ha d'entendre que no pot anar i despertar-se un dia i dir: «No, escolta'm, ara, en comptes del Pla estratègic de l'Alt Pirineu, doncs, canviarem i en farem catorze, dels quals n'hi ha set d'aquí dintre, tres d'allà, dos d'allà, i en posarem un...» Al cap de quinze dies, doncs, el senyor diputat d'Esquerra Republicana, fent ús del seu escó i de la seva feina, ens proposa que en comptes de catorze plans estratègics, fem quinze plans de muntanya, dos plans generals i tres plans sectorials. Aleshores, ho aprofitem

i, vinga, doncs, ho canviem. Vostè mateix sortiria aquí i diria: «Escolti'm, vostès estan en un gran desgavell.» I jo li he de contestar que nosaltres creiem que anem seguint el fil lògic de les coses, i que per això no s'estranyi que, a vegades, tot i coincidint amb eines, nosaltres, lògicament, els fem anar al ritme que creiem que han d'anar.

Deixi'm dir-li una altra cosa, vostè ha esmentat aquest índex de benestar: té tota la raó, té tota la raó. Jo crec que un dels elements que nosaltres ara ens hem de posar és que moltes d'aquestes comarques, que estan aconseguint, fins i tot, algunes d'elles, objectius de recuperació econòmica, per exemple, el Priorat, cal una atenció especial a aquells elements que permeten, diguem-ne, que hi hagi una dotació d'això que en diem el benestar, que potser a vegades com a concepte és una mica estrany, però des d'un punt de vista de plasmació física no ho és tant, que vol dir, doncs, hospitals comarcals, que vol dir escoles, que vol dir tota una sèrie d'elements.

Jo, des d'aquest punt de vista, també li podria dir que no és el meu Departament, però sí que forma part d'aquesta política de la voluntat del Departament de Política Territorial que una prioritització d'inversions en matèries, aquell concepte més gran de benestar social que tenim tots plegats a moltes comarques, segurament ha de ser una de les prioritats, perquè al costat de certs creixements econòmics que ja s'estan produint, la gent no quedi endarrere.

Bé, en resum, jo penso que la conclusió que almenys del Govern en traiem és que, pel que fa al reequilibri territorial, s'han fet passes molt importants, estem fent passes més grans que altres que estant a prop nostre i que, segurament, aquest deu ser un bon camí que a mi m'agradaria que poguéssim córrer, que poguéssim fer amb la màxima col·laboració per part de tots vostès, més enllà que, a vegades, els hàgim de dir amb tota la cordialitat que aquesta iniciativa, ben feta, ben pensada, etcètera, ara no toca.

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps. Moltes gràcies, senyor conseller.

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a tres quarts de tres de la tarda i sis minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i de Medi Ambient.

7986

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Iniciem el capítol de preguntes al molt honorable senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el conreu i la comercialització d'aliments transgènics

La primera pregunta, formulada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre el conreu i la comercialització d'aliments transgènics. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, com a mínim set grups molt importants d'Europa de distribució d'aliments s'han aliat per no repartir els productes genèticament modificats. Són les empreses Sainsbury's i Marks & Spencer, Carrefour, Esselunga, Migros, Delhaize i Superquinn. A part d'aquestes distribuïdores, moltes altres empreses –entre les quals podríem destacar, per exemple, Body Shop o Carlsberg– també han dit que no utilitzaran transgènics. Cal afegir, a més, que, segons diverses enquestes, més de set de cada deu persones de l'Estat s'han pronunciat en contra dels aliments transgènics, i que només vuit de cada cent accepten aquest tipus d'aliments.

Quin és el criteri de capteniment del Govern sobre els aliments transgènics?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Bé, dir que, en les decisions de les empreses privades, la Generalitat, no hi entra. La Generalitat aquí mira d'ajustar-se molt a les directives de la Unió Europea, que són, en aquest sentit, com vostè sap, prou exigents, i que, per altra banda, de vegades, en certs aspectes, nosaltres hem d'aplicar a través del que disposa la legislació estatal, que s'adapta a aquestes directives, en termes de comercialització, d'etiquetatge, de control de l'experimentació, d'influència que pot tenir sobre el medi ambient, etcètera.

Ho repeteixo, doncs, nosaltres seguim en aquesta línia, que ens sembla que és prou segura, les directives de la Unió Europea.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, la realitat és que, del conjunt de la Unió Europea, l'Estat espanyol, doncs, és el que més insisteix que es legalitzin productes transgènics, i que la Unió Europea, la comissió encarregada de legalitzar-los, doncs, una vegada darrere l'altra, els va tombant. Perquè la veritat és que no hi ha cap científic al món que pugui afirmar que els transgènics no produiran cap problema en el futur. Hi ha un important desconeixement del funcionament d'aquests gens en les plantes o als animals que es manipulen. Però, a diferència del que és la millora tradicional de llavors, basada en la selecció i la hibridació de variants emparentades, l'enginyeria genètica creua gens de llocs insòlits que mai es produïrien en la naturalesa, com, per exemple, perquè un tomàquet no es congeli, doncs, posar-li un gen d'un peix de l'Àrtic.

Ja entendreà vostè que això és un enorme problema, perquè el funcionament genètic i metabòlic que es produeix en les espècies pot tenir, doncs, unes grans alteracions, i, per tant, hi ha un problema d'alliberament en el medi d'aquests organismes manipulats i un desconeixement real de les conseqüències que poden tenir sobre les persones i el medi ambient. A més a més, cal dir que la contaminació genètica, a diferència de la química, es reproduceix, evoluciona i es dispersa de forma incontrolable i imprevisible.

És per aquests motius que importants empreses del sector de l'alimentació de Catalunya han decidit no comprar blat de moro a Catalunya, com van fer l'any passat, i s'han anat a comprar-lo a Àustria, on els transgènics estan prohibits. No en compraran ni a l'Alt Empordà, ni a la Segarra, ni a l'Urgell, que és on hi ha el blat de moro transgènic, però tampoc a les altres comarques, perquè no poden garantir que no hi hagi hagut una contaminació.

Així, doncs, els transgènics no tenen cap mena de seguretat biològica; la ciutadania, molt majoritàriament, no els vol, i diverses empreses d'alimentació...

El president

El diputat ha acabat el seu temps...

El Sr. Portabella i Calvete

...ubicades a Catalunya no compraran el blat de moro a Catalunya.

El president

Gràcies. Té la paraula, per contestar la repregunta, l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

No, no estic ben bé al corrent d'alguna de les decisions que vostè diu que ha pres el Govern espanyol. De tota manera, el que li vull dir és que Espanya, que jo sàpiga, i segons aquest dematí m'han informat bé –gent de la universitat, per exemple–, doncs, només hi ha en aquests moments una varietat de blat de moro transgènic que es cultiva, no?

En tot cas, jo ja li he dit abans que el nostre punt de referència no és tant el Govern espanyol com la Unió Europea. I m'imagino que la Unió Europea a vostè li ofereix garanties, i, per tant, en aquest sentit, doncs, pot estar tranquil.

No li diré ara... Vostè diu: «No hi ha cap científic que pugui dir que no produirà malalties.» Probablement tampoc no n'hi ha cap que pugui dir que en produirà. Però, en tot cas, el que sí que li puc dir és que no he vist per part de la comunitat científica –i, aquest dematí, l'he tocat més d'una i més de dues i més de tres...–, no he vist cap especial, diguem-ne, preocupació.

Ara, en tot cas, estigui tranquil. Estigui tranquil per una cosa: en aquests moments hi han trenta milions d'hectàrees en el món –trenta milions d'hectàrees en el món, que és com tota la superfície que pot ser conreada a Europa– en què hi ha productes transgènics: als Estats Units, a l'Argentina, al Brasil, a la Xina, etcètera. O sigui, estigui tranquil perquè, si és que això ha de fer mal, ens n'assabentarem abans que nosaltres, doncs, comencem realment a cultivar molts transgènics.

Bé, a part d'això, el que li puc dir és que, en canvi, el que sí que preocupa és una altra cosa, no? I és que els transgènics, si arriben a imposar-se –que està per veure, naturalment–, poden ser un problema des d'un punt de vista econòmic, perquè aleshores pot passar el que acaba de passar al Brasil, que és que les empreses de llavors del Brasil han desaparegut, han estat comprades per les empreses..., o bé per la Monsanto, o bé per la Hoechst, o bé per la Novartis, que són les tres grans empreses del món que treballen en això i que, realment, ofereixen un producte que, si no és que realment és perillós a la llarga, com diu vostè, ofereix moltes més possibilitats des d'un punt de vista econòmic.

O sigui, aquest sí que és un perill que hem de vigilar. I no el podem vigilar ni el Govern de la Generalitat, ni el Govern central. Això, qui ho ha de vigilar és la Unió Europea, que ha de fixar unes normes perquè no hi pugui haver, diguem-ne, a partir d'aquestes grans empreses, una acció de pressió sobre les empreses que no tenen en aquests moments a la seva disposició aquests gens.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la pèrdua de pes relatiu dels ports de Barcelona i Tarragona respecte a altres ports d'interès general

La segona pregunta, formulada pel Grup Socialista, és sobre la pèrdua de pes relatiu dels ports de Barcelona i de Tarragona respecte a d'altres ports d'interès general. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyor president, senyores i senyors diputats, al Govern de la Generalitat i al president, senyor Pujol, els

agrada el debat de les essències, els agrada demanar més competències, augmentar les quotes d'autogovern... Nosaltres hi estem d'acord: més competències, més autogovern, competències sobre la gestió dels ports, competències sobre la gestió dels aeroports; d'acord. Però, per fer què i com?

Ahir vostès, senyor president, van donar suport, per un fet suprem, que és la governabilitat del país, a un mal govern. Ahir vostès van donar un suport que algun diari avui, en el seu editorial, diu: «cec, sord i mut», tot menys racional, a la gestió dels aeroports. Avui nosaltres volem parlar de la gestió dels ports de Catalunya; parlem no de les competències, sinó per fer què i com ho gestionem. I el tema que nosaltres plantejem és que els ports catalans d'interès general de l'Estat, el port de Tarragona i el port de Barcelona, des que estan gestionats per delegats nomenats pel Govern de la Generalitat, des que hi ha intervenció del Govern de la Generalitat, perden pes en el seu tràfic de mercaderies.

El volum de tones de mercaderies transportades en aquests dos ports l'any 96 era del 19,6%; l'any 98, dos anys després d'assumir la gestió el Govern de Catalunya, ha baixat al 16,7%. Tarragona era el segon port, Barcelona el tercer; ara són el tercer i quart. A més, ens trobem que Algesires es distancia com a primer port, Bilbao ens passa i València s'aproxima...

Quines són les causes de la pèrdua de pes dels ports catalans d'interès general des que el Govern de la Generalitat n'ha assumit la delegació de la gestió?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per contestar, l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Hi ha una causa molt clara en el cas del port de Tarragona, que és que ha deixat d'exportar els 5 milions de tones que exportava cada any d'aigua –d'aigua– a Mallorca. Si aquests 5 milions de tones no es tenen en compte, el port de Tarragona va pujar un 4%.

Pel que fa al de Barcelona, que va baixar, l'any passat, un 0,6% –i la xifra s'hauria de rectificar respecte a les que alguns de vostès han donat en els diaris: un 0,6% va baixar–, va ser per uns fets molt conjunturals, com són, per exemple, que el port de Barcelona és un gran exportador de ciment –i, ara, el ciment, amb el boom de la construcció, ens el quedem tot nosaltres–; segona, que és un gran importador de cereals –i, de cereals, en varem importar molts menys perquè vam tenir molt bona collita–, i, tercer, que, per qüestions climatològiques, vam importar menys gas líquat.

Tot i així, vostès saben perfectament –també surt a la premsa d'avui, amb dades donades per vostès– que, en canvi, durant el primer trimestre, el port de Barcelona ha tornat a pujar un 8%, i, el de Tarragona, concretament, un 4%.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

Punt 10

7988

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyor president, és cert que, si vostè descompta l'aigua, el port de Tarragona augmenta, però augmenta menys que la mitjana del conjunt de ports d'interès general de l'Estat.

I, a nosaltres, el que ens preocupa és que ens omplim la boca de demanar que aquesta àrea i també la de Tarragona siguin la porta sud d'Europa, que siguin el gran centre logístic, i això és molt important per la competitivitat de l'economia del nostre país, però, mentrestant, tenim un port molt pròxim, que és el port de València, que se'ns està aproximant. La diferència amb el port de València, fa tres anys, era de 8 milions de tones; fa dos anys, era de 7; l'any passat, només de 5, i, aquest any, el primer trimestre, senyor president, València ens passa en tràfic de mercaderies amb contenidor. Per tant, s'està aproximant. A València se'ns ha anunciat un acord de tres presidents autonòmics per fer arribar l'AVE.

A nosaltres ens preocupa que Barcelona també perdi pes en rendibilitat, Tarragona va baixant la seva rendibilitat, i això a nosaltres ens sembla que és degut al fet que no hi ha hagut una suficient política comercial, una eficàcia en la gestió del Govern de la Generalitat. Perquè resulta que, fruit de l'acord que vostès van fer amb el Partit Popular, podien aplicar una política de preus, de bonificacions dels preus dels ports, i resulta que, mentre Algesires, que és el primer port d'Espanya, ha dedicat 625 milions a bonificar les tarifes, i València, 450, Barcelona només ha dedicat 150 milions a bonificar les tarifes. Per tant, ens trobem que no hi ha política comercial...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps...

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president.

El president

Ho lamento, però és així. Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, quant a contenidors i quant a càrrega de contenidors, que és la més característica de l'actuació comercial, li he de dir que el port de Barcelona té una evolució francament positiva: el 96, 7.600 tones; el 97, 9.071, i el 98, 9.756. I, en contenidors –no sé d'on vostè treu aquestes dades–, concretament, més que València.

Des d'un punt de vista de beneficis, per exemple, que també és prou important, Barcelona, sens dubte, és el primer –3.202–, el segon és València, el tercer és Algesires –que sempre és un port particular que no es pot comparar, com a Itàlia no es pot comparar el port de Gioia Tauro: són ports de molt de volum, però són com una mena de centre integrat de mercaderies que no produeixen riquesa *in situ*–, i, concretament, el de Tarragona és el sisè.

Si mirem, com he dit abans, en contenidors, altra vegada, l'increment de Barcelona va passar del 171% –agafant 100 la dada de 1990– al 244, i València fa un creixement similar i queda per sota.

Ara bé, deixi'm dir una cosa, ja que vostè ha fet una referència a una cosa que no té res a veure amb el que dèiem. Pot ser difícil, de vegades, votar per governabilitat segons qui; però no és més difícil del que, d'acord amb la nostra política de governabilitat i d'estabilitat, va ser votar per la sostenibilitat i la governabilitat d'un govern amb motiu del cas GAL i amb motiu del cas Roldán. (*Remor de veus.*)

El president

Silenci...

Pregunta al president de la Generalitat sobre el conflicte als Balcans

La tercera pregunta, formulada pel Grup Mixt, versa sobre el conflicte als Balcans. Formulada, ho repeteixo, pel Grup Mixt, té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Fidel Lora.

El Sr. Lora i Lillo

Senyor president, quina és la valoració i les actuacions del Govern de la Generalitat sobre el conflicte als Balcans, i també sobre la intervenció militar de l'OTAN a la zona?

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, la nostra posició s'ajusta al que va ser la Declaració institucional d'aquest Parlament del dia 7 d'abril. Nosaltres, abans, ja havíem pres aquesta mateixa posició en aquest mateix Parlament amb motiu d'una altra circumstància. Jo mateix havia dit, el 25 de gener: «Kosovo és la vergonya d'Europa. Europa no es pot fer només sobre l'euro, s'ha de fer també sobre valors, i Kosovo és la vergonya d'Europa i cal respectar els drets humans tant en la seva vessant individual com col·lectiva», deia jo. Avui seria molt més la vergonya d'Europa per Kosovo, si no hi hagués hagut la intervenció que hi ha hagut.

I, per la resta, per tant, ja d'això pot concloure que nosaltres donem suport a aquesta intervenció que hi ha, tot i que, evidentment, demanem que, tant com es pugui, s'obrin les portes de la negociació que permeti una resolució definitiva.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Lora.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Aquella resolució del Parlament i la seva mateixa intervenció d'avui ens situa en

una lògica falsa que nosaltres no volem seguir. No acceptem la trampa d'haver de triar entre l'intervencionisme militar de l'OTAN o deixar que Milosevic segueixi la seva política genocida a Kosovo. Condemnem clarament la política de Milosevic i condemnem igualment la intervenció de l'OTAN. Creiem que hi havia altres mitjans per ajudar la població de Kosovo.

Vostè diu que la intervenció militar és per ajudar aquest poble, i és evident que cal ajudar-lo, però la intervenció no l'ha ajudat; al contrari: els bombardejos, la guerra han facilitat i precipitat la neteja ètnica de Kosovo que Milosevic havia planificat amb anterioritat i han provocat una autèntica catàstrofe humanitària. Aquesta intervenció se'n diu que és necessària per acabar amb Milosevic, però el seu règim cada dia és més fort. La intervenció està dins de la lògica de la violència i no de la lògica de la distensió i la pau, i mai la lògica de la violència ha conduït a una pau justa i estable. La pregunta és: es van esgotar totes les possibilitats per la via diplomàtica i pacífica? Des del nostre punt de vista, així no es pot construir Europa.

Un atac –i això és la nostra opinió–, un atac a un país sobirà al marge del dret i les institucions internacionals és un atac de terrorisme que cal denunciar. A Espanya, ni tan sols s'ha consultat el Parlament ni les comunitats autònomes per participar en un acte d'aquesta envergadura. On està, senyor Pujol, el poder polític a Catalunya? Qui mana a Catalunya? L'OTAN, Washington o el poble de Catalunya, que al seu dia va dir no a l'OTAN? I ara, per demostrar el nostre pes polític, va el senyor Comas a la zona. Nosaltres reivindicarem i farem la petició al Parlament que una delegació de parlamentaris d'aquest Parlament vagi a la zona per conèixer la realitat. El que cal és un compromís del Govern per impulsar, a través de les institucions europees i internacionals, una conferència internacional als Balcans per aconseguir una pau justa que posi fi a la guerra, que es reconegui el dret d'autodeterminació de Kosovo i els altres pobles de la zona. Amb claredat diem: fora l'OTAN i fora Milosevic de Kosovo, pau als Balcans! (*Forta remor de veus.*)

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Escolti, jo hi estic d'acord: fora Milosevic i fora la NATO, no? Ara, com ho fem, això? Com ho fem, això? Vostè diu: «No a Milosevic, no a la NATO.» Què? Què proposa, vostè?

Segona cosa. Escolti –una cosa–: la resolució del Parlament de Catalunya es va votar per quasi unanimitat, em sembla que l'únic diputat que hi va votar en contra va ser vostè. I aquest Parlament és prou representatiu del poble de Catalunya perquè puguem pensar que, en aquest cas, el poble de Catalunya ens assisteix en aquest vot, concretament. Hi ha una defensa d'uns principis del que volem que sigui la societat europea, que, molt principalment, són la democràcia, la justícia, la no-discriminació i el respecte a les minories. Vull su-

bratllar, concretament, ara, aquests. I aquesta intervenció militar, que, evidentment, a tots ens preocupa i que esperem que puguem trobar-hi, que hi puguin trobar, els qui realment estan sobre el tema més directament, doncs, una solució, es fa per defensar això. I jo faig meua una frase, concretament, del secretari general de la NATO, que va dir una cosa que jo crec que val la pena de ser meditada: «Aquesta intervenció no es fa en nom d'interessos econòmics; a Kosovo no hi ha petroli.» A Kuwait hi havia petroli i tothom va dir: «S'ha intervingut a Kuwait perquè hi havia petroli.» Si ara no s'hagués intervingut a Kosovo, s'hauria dit: «No s'ha intervingut a Kosovo perquè, és clar, no hi havia petroli.» La guerra de Kosovo, l'acció militar a Kosovo es fa en nom d'aquests principis, és una acció militar que es fa pels principis, que es fa pels valors. I ens sap molt de greu –a mi com a vostè–, doncs, tot el que passa i tot el que veiem, i la impotència que a alguns de nosaltres ens rosega, a molts de nosaltres, a molts, però, tot i així, creiem que la decisió que es va prendre era la correcta i que s'ha de mantenir el tipus d'actuació que s'està fent.

Per la resta, creiem que, el que podem fer, això sí que ho pot fer Catalunya; l'altre, sobre la NATO, no podem manar –ho sap vostè prou bé–, però és una acció humanitària i, francament, jo, com a president de la Generalitat, estic molt content que tinguem avui un conseller a Albània, entre altres coses perquè aquí sí que tenim alguna cosa a dir, des d'oferir acolliment a dos mil kosovars, que no sabem si al final vindran o no vindran, però, si vénen, poden venir a partir de dilluns que ve, fins a, realment, donar la possibilitat d'alleugerir la misèria i la desgràcia d'aquesta gent.

El president

Gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el Departament de Treball

La quarta pregunta, formulada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, és sobre el Departament de Treball. Té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, en pocs dies han marxat tres dels principals alts càrrecs del Departament de Treball per diferents raons. El seu conseller volia i vol plegar. Vostè creu que aquesta és una situació normal i positiva per a aquest Departament?

Per altra part, s'acumulen les denúncies de frau, d'irregularitats, s'inicien processos judicials, s'obren expedients informatius entorn de les subvencions dels fons per a la formació ocupacional. És aquest el control i la transparència del seu Govern? I li prego, si us plau, que, a la resposta, intenti no esquitxar els ajuntaments i els sindicats, si hi ha alguna prova en ells... No, no, actua com a Administració o ho porta al jutjat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Tinc molts altres arguments, a més d'aquest, sap? Bé, escolti: efectivament, una sèrie de personatges, de càrrecs de l'administració de Treball que han plegat o han anunciat que plegarien. Però són casos molt diferents. El senyor Rafael Ortiz ho tenia anunciat des de fa set o vuit mesos, perquè tenia una oferta, diguem-ne, professional, que l'interessava; el senyor Servitje té una qüestió familiar, personal, en la qual no hem d'entrar. El conseller va anunciar això, cosa que, al cap d'onze anys... Escolti: hi hauria molta gent en aquest Parlament que li agradaria que, un raonament com el del senyor conseller el fes jo, per exemple, també, no? (*Ri-alles.*) Però escolti: hi pot haver gent que consideri que, al cap d'onze anys, doncs, ja en té prou, d'això, i és perfectament legítim. I, després, hi ha altres casos que són diferents i en els quals crec, sincerament, que en cap d'ells es pot parlar d'irregularitat. Únicament, en un d'ells ha de ser que, diguem-ne, la coincidència d'una certa relació entre una persona que en aquests moments està essent investigada pel mateix Departament i que el Departament li ha fet tornar 62 milions de pessetes, per cert, doncs, obliga a aprofundir una mica aquest tema. Però, per la resta, tot són coses perfectament clares, defensables i transparents.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Jo sóc dels que vol que plegui, però electoralment, no per voluntat. Miri: aquest Departament està desmantellat, està en enderroc, vostè voldrà normalitzar aquesta situació, però aquesta situació no és normal. Que dimiteixi un secretari, que se'n vagi per diferents raons un secretari general, dos directors generals i que, alhora, l'últim que queda es vegi esquitxat, també, amb una situació d'aquestes, difícils d'explicar, doncs, no és normal. No és normal, digui vostè el que digui.

Per altra part, no ens farà creure que el que està passant amb els fons de formació ocupacional és un cúmul de coincidències. Un director general coincideix amb una societat anònima, fora del temps, però coincideix amb el senyor Pallerols; un altre director general coincideix que té la dona i la filla que reben tot un seguit d'ajuts i de subvencions per fer classes; l'informàtic que està acusat de tota la trama de variació de les dades coincideix que l'Institut Català de Finances li adjudica 450 milions de pessetes. És que són tantes coincidències i portem tants anys parlant d'aquestes coincidències que no pot ser que vostè no hagi fet res, no hagi fet res per aturar aquesta situació, no hagi fet res per acabar i per evidenciar on estan les responsabilitats; no hagi fet res per canviar el model i, sobretot, no faci res per intentar

que aquest Departament, com a mínim, en aquests sis mesos que queden, pugui afrontar aquests reptes.

Vostè, tanta negligència només pot ser que complicitat. Aquí portem molt temps insistint –no només nosaltres, la Intervenció General del Departament d'Economia, i molts altres– que això no va bé. I com que això no va bé i això provoca aquest cúmul d'irregularitats, vostè ha d'actuar. I, si no actua, senyor Pujol, vostè és el màxim responsable del que passa al Departament, del que passa amb la formació ocupacional. I el que està passant en aquests moments, el que s'està donant en aquests moments és una immoralitat: que amb diners que van destinats a la lluita contra l'atur es faci el que es faci és una immoralitat. I vostè ha d'actuar i ha de respondre com a president de la Generalitat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

El Departament no està ni en enderroc ni entenc que se li pugui fer alguna acusació, diguem-ne, de malbaratament en cap sentit. Que no està en enderroc, li ho demostró amb una cosa: bé, hi ha hagut un traspàs importantíssim, que és el de l'Inem; s'han creat les Oficines de Treball de la Generalitat, s'ha impulsat tot el Servei Català de Col·locació, que s'havia començat abans, però que ha agafat ara el seu impuls màxim; s'ha fet el Pacte per a l'ocupació, que –i no ho agafo com a excusa– amb els sindicats ha merescut una bona actitud, molt positiva, per part dels sindicats de Catalunya i és objecte, com altres coses del Departament... Perquè el conseller sempre podrà dir una cosa, que és que més d'una, més de dues i més de tres iniciatives del Departament, essent ell conseller, han sigut copiades per altres comunitats autònomes espanyoles. I una d'elles, concretament, és aquesta del Pacte per a l'ocupació, que ara intenten copiar.

I el conseller i la Conselleria han tirat endavant els plans d'ocupació per a joves, als quals jo he de dir que van 1.500 milions de pessetes, i han tirat endavant ben recentment, i ara agafa el seu impuls més gros el servei d'autoempresa. En un any –*en un any*– hi ha hagut 42.000 consultes fetes, i han aparegut –perdó: no en un any, en dos anys–, 4.010 empreses noves, molt petites, com ara veurà, i s'han creat 9.143 llocs de treball. Tot això s'ha fet, en bona part, no totalment, s'ha fet per iniciativa i pel conducte del Departament de Treball. Amb aquestes persones, alguna de les quals pleguen per una raó molt senzilla: perquè arriba el moment, i és típic en l'Administració que, al cap de deu o dotze anys, algun alt funcionari digui: «Escolti: jo, ara, concretament, tinc una oferta d'unes altres característiques...»

El president

Senyor president, ha exhaurit el seu temps. Ho sento, però el rellotge és inflexible.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la gestió dels ajuts a les indústries agroalimentàries de Catalunya durant el període de vigència de l'actual normativa

La següent pregunta és, formulada pel Grup de Convergència i Unió, sobre la gestió dels ajuts a les indústries agroalimentàries de Catalunya durant el període de vigència de l'actual normativa. Té la paraula, per formular la pregunta, la diputada senyora Glòria Pallé.

La Sra. Pallé i Torres

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, l'activitat agroalimentària a Catalunya, que, com tots vostès saben, està estretament lligada al sector primari, té un pes econòmic i social molt important. En concret, significa per a l'economia catalana el 6,5% del producte interior brut i el 8,5% de l'ocupació. Aquestes dades ens demostren que, per tant, és una font d'ocupació i riquesa molt important, que constitueix el tercer sector econòmic del país.

Sabem que s'han fet esforços en l'ajuda a les indústries agroalimentàries, amb tot el que significa la transformació, la comercialització, i que, per tant, hi ha hagut un augment de les exportacions, i també quelcom molt important, que és l'agrupament d'empreses a través de fórmules cooperatives o altres. D'exemples d'això, n'hi ha molts, però voldria dir, per exemple, Acte, Nufri, Industrias Cárnicas, Indolleida, etcètera, etcètera. Sabem, però, que hi ha els condicionants productius que marquen la nova política agrària comunitària. Associat a aquest fet, amb el que significa la liberalització dels mercats agraris mundials, fa que, dia a dia, sigui necessari esmerçar tots els esforços per ajudar aquestes empreses agroalimentàries en el que és la transformació i la comercialització. És per aquest motiu, president, que el nostre Grup Parlamentari de Convergència i Unió voldria saber com ha gestionat l'Administració de la Generalitat els recursos econòmics adreçats a donar suport a l'activitat agroalimentària catalana.

Gràcies.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Tranquilla, ho ha gestionat bé. Però, en tot cas, és fàcil de demostrar –i ara ho faré– que ho gestionat bé i que ho ha gestionat millor que les altres comunitats autònomes espanyoles, per exemple.

Per exemple, concretament, vostè sap que el període de vigència del FEOGA, que vol dir Fons Europeu d'Orientació i Garantia Agràries, va del 94 al 99, i per aquest període es van concedir a Catalunya 7.328 milions de pessetes. Bé, varem anar tan de pressa, diguem-ne, a col·locar aquests diners i, a més, a fer-hi l'aportació que hi havíem de fer per part de la Generalitat perquè l'aportació pogués fer-se per part de la Unió Europea que varem gestionar, ja a la primavera del 97, una segona tongada, un segon tram i, concretament, ens van

concedir 3.079 milions de pessetes més. Amb això ja són 10.407. I, bé, després, amb això, no n'hi havia prou; també ho vam esgotar degut a la diligència de la Generalitat i del pagesos de Catalunya –tots ells–, les cooperatives, per exemple, i hi va haver..., per tant, vam negociar bé amb Madrid i Brusselles, i va negociar bé el Govern de la Generalitat –especialment, el conseller Marimon–, i aleshores hi va haver 3.350 milions de pessetes més.

Tot això, a més, cada vegada, amb algunes aportacions suplementàries respecte al que s'havia pensat inicialment per part del Govern de la Generalitat. Total, que aquests 7.328 milions de pessetes es van convertir en gairebé 18.000. I, per tant, per comptes de gastar-ne 100 –si agafem per 100, la xifra inicial de 7.000 milions i escaig–, n'hem pogut gastar 244 per 100, és a dir, més del doble, una vegada i mitja més que no pas, en principi, se'ns havia assignat. I tot això ha permès una dotació..., hem pogut auxiliar inversions que han donat lloc, durant aquests cinc anys, a una inversió total de 91.000 milions de pessetes. És per això que li dic que es pot comparar amb qualsevol altra comunitat autònoma espanyola, i veurà que el resultat ha estat brillant.

Ja sé que, d'això, se'n fa, de vegades, crítiques, però li vull dir amb tota rotunditat –i aquí hi ha els números, no els eslògans ni els pamflets, sinó els números–, que aquestes crítiques no responen ni a la realitat ni a la veritat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els fonaments dels arguments de la campanya sobre el finançament autonòmic

El president

La senyora diputada vol repreguntar? Moltes gràcies. Per tant, formularem la darrera pregunta al president de la Generalitat, formulada pel Grup Parlamentari Popular, sobre els fonaments dels arguments de la campanya sobre el finançament autonòmic. Té la paraula, per exposar la pregunta, el diputat senyor Josep Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyor president de la Generalitat, en determinades ocasions, quan un govern com lo seu manipula l'obligació que es desprèn d'un mandat parlamentari, est Govern –i, per consegüent, lo seu president– cauen en una espiral de desobediència, sense més facultat que la seva decisió partidista, indisciplinada i egoista. I, com que això és lo que ha passat en la campanya sobre el pacte o el tracte fiscal, la pregunta és per conèixer la base i el treball en què es fonamenta esta campanya.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per contestar la pregunta, el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Escolti, aquesta és la pregunta més fàcil que em pot fer, perquè, justament, hi ha un gavadal, hi ha una pila enorme de treballs d'aquest tipus, en fi, d'economistes molt diversos, no?: els Martín Parellada i els Ros Hombravella, els Colldeforns, els Antoni Castells i els Sala Martín, i fora de Catalunya: a la Universitat de Saragossa, a la Universitat de Múrcia..., o bé, per exemple, de la Fundació del BBV, del Banc Bilbao Biscaia, no? Totes ells coincideixen que hi ha un greu dèficit fiscal. Per tant, si la pregunta que fa vostè només és aquesta, dir: «Escolti, en què es fonamenten les dades?» Doncs, miri, en aquestes i en moltes més que, òbviament, estan a la seva disposició. Vaja, que crec que vostè ja hauria de conèixer a fons.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Ara que coneixem amb tota riquesa de detalls est treball, permeti'm dir-li, senyor president, que, quan jo li parlo de «manipulació» i de «confusió», és perquè tot això que diuen vostès del pacte fiscal, lo tracte fiscal i el sistema de finançament autonòmic, tot això, senyor president, equival –si em permet l'expressió– a una ensalada que, ordenada per vostè, intenta neutralitzar lo vertader debat, al qual molt me temo que vostè té pànic i terror.

Lo Govern, senyor president, ha de passar comptes. I valguin alguns exemples: per què el 96 i el 98 han deixat d'invertir 32.000 i 28.000 milions de pessetes? Per què gasten cinc vegades més a inaugurar una carretera que en formació professional agrària? Com aplicaran los 83.000 milions de pessetes que el 99 han rebut de més en concepte de transferències de l'Estat? Sap que GISA té un endeutament –per no dir un forat– de 140.000 milions de pessetes?

Quan érem menuts, senyor president –quan érem menuts, vostè i jo–, i li demanàvem a la mare cent pessetes, la resposta era tan elemental com immediata: «En què t'has gastat les cent pessetes que et vaig donar la setmana passada?» I donàvem explicacions, senyor president. Si els diners propis, senyor president, s'han de justificar, com vol vostè evitar la justificació dels recursos públics? (*Remor de veus.*)

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

De comptes, en aquest Parlament, en passem cada dia: jo, avui, n'estic passant. M'han preguntat pels ports, pel FEOGA, etcètera. El conseller d'Economia, cada any, explica com s'han gastat els diners, o sigui que aquest control de la gestió es fa constantment, i el que a mi em fa l'efecte és que, a vostès –i a alguns altres que no són vostès–, sí que els fa pànic d'entrar en aquest tema, i, realment, busquen unes altres derivacions.

Vostè ha fet una mica de broma. Diu: «Escolti: ara que ja sabem, després de la meua pregunta...» Escolti –perdoni–, dit amb tot el respecte: vostè l'hauria de conèixer, tot aquest treball; els hauria de conèixer, tots aquests treballs sobre el dèficit fiscal. És la seva obligació, penso jo, sincerament, conèixer-los.

Ara bé, dit això, li vull dir que les dades últimes que tenim, precisament renovades fa poc, segueixen mantenint, segueixen establint, clarament, aquesta diferència entre un 24% més de pagament per part de Catalunya i un 12% menys d'ingrés. I, per altra banda, quant a per què s'ha fet aquesta campanya, li vull recordar novament que hi ha una resolució del Parlament, que és claríssima. Li aconsello, per altra banda, que vostè, que ha fet alguna observació una mica ofensiva respecte a la nostra actuació, en aquest sentit, no caigui en la temptació d'anar al fiscal, perquè s'acaba de veure, precisament, aquests dies, que això, doncs, és un mal sistema, i en surten escaldats els qui hi van; per tant, no hi vagi, però, en realitat, és absolutament, és absolutament el nostre dret –i la nostra obligació– informar la població.

Ara acabo de veure la Címera de Berlín, que jo crec que ha anat prou bé dintre de com podia anar una cosa tan difícil com aquesta. Però fixi's que una de les coses que ha passat és que, durant dos o tres anys abans, els diversos governs han estat fent una tasca de pedagogia i una tasca, diguem-ne, de presentació dels problemes i de presentació de les seves solucions. No podíem anar a seure a Berlín, el dia abans, i dir: «Ara volem això, això, això i això»; nosaltres no podem anar, l'any 2001, sense haver explicat el que volem, haver-ho justificat, haver-ho discutit a Catalunya i fora de Catalunya, i sense, a més, haver-nos assegurat que la població de Catalunya, això, ho entén, que veu clar que aquesta discriminació fiscal s'ha de resoldre.

Per tant, per necessitat, diguem-ne, de país; per compliment d'una resolució del Parlament, i perquè... (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al Consell Executiu sobre la sol·licitud de doble via en la línia Barcelona - la Tor de Querol

Acabat el capítol de preguntes al molt honorable senyor president, iniciarem les preguntes al Consell Executiu.

La primera de les preguntes és sobre la sol·licitud de doble via en la línia de Barcelona a la Tor de Querol, formulada pel Grup de Convergència i Unió. Té la paraula, per exposar-la, el diputat Enric Castellnou.

El Sr. Castellnou i Alberch

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, la pregunta és molt simple, en algun moment ja s'ha formulat anteriorment i fa referència, exactament, a quina és la situació actual amb relació a la doble via que hauria d'anar des de Barcelona a Puigcerdà, tenint en comp-

te les múltiples i innombrables opinions de consells comarcals, ajuntaments, entitats ciutadanes, polítiques, sindicals, socials, etcètera, que estan maldant perquè aquesta línia funcioni com ha de funcionar; és a dir, amb un temps, diguem-ne, europeu; amb un temps modern, per poder fer els desplaçaments amb facilitat.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per favor, guardin silenci! Té la paraula, per contestar la pregunta, el conseller senyor Pere Macias.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el senyor diputat és plenament conscient de la preocupació del Govern i d'aquest Departament per poder fer front a les múltiples deficiències que presenta aquesta línia, com presenta, en general, el servei de regionals a Catalunya. Jo li vull dir que, des d'aquest punt de vista i donant compliment a un mandat del Parlament, hem elaborat un estudi –que, els propers dies, serà lliurat al mateix Parlament– al voltant de les potencialitats d'aquesta línia que comença a Barcelona i acaba a la Tor de Querol. Aquesta és una línia que, si m'ho permet el senyor diputat, li explicaré –ell ho sap més bé, segurament, que jo– que té tres parts ben diferenciades. Una primera part, que seria, pràcticament, una part de servei metropolità, des de Barcelona fins a la Garriga; una segona part, que és des de la Garriga a Vic i a Ripoll, que seria una línia regional convencional, i, finalment, una part de Ripoll fins a la Tor de Querol, que, a part d'una connexió internacional, és un tren amb uns grans potencialitats, des del punt de vista turístic.

Doncs, bé, els estudis que hem fet des de la Direcció General de Ports i Transports ens confirmen que aquesta és una línia que pot ser plenament rendible; és a dir que no hi ha excusa per poder-la tancar i que, a més a més, perquè aquesta rendibilitat pugui ser possible, cal una inversió valorada a l'entorn dels 26.000 milions de pessetes, fonamentalment en dos aspectes: un aspecte, que aniria del primer tram, de Barcelona a la Garriga, potser, fins a Vic –que caldria desdoblant-lo per poder tenir lloc aquest servei d'alta densitat de trànsit–, i una de Ripoll fins a Puigcerdà i la Tor de Querol, que seria bàsicament de rehabilitació de la via, de manera que els trens poguessin assolir la velocitat que les pròpies característiques geomètriques de la línia li permeten.

Li he de dir que, a més a més d'això, hem fet reunions de treball amb Renfe, hem fet reunions de treball amb el Ministerio de Fomento, i que, a la vegada, molts ajuntaments i consells comarcals –com vostè segurament sap– també han tingut contactes amb el Ministerio de Fomento, de manera que hi ha en aquests moments una expectativa que el Ministeri assumeixi tirar endavant la rehabilitació funcional de la línia, en el seu tram de Ripoll a Puigcerdà, i, d'altra banda, dintre de l'Autoritat del Transport Metropolità, estem negociant amb Renfe perquè el primer tram tingui aquesta caracterització de via de rodalies, de via d'alta intensitat de trànsit; pràcticament, igual com la Generalitat ha fet

el metro del Vallès i el metro del Baix Llobregat, poder fer un altre metro, en aquest cas, del Vallès Oriental, que pogués portar en doble línia fins a la Garriga i que pogués donar una alta intensitat de trànsit i integrar-se dintre del sistema de transport metropolità.

Jo li puc dir que, en aquest moment, les expectatives són bones, i el que esperem és que els pressupostos generals de l'Estat confirmin, doncs, aquesta positiva...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Si el senyor diputat vol repreguntar, sap que el senyor conseller no li pot contestar.

El Sr. Castellnou i Alberch

Gràcies, senyor president. Evidentment, el conseller no pot contestar; tampoc no li faré cap més repregunta, sinó agrair-li la informació. Penso que l'estudi de què ha parlat és un estudi que pot ser interessant i espero que sigui presentat ràpidament al Parlament per poder-lo conèixer. I estic d'acord amb aquesta, diguem-ne, divisió de la línia en tres trams, i espero que, pel bé de la línia, tan aviat com sigui possible es pugui formular aquesta doble via del tram Barcelona - la Garriga, que serà d'utilitat per a tots els que habitualment se serveixen d'aquest tren.

No hi ha cap més repregunta.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives a les activitats de militars en centres docents de Catalunya

Corresponen ara les preguntes –me'n demana l'acumulació el diputat que les formula– formulades pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que són les números 8, 9, 10 i 21. És exactament així? Per tant –i suposo que el senyor conseller hi està d'acord–, acumulem les quatre preguntes. Té un temps, que he convingut amb el senyor diputat, de cinc minuts per formular les quatre preguntes.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo, ara, li parlaré d'uns fets que van passar ja fa uns mesos. Nosaltres ens en vam assabentar amb un cert retard, i el tràmit de la pregunta oral al Ple, de vegades, no és suficientment àgil. Entre el 19 i el 30 d'octubre passat, efectius de les COE –que formen part de l'exèrcit de terra– es van presentar a la zona del Bages, en concret,

7994

a Calders, Callús, Sant Joan de Vilatorrada, Moià i Artés, dient que, com que havien de ser destinats a Bòsnia, necessitaven fer pràctiques de contacte amb població civil, per, després, poder relacionar-se millor amb la població civil d'aquelles contrades on havien d'anar.

A Calders i a Callús es van instal·lar en tendes, camions militars i altres..., al costat del pati de l'escola, i, en el cas de Callús, a més a més, van servir-se de les instal·lacions escolars en dies lectius.

A Sant Joan de Vilatorrada, Artés i Moià, efectius d'aquest cos militar van presentar-se a les escoles i als instituts oferint-se per fer xerrades als alumnes i organitzar activitats d'aventura, com ràpels, vols en helicòpter, descens en barca pel riu...

Quan, des del centre, se'ls va demanar documentació justificativa, diguem-ne, de l'acord governamental de la seva presència en els centres, no en van poder mostrar, però, tot i així –tot i així–, a Artés se'ls va admetre a les aules, i allí van fer xerrades als alumnes d'una escola i de l'institut, i, a més a més, van portar material bèl·lic a les escoles.

Les preguntes són: coneixia el Departament d'Ensenyament la presència d'aquestes tropes militars en centres educatius? Havia autoritzat, el Departament d'Ensenyament, la presència de tropes militars als centres educatius? Quina opinió té el Departament d'Ensenyament de la presència de tropes militars en centres educatius?

Moltes gràcies.

El president

Per contestar les quatre preguntes, té la paraula l'honorable conseller d'Ensenyament.

El conseller d'Ensenyament (Sr. Josep Xavier Hernández i Moreno)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyores diputades, senyors diputats, doncs, no, el Departament d'Ensenyament no tenia cap coneixement previ d'aquestes activitats a les quals s'ha referit l'il·lustre senyor diputat. I va ser després, bastant després, quan també nosaltres –quan dic «nosaltres», dic el mateix conseller, òbviament; l'inspector de la zona, sí que n'ha tingut coneixement amb certa rapidesa, perquè alguna de les escoles a les quals s'ha referit el senyor diputat varen consultar telefònicament l'inspector sobre si hi havia algun tipus d'obligació legal d'accedir a les peticions, per part dels comandaments de l'exèrcit, que havien demanat, i l'inspector va informar que no.

Òbviament, el Departament no pot referir-se a la seva presència a la proximitat de les escoles, ja que tot el que sigui fora de l'àmbit estrictament escolar està fora de les possibilitats de decisió del Departament d'Ensenyament, però sí que és cert –per les dades que nosaltres tenim– que, en el cas d'Artés, a mi no em consta que sigui a les aules, tampoc ho negaria, perquè, segurament, la informació no és correcta del tot. La informació que jo tinc és que, efectivament, per part de l'Ajuntament es va autoritzar –i per part del director de l'Institut d'Artés i del Consell Escolar no s'hi va veu-

re cap inconvenient– de sentir una xerrada sobre la finalitat –almenys segons els informes que jo tinc– de les forces espanyoles de pacificació a Bòsnia, i, també –segons les dades que jo tinc–, aquesta xerrada no va tenir lloc dintre del recinte escolar, sinó dintre del pavelló municipal d'esports.

En tot cas, sigui això així o sigui com ha dit el senyor diputat, que també s'haguessin donat algunes aules, el fet, primer, és un fet extraordinari; segon, no respon a cap autorització ni política prèvia ni posterior per part del Departament d'Ensenyament i s'inscriu dintre de les activitats extraescolars i, per tant, dintre de l'àmbit de l'autonomia de centre.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Un parell de prèvies: primera, si he dit que les xerrades van ser dintre de l'aula, també li he de dir que tampoc tinc una certesa que fossin dintre de l'aula; van ser, diguem-ne, en horari lectiu, amb alumnes; si he dit que eren a l'aula, doncs, ho retiro perquè no en tinc la certesa. Sí que he dit que, en el cas de Callús, en algun moment, les tropes que estaven instal·lades fora del centre van utilitzar algunes instal·lacions del centre, en algun moment –algunes instal·lacions de caràcter higiènic, etcètera–, i, en tot cas, sense voler insistir més en el fet que va causar, com vostè sap, una certa preocupació en la zona perquè es va sumar, en les mateixes dates –cal suposar-ho i ho suposem–, per absoluta coincidència amb el fet de Cadaqués i un altre grup de militars i amb alguna altra zona del país on va succeir el mateix..., sí que, en tot cas, el que li diríem, doncs, el nostre Grup Parlamentari, és que la relació entre l'àmbit escolar i l'àmbit militar és una relació, en principi, que nosaltres creiem poc desitjable, en el sentit que l'educació que cal transportar als nostres joves és l'educació per la pau.

En tot cas, sí que li demanàriem que, des del Departament d'Ensenyament, es fessin aquelles gestions oportunes que cal fer –nosaltres ens sentiríem satisfets sabent que es fan i potser no cal saber quines són– per tal que, d'ara endavant, qualsevol presència militar a les escoles, ni que sigui per explicar una campanya de pacificació, sigui coneguda prèviament pel Departament; que el Departament l'autoritzi o no l'autoritzi, i que el Departament, a través de la Inspecció o de la delegació territorial, comuniqui prèviament a l'escola si vol acceptar-la, perquè de la mateixa manera que una escola la va acceptar, les altres no, i les que no la va acceptar es van sentir, diguem-ne, molestes, es van sentir sorpreses, es van sentir en una situació, diguem-ne, de tensió en rebre aquella visita inesperada i en haver de respondre «no» a aquella visita.

Per tant, diguem-ne, per nosaltres, no hi ha més qüestió sobre el tema que, en tot cas, dir que el Departament d'Ensenyament o el Govern, a través del mecanisme que trobi necessari, doncs, faci saber a les autoritats militars la necessitat que el Departament en tingui co-

neixement i que el Departament pugui, prèviament, contactar. Hi insisteixo: si és per parlar de pau, nosaltres, en principi, ho podríem arribar a entendre –ho podríem arribar a entendre. Si no és per parlar de pau, no ho desitgem i no ho entenem.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor diputat, nosaltres coincidim plenament, el Grup de Convergència i Unió i el Govern, amb el senyor diputat i amb Esquerra Republicana de Catalunya a promoure –promoure de forma activa i molt profunda– una educació per la pau, i, des d'aquest punt de vista, això s'expressa de forma molt clara en el que són els continguts curriculars que ha aprovat el Departament d'Ensenyament i s'expressa, també, en tots aquests crèdits tipificats o no tipificats, crèdits variables, que autoritza el Departament d'Ensenyament. Coincideixo, també, amb el senyor diputat en la prudència que s'ha de tenir, prudència exquisida, amb relació a aquest tipus d'activitats, perquè, més enllà de la bona intenció presumpta dels comandaments militars que fan aquest tipus de coses –segurament, per desconeixement del món educatiu–, puguin produir un efecte negatiu, més enllà de la seva mateixa intenció, però, en tot cas, també és veritat que la realitat dels exèrcits hi és present mitjançant la televisió i, per això, no pas els exèrcits sinó els professors, els professors, des d'un punt de vista d'activitats ordinàries o des d'un punt de vista d'activitats extraordinàries, és bo que tractin aquest tema.

Coincideixo amb el senyor diputat en la necessitat i la conveniència que un determinat tipus d'activitats extraescolars, que comporten o que poden comportar una funció de risc –i no parlo només de risc físic sinó de risc d'inadequació–, doncs, tingui un tractament molt curós. Hem de remarcar que és un cas totalment aïllat i, per altra banda, hem de remarcar, també, el bon sentit comú i la professionalitat dels equips docents, per la qual cosa, en principi, no considero necessari fer una actuació especial, però parlaré del tema amb el capità general, que m'imagino que és l'autoritat corresponent.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Les preguntes números 11, 12, 13 i 14 han sigut posposades per acord entre el diputat que formulava les preguntes i el conseller que les havia de contestar.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures a prendre per a incrementar la mobilitat d'estudiants entre els diferents districtes universitaris espanyols

Passem, per tant, a tramitar la pregunta número 15: pregunta sobre les mesures a prendre per incrementar la mobilitat d'estudiants entre els diferents districtes universitaris espanyols. Té la paraula, per formular la pregunta, pel Grup Parlamentari Popular, el diputat senyor Eduard Escartín.

El Sr. Escartín i Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el món universitari actual es caracteritza per la competència entre centres d'ensenyament, tant públics com privats, situats a Catalunya, a altres llocs d'Espanya, d'Espanya i Europa, i Catalunya té una de les ofertes privades més importants d'Espanya, que s'afegeix, naturalment, a la pública. Sobre aquest panorama de fons hi ha la disminució de la demanda universitària, potser encara no ha entrat a fons, però, per raons demogràfiques, és una cosa òbvia. Tot això té com a resultat la mobilitat.

Bé, quina oferta fa el sistema universitari català o el mateix Comissionat i Secretaria per afavorir la mobilitat dels estudiants en el si del regne d'Espanya?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula el conseller senyor Xavier Trias.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Honorable president, senyor diputat, senyores diputades, com ja l'en vaig informar al seu moment, el nombre d'alumnes d'altres districtes universitaris espanyols que vénen a Catalunya ha anat augmentant: el 95, eren de 2.500 i escaig; el 96, 2.600; el 97, 2.700; el 98, quasi 2.800 –2.782. És a dir, això va augmentant i augmenta gràcies a una política que s'ha pres des de Catalunya, que és una política de permetre l'accés al districte català en igualtat de condicions als estudiants propis que a aquells estudiants universitaris de territoris limítrofs. La data per justificar la residència, la fixa cada comunitat autònoma; nosaltres hem posat el 15 d'abril del mateix any; altres comunitats autònomes, com la de Madrid, exigeix dos anys d'estar vivint en aquella comunitat autònoma, i també hi ha allò del districte compartit, però, això, he de reconèixer que no ha donat un bon resultat.

Per tant, jo crec que estem en punta d'oferir plantejaments perquè hi hagi mobilitat, i vostè hauria de saber que més accions són les que hauria de prendre a nivell del Ministeri, que ens té anunciada una modificació del Decret, que espero que permeti aquesta mobilitat, com diu el Ministre, i que permeti aquest invent tan meravellós que diu que tots els estudiants podran estudiar la carrera que vulguin, cosa que a mi em deixa absolutament sorprès però francament il·lusionat.

7996

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Escartín.

El Sr. Escartín i Sánchez

Bé, estem esperant, doncs, que arribi la bona nova des del Ministeri. Quant a altres, doncs, ens belluguem per nosaltres mateixos.

A finals de febrer, onze comunitats autònomes es van reunir justament per anar al que avui dia és la nova, diguem-ne, meta per a aquestes qüestions, que és el districte obert; no el districte únic, que potser té sentit totalitari, però anar a un districte obert per a tot Espanya. I aquestes comunitats autònomes ofereixen el 10% de les places –10% de les places per a això. I entengui's per què la Secretaria d'Estat d'Universitats té prevista la formació d'un veritable programa Erasmus per aconseguir aquesta mobilitat en el si del sistema universitari espanyol. És a dir que no és únicament esperar, també, de la Secretaria d'Estat com a ordenadora, sinó d'acord amb les altres comunitats autònomes.

Jo els diré, d'altra banda, que es crearan unes beques per a la mobilitat universitària, interuniversitària espanyola, i és a aquesta, diguem-ne, nova norma que ens hem d'afegir. No oblidem –i vostè també se'n recordarà perfectament– que hi ha hagut algunes veus d'alarma en les inauguracions de curs, del darrer curs, d'universitats com la Pompeu Fabra i com la Universitat de Lleida sobre el tema d'una mancança o d'una previsió de manca d'estudiants.

Per tant, el primer que hem de veure, a part, naturalment, de la nostra obertura a Europa, és l'obertura a Espanya per aconseguir rebre aquests, potser, excedents.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la repregunta té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de la Presidència

Li puc assegurar que, quant a l'alarma a la Universitat Pompeu Fabra, no hi ha cap manca d'estudiant, sinó que crec que més aviat té un excés d'estudiants. La veritat és que, de problemes a nivell d'universitats, n'hi haurà, per disminució del tema demogràfic que vostè explica, però això ens permetrà –jo crec– una millor qualitat i això no ens ha d'atabalar. És a dir, el fet que hi hagi una disminució demogràfica no vol dir que estiguem en una carrera que, com més estudiants tinguem, millor; s'estabilitzarà el nombre d'estudiants, i el que podem donar és més qualitat en els estudis, que jo crec que aquesta és la meta fonamental, no?

Si, aquests estudis, els fan aquí o ve gent d'altres indrets de l'Estat espanyol, nosaltres estarem oberts a totes les possibilitats. Això, normalment, es planteja com si nosaltres no volguéssim que gent de fora vingui aquí i, l'any que ve, buscarem un sistema de beques

perquè gent d'aquí pugui anar a fora, no?, però la finalitat no és que hi hagi un turisme universitari, sinó que hi hagi una situació en què la gent es formi i s'especialitzi en els llocs, si és possible, més propers al lloc on viuen, que em sembla que és el lògic i l'equilibrat dintre d'un país.

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps. Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre el motiu del canvi en el càrrec de comissionat per a Universitats i Recerca

La darrera i última pregunta al Consell Executiu d'aquest Ple és la número 16, formulada pel Grup Popular, també, i pel mateix diputat que ha parlat abans: pregunta sobre el motiu del canvi en el càrrec de comissionat per a Universitats i Recerca. Formulada pel Grup Popular, té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Eduard Escartín.

El Sr. Escartín i Sánchez

Gràcies, senyor president. La sobtada dimissió del comissionat d'Universitats, doctor Albaigés, justament en el moment que havia obtingut uns certs èxits polítics el mes de desembre, quan va aconseguir, amb una confortable majoria política, l'aprovació de dues lleis, la de consells socials i consell interuniversitari, doncs, ha omplert, en certa manera, de sorpresa l'opinió pública i també el meu Grup Parlamentari.

No cal dir que, de moment, a la sorpresa es va afegir la inquietud quan veiérem la substitució provisional per part del senyor Triadú, fins ara encarregat, segons *vox populi*, del foment del patriotisme, no? Però, vaja, la cosa s'ha reconduït i se li ha donat la solució que tots sabem.

Quina és, doncs, en el fons, la raó d'aquest canvi en el moment que el doctor Albaigés estava en un moment dolç, políticament parlant?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. L'honorable senyor conseller té la paraula per contestar.

El conseller de la Presidència

El doctor Albaigés continua en un moment dolç. Està de president adjunt de la Comissió de la CIRIT i continua fent una tasca important en temes de recerca. Com tots els càrrecs polítics, els càrrecs polítics van lligats amb la confiança d'un govern, i, a més d'això, en aquest cas concret, el doctor Albaigés és un cas que jo crec que ha fet, com vostè deia, una feina i una tasca molt important de canvi a nivell de les universitats, i, després d'uns anys de fer aquesta tasca, ell mateix va venir a demanar-me el seu cessament i a presentar la seva dimissió a fi i efecte de començar, ell també, una

nova etapa de la seva vida política, motiu pel qual, doncs, s'ha buscat una substitució.

Bé, això que diu del tema patriòtic, jo estic segur que el senyor Mas-Colell serà tant o més patriòtic que el senyor Triadú, i la substitució, ja que a tothom li interessa tant i va crear aquesta certa expectació i aquests nervis de «què fa el Trias que posa el Triadú?» Doncs, qualsevol que conegui les circumstàncies sap que, en aquells moments, jo vaig passar una situació familiar determinada que va fer que no em veiés amb la capacitat, en aquell moment, de nomenar immediatament el comissionat d'Universitats, i em vaig donar uns dies per decidir prendre la decisió final, que em sembla que és una decisió, no sé si tan patriòtica com a vostè li agradaria, però jo crec que, realment, d'una persona d'altíssima qualitat.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula, per preguntar, el diputat senyor Escartín.

El Sr. Escartín i Sánchez

Sí, veritablement, és autènticament novellenc, tot aquest canvi, perquè no sabia el cas de les seves circumstàncies personals. I, naturalment, jo no em queixo del tema del senyor Triadú, sinó del cas del senyor Albaigés. El senyor Triadú ha passat així com una mena d'exhalació; doncs, tranquils.

Però crec que, aquí, el que sembla és que hi ha uns fets que no coincideixen amb la seva explicació. I els fets són, doncs, l'actitud dels rectors respecte al doctor Albaigés, i, jo, que consti que, per mi, els rectors no han de nomenar el comissionat, en absolut. De la mateixa manera que sí que el comissionat ha de fer cas de la planificació, que per això està marcat al Consell Interuniversitari català, als consells dels rectors, respecte a creació de noves especialitats. O sigui que aquí ningú ha complert amb la seva feina, en el sentit que un ha dimitit per una pressió impròpia i, a la vegada, no s'ha fet cas d'una recomanació lògica que feien els rectors. I, per acabar-ho d'adobar, s'ha nomenat un vicerector de la Universitat, que justament ha causat la dimissió de l'altre..., aquest ha vingut a solucionar la crisi. En fi, tot plegat, entre sorprenent i absurd.

Moltes gràcies.

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de la Presidència

Sorprenent i absurd, no. Si vostè es mogué en els ambients universitaris, veuria que això no té res ni de sorprenent ni d'absurd. Té una gran lògica. Quan una persona decideix cessar d'una feina, doncs, cessa, i no és gens absurd que es nomeni una persona d'altíssima qualitat i, a més, que es prenguin les decisions que s'han de prendre des de la Conselleria de Presidència i des del Comissionat d'Universitats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Hem acabat el capítol de preguntes al Consell Executiu, i iniciem el capítol de mocions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la protecció social de la dependència

L'onzè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la protecció social de la dependència. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula, per exposar-la, la diputada senyora Marina Geli, per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, honorable president. Senyores i senyors diputats, aquesta és una moció derivada de la interpellació del darrer plenari que tractava de les polítiques per a les persones que tenen dependència, és a dir, aquelles persones que per a la vida quotidiana necessiten ajut.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

El primer punt que nosaltres varem plantejar a la interpellació és que fins i tot teníem dificultat per identificar quin era el nombre de persones a Catalunya amb dependència, i ens semblava una mica decebedor que aquesta que hauria de ser la primera obvietat, d'anar creant un cens de necessitats de les persones, encara manqués. Nosaltres pensem –i així ho vam dir en el debat de política social– que, dintre les polítiques socials, hauríem de prioritzar aquelles persones amb dependència, és a dir, que depenen de terceres persones per fer les seves activitats de vida quotidiana. Ens atrevíem a establir un nombre aproximat d'aquestes persones a nivell de Catalunya, que podria girar entorn de les tres-centes mil persones. Parlàvem de persones grans, envellides, amb dependència, per malalties cròniques o per demència; parlàvem de persones amb disminució; parlàvem de persones amb malalties degeneratives o que havien quedat amb seqüeles importants després d'accidents de circulació, causa de morbiditat molt important al nostre país, una de les més altes dels països europeus.

I avui presentem aquesta Moció, que consta de quatre punts. El primer, diríem que és una proposta a mitjà i a llarg termini. Nosaltres plantejem allò que hauria d'estar present a la societat catalana: un debat en profunditat, com han fet els països europeus, de la Unió Europea, que fins i tot tenen polítiques socials molt més avançades que les nostres. Els preocupa més que a nosaltres, sembla, o més que al Govern, la protecció social de la dependència. Per tant, en el primer punt demanem que es posi a consideració d'aquest plenari que necessitem impulsar un debat sobre quin ha de ser el suport sociosanitari de les persones amb dependència, com el pagarem i quines són les obligacions de responsabilitat pública. Per tant, aquesta és una proposta a mitjà i a llarg termini.

7998

El segon és una proposta operativa, de Govern. Es tracta de reconvertir un bon programa creat pel Govern, el programa Vida als Anys, en un verdader programa que permeti identificar el nombre, les necessitats de les persones amb dependència, que planifiqui els recursos, que els coordini i que també en garanteixi l'adequat finançament. Per tant, es tracta, en el segon punt, d'una proposta de govern, una proposta de reconversió d'un programa, que sigui molt més ambiciós, que entenem que per a això es va crear, però –també ho vam dir el darrer dia, i avui ho repetim– que no s'ha utilitzat suficientment, que ha quedat emmarcat en un programa sociosanitari en l'àmbit hospitalari o en l'àmbit sanitari, amb veritables problemes de coordinació amb la resta de subsistemes, fonamentalment, dels sistemes d'atenció social i d'atenció sanitària primària.

El tercer punt de la Moció també és un pla de coordinació. Pensem que moltes vegades es tracta d'utilitzar millor els recursos que tenim, abans de desplegar-ne de nous. Pensem que hi ha hagut una falta de coordinació, de visió global de tots aquests serveis de suport a les persones amb dependència. I proposem una coordinació efectiva entre el servei d'atenció a domicili social i sanitari; una coordinació i una potenciació de la rehabilitació, per prevenir i, sobretot, per retardar la dependència; una millor coordinació entre centres de dia i hospitals de dia, que formen part de dues xarxes que a vegades semblen dues xarxes paral·leles de governs diferents, i, tercer, també fer el mateix entre els centres sociosanitaris, que tenen més una visió sanitària, i les residències assistides per a persones grans o per a persones amb disminució dependents del Departament de Benestar Social o dintre la xarxa pública. Per tant, és una tercera proposta de reordenació dels subsistemes per ser més eficaç i eficient.

I el 4 és una proposta molt concreta: no podem continuar fent que, per a un mateix servei, s'estableixin mòduls de finançament diferents. Vostès coneixen perfectament que, per atendre una persona gran disminuïda física en un centre, el Departament de Benestar Social pot pagar un mòdul de 7.000 pessetes/dia o de 15.000 pessetes/dia, depenent de qui gestioni el servei o de quines siguin les relacions entre aquesta iniciativa, a vegades, social i la mateixa Administració. O per atendre una persona amb demència, si l'atenem en un centre sociosanitari dependent del Departament de Sanitat, programa Vida als Anys, el sistema sanitari paga fins a 250.000 pessetes, i aquesta mateixa persona, atesa en una residència assistida..., el preu públic és de 135.000 pessetes. Podríem posar molts altres exemples d'aquesta incapacitació d'un Govern que necessita fixar quins són els mòduls de finançament que garanteixin, evidentment, qualitat, eh? Per tant, també es tracta d'establir un mòdul objectiu sociosanitari per a cada un dels serveis. No podem continuar sense saber què és el que aquest Govern està disposat a pagar, i no té tant a veure amb qui gestiona, sinó amb qui planifica.

Per tant, aquesta Moció –com toca pel nom: «moció subsegüent»– és absolutament propositiva; parla de planificació a mitjà i a llarg termini, i també de present: amb allò que tenim, com ho podríem fer millor? I, per tant, els posem a la seva consideració aquesta Moció,

que intenta reordenar un dels aspectes prioritaris en política social, que són les persones grans dependents, les persones amb disminució psíquica o física, o aquelles persones joves, moltes vegades, que pateixen malalties degeneratives o que han tingut accidents de circulació. Aquest és, dintre les polítiques socials, per nosaltres, un objectiu prioritari. Per tant, per això avui presentem una moció propositiva en aquest sentit.

Moltes gràcies, honorable president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. No s'han presentat esmenes. Els grups parlamentaris poden fixar la seva posició. Pel Grup Mixt, té la paraula l'illustre diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, des de l'escó mateix, per manifestar que compartim globalment amb la diputada del grup proposant el sentit de la Moció subsegüent que ara estem discutint, el sentit, aquest, que va en la línia que els mateixos grups de l'oposició vam reclamar en el darrer debat sobre el benestar social, ara fa dues setmanes.

Hem de dir, d'entrada, que creiem interessant el concepte de «persones dependents» o «amb dependència», quan parlem, almenys, de temes socials, ja que és una expressió molt gràfica i que reuneix o aglutina altres conceptes fins ara dispersos i, possiblement, en alguns casos, de difícil definició amb poques paraules. La Moció de la diputada Geli fa referència, especialment, a les persones grans, tot i que el primer punt es pot considerar que és bastant més general.

I hem de dir, doncs, que compartim, com he dit al principi, la necessitat d'obrir i d'impulsar un debat amb els sectors institucionals, polítics, socials, econòmics, etcètera, per definir bé els drets socials de les persones del nostre país, especialment, d'aquelles que tenen problemes de dependència, com també el finançament d'aquests serveis socials; una reivindicació que vam dir o repetir diverses vegades i diversos grups en el debat de fa quinze dies; el debat –en aquest cas, el del finançament– que també s'està portant a terme, possiblement amb un cert desinterès per part d'algú, en una comissió d'estudi que hi ha creada, d'Estudi sobre el Finançament del Sistema Català de Serveis Socials i que va funcionant.

També hem de dir que compartim la necessitat de renovar el programa Vida als Anys, tal com diu el punt 2 de la Moció, i també coincidim amb els punts 3 i 4, en el sentit que cal establir un pla coordinador, així com –tal com diu el text– «els mòduls objectius que defineixin els nivells de dependència de les persones», amb l'objectiu de deixar la indefinició que encara perviu en el món dels serveis socials.

Per tant, es pot interpretar d'aquestes paraules que els diputats del Partit per la Independència, però també la resta de partits que formem part del Grup Mixt, votarem favorablement la Moció.

Finalment, també dir que votaríem a favor d'una altra moció, hipotètica, que resolgués el problema de dependència d'un altre tipus –en aquest cas, aquella dependència que patim tota la població de Catalunya. Esperem que, quan els catalans deixem de ser dependents d'Espanya, tots hi sortirem guanyant, tant les persones socialment dependents com tota la resta.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martí

Senyor president, senyores i senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, per anunciar el suport i vot favorable al contingut íntegre de la Moció presentada pel Grup Socialista sobre la protecció social de la dependència.

En primer lloc, perquè coincidim amb bona part del diagnòstic, l'anàlisi feta per la diputada Marina Geli, quan va substanciar la interpellació, fa ara algunes setmanes. I, en segon lloc, perquè són qüestions, també, que van ser objecte del recent debat de política social; almenys va merèixer una bona part de l'atenció del nostre Grup en aquell debat.

Aspectes relatius a la problemàtica de la dependència de la gent gran. Precisament, el sector de la població, com se sap, que ha arribat a la vellesa és un dels més importants quant a l'actuació dels serveis socials i el més nombrós quantitativament. I això no ha d'estranyar ningú, perquè es tracta d'un segment de població que ha crescut molt els darrers anys. L'índex d'envelliment i la taxa de sobreenvelliment, en aquests moments, doncs, reclamen una atenció prioritària per part del conjunt dels poders públics. I a això s'ha d'afegir, a més a més, l'anticipació de l'edat de jubilació, l'increment de l'esperança de vida en moltes persones. Per tant, en definitiva, això el que genera i contribueix a generar en el futur és encara més un risc de dependència, no només social, sinó econòmica i física, de moltes d'aquestes persones.

I, en segon lloc, hi ha un col·lectiu, també, que mereix una especial protecció i atenció, com és el col·lectiu de persones amb discapacitat. Entenem que cal garantir un sistema de protecció universal que sigui plenament solidari i equitatiu, que eviti desigualtats i que permeti afrontar la diferència amb dignitat. En conseqüència, atendre la població que genera aquest tipus de dependències en tot moment del cicle vital de la persona, des del naixement fins a la mort, significaria, tal com postula aquesta Moció en el seu primer punt, per exemple, que el conjunt de programes d'ajuda, d'atenció a persones amb disminució haurien de ser o constituir un autèntic dret subjectiu. La dependència hauria, per tant, d'estar, en la nostra opinió, totalment protegida, com una contingència amb una certa entitat pròpia, i regulada amb unes determinades prestacions monetàries.

Dintre d'aquest aspecte, òbviament, hi situem i donem prioritat a l'atenció a les famílies amb una persona amb discapacitat, a tota la problemàtica derivada de l'atenció diürna, a la problemàtica d'accés a l'habitatge per a moltes d'aquestes persones, a les dificultats, també, que genera l'accessibilitat i la dificultat de mobilitat d'aquestes persones –existeix avui, encara, una clara relaxació en el compliment de la Llei d'accessibilitat. I, finalment, en un altre àmbit molt important, com és l'àmbit laboral, cal i convé normalitzar els aspectes laborals de les persones amb discapacitat, passant a ser, entenem, una competència del Departament de Treball, que és, en aquests moments, creiem, un objectiu absolutament necessari.

Bo i compartint, per tant, cadascun dels elements que planteja aquesta Moció –especialment, la necessitat d'impulsar aquest debat amb el conjunt dels agents socials i econòmics de cara a donar aquest suport sociosanitari a les persones amb dependència i, òbviament, la reconversió d'aquest programa Vida als Anys, en un òrgan tècnic de suport a la dependència i especialment pel que fa al Pla de coordinació efectiu que es reclama–, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana –ho reitero– donarà suport, íntegrament, als quatre punts d'aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Moltes gràcies, senyor president. De l'escó estant. M'agradaria fer una explicació, una mica, que va fora de l'estil de les meves intervencions, però perquè vostès entenguin allò que vull dir. El posicionament del Grup, la política del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds respecte a aquests temes és una posició col·lectiva i debatuda col·lectivament i, per tant, en aquest moment, jo, com a portaveu, no tinc cap dificultat a manifestar el nostre suport absolut als quatre punts d'aquesta Moció subsegüent, però també vostès hauran pogut observar que no és el meu àmbit d'actuació habitual en aquest Parlament. Substitueixo la senyora Imma Mayol, i això fa que tingui una certa dificultat –ni aspiro a arribar al seu nivell de competència–, fa que, quan he de parlar d'algun tema, la meua prudència o el meu afany de fer-ho amb dignitat em faci llegir, rellegir i puntualitzar tots els temes, intentant estar a l'alçada dels debats.

Jo pensava, tot i que –ja ho dic– compartim plenament la filosofia i la concreció de les propostes, que podia haver-hi, una certa desautorització dels temes perquè, després que s'havien aprovat algunes proposicions no de llei en comissió, s'havia aprovat part de la Moció subsegüent, amb una interpellació feta per la senyora Rosa Barenys, absolutament pertinent, sobre el Servei d'Atenció Domiciliària, que era també després d'un debat de política social.

8000

M'he llegit amb absoluta atenció totes tres resolucions, mocions, i entenc que la Moció que ara presenta el Grup Socialista per veu de la senyora Marina Geli és absolutament complementària, i, a més, molt necessària, i que entra en aquells terrenys que, per als partits progressistes o per als grups progressistes, per a l'esquerra –que és el debat socialment compartit–, la planificació i la previsió de les necessitats formen part de les nostres essències quan pretenem fer o formular polítiques de govern. I és des d'aquest punt de vista, a més a més del punt de vista general de l'acord –com he dit– en el primer moment de la meua intervenció, que nosaltres donem un suport absolut i entenem que fóra molt important que aquest Parlament fos capaç de complementar aquelles resolucions aprovades en l'anterior debat de política social, una mica genèriques, potser una mica imprecises, i que aquesta Moció les complementaria molt convenientment...

Per tant, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, donem el nostre suport més convençut a aquesta Moció.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Enric Herranz.

El Sr. Herranz i Masó

Sí, gràcies, senyor president. Nosaltres podríem dir que compartim, pràcticament, en la seva totalitat, el plantejament que es fa de la necessitat de canvi d'organització, de replantejament del que és el sistema d'assistència social a la dependència, i que cal endegar, doncs, els sistemes necessaris per reconduir tot aquest greu problema que es va generant i –no ho oblidem– que se generarà, doncs, amb la inversió de la piràmide d'edat que estem tenint en la nostra societat. A tal efecte, nosaltres veiem en aquesta Moció l'oportunitat de començar a establir les relacions entre tots els grups i de fomentar, com es diu en el primer punt d'aquesta Moció, els contactes amb tots els agents socials necessaris per portar a terme aquesta reconversió.

Del que potser nosaltres diferim una mica és que no entràriem, potser en aquests moments, tant en punts concrets com s'entra, doncs, en els següents punts de la Moció, i esperàriem que en el debat que dona peu al punt número 1 es tractessin aquests temes amb profunditat i s'arribés, d'alguna manera, a crear aquests canvis que tots creiem tan necessaris. Per això, doncs, en base a aquesta voluntat de canvi i a aquesta creença de la necessitat del canvi, anuncio que el Grup Popular donarà suport al primer punt de la Moció i, en canvi, no donarem suport a la resta de punts –ja ho dic– tot dient que aquest primer punt doni lloc a tractar els altres en la Comissió o en l'organisme que es creï.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en aquesta Moció, com bé s'ha dit, es tracten temes diferents; temes que passen per d'impulsar el debat sobre la dependència –un debat, doncs, que segur que pot ser enriquidor– i que passen, també, per reconvertir el programa de Vida als Anys en un òrgan tècnic de suport a la dependència, o bé coordinar els diferents programes existents o establir mòduls objectius sociosanitaris.

Nosaltres hem de dir que ens ha produït una certa confusió la Moció, en el sentit que hi ha hagut una diferència entre el que va ser la Interpel·lació, almenys des del nostre punt de vista, i la Moció, ja que en la Moció es fa esment de tot el que és la dependència de la gent gran, sense entrar en els altres trams, a excepció, doncs, del primer punt, no? Almenys, sota el nostre punt de vista.

En el primer punt –com dèiem– la Moció socialista demana impulsar un debat sobre dependència, i nosaltres entenem que és bo que hi hagi aquest debat i, de fet, creiem que el Govern, en certa manera, ho ha promogut, ha estat promovent-ho. Ja fa temps, doncs, que s'ha establert diàleg i que hi ha un cert debat amb la Patronal de Proveïdors de Serveis d'Atenció Sociosanitaris, amb la Federació de Mutualitats de Catalunya, i, en aquest sentit, nosaltres creiem que és bo que s'estableixi aquest diàleg, que és convenient que es faci, i també entenem que, segurament, aquest diàleg i aquest debat que es pugui establir ens farà veure, doncs, nous camins; segurament, noves solucions de cara a un futur.

Respecte al segon punt, que parla, doncs, de convertir el programa Vida als Anys en un òrgan tècnic de suport a la dependència, nosaltres entenem que el programa Vida als Anys neix amb unes funcions molt definides, molt definides a través de l'Ordre del 29 de maig, en el seu article segon, que jo em permetré, doncs, de llegir-los, en el qual diu que: «El programa té com a finalitat planificar i coordinar les actuacions del Departament referents a l'atenció d'aquelles persones que necessitin tractament mèdic perllongat, integrat en la prestació de serveis socials específics de la vellesa, d'acord amb els criteris...», bé, amb tota una sèrie de criteris que, lògicament, no els els llegiré.

Per tant, el programa Vida als Anys, des del nostre punt de vista, no s'ha de convertir ni reconvertir en res, sinó que el que és important és que faci les seves funcions, que hi hagi una constant i una permanent adaptació i revisió periòdica d'aquest programa, una constant i permanent adaptació que entenem que s'està fent, i entenem que això s'ha de fer en funció, doncs, de les noves necessitats que es creïn, amb les mancances que s'hi trobin i, per tant, en aquest sentit, és bo que es faci.

Creiem que el programa Vida als Anys compleix els objectius que es planteja, que és l'avaluació de les ne-

cessitats, la planificació i la coordinació dels recursos corresponents a la xarxa sociosanitària, i entenem, també, que el Servei Català de la Salut garanteix el finançament i, per tant, hi ha els recursos necessaris per poder tirar-ho tot plegat endavant, lògicament, amb un programa de prioritització perquè tots els temes no es poden dur alhora.

En el tercer punt plantegen establir un pla de coordinació efectiu, un pla de coordinació efectiu, en el qual, bé, s'esmenta tota una sèrie de temes que haurien de coordinar-se. La coordinació dels diferents nivells d'atenció –entenem, des del nostre vessant– existeix des de la mateixa creació del programa Vida als Anys. Sens dubte, s'ha millorat aquesta coordinació que hi havia en un inici, i, en aquest sentit, jo apporto un seguit de dades que, molt gustosament, els facilitaré; crec que no és convenient que jo, ara, les hi pugui llegir, però sí que les hi poso a la seva disposició per, si volen, consultar-les. Segur que cal millorar la coordinació, aquesta és una qüestió permanent que cal plantejar; entenem que hi ha mecanismes per fer-ho i entenem, també, que s'està treballant en aquest sentit i, per tant, no podem acceptar que... (*Remor de veus.*)

El vicepresident segon

A veure, senyora diputada, esperi un moment, si us plau. Si tenen l'amabilitat que puguem escoltar l'oradora...

La Sra. Borràs i Solé

Deia, senzillament, que no podem acceptar aquest punt en el sentit que no es té en compte que hi ha una feina feta i que, per tant, no és que s'hagi d'establir un pla de coordinació, sinó que un pla de coordinació existeix; segurament, és millorable, però, de fet, existeix. I a mi agradaria, amb els quatre punts de què la Moció fa esment, fer-ne alguna precisió.

Quan es parla, per exemple, dels serveis d'atenció a domicili social i sanitari, entenem que això s'ha dut a terme per equips de professionals, de metges, d'infermers, de treballadors o treballadores socials, que, en aquest sentit, realitzen una funció en les dues vessants: en la sanitària i en la social. Per tant, entenem que existeix una coordinació que el mateix equip, doncs, mira de dur al màxim.

Quant al punt de recursos de rehabilitació i prevenció de la dependència, entenem que l'objectiu del Departament de Sanitat és identificar el grup de risc per patir dependència i, a partir de la identificació d'aquest grup de risc, cal establir una estratègia d'intervenció per tal d'augmentar l'esperança de vida lliure d'incapacitat. Aquest és un debat que existeix, que existeix moltíssim en la comunitat científica i, sobretot, en la comunitat científica en l'àmbit geriàtric. Per tant, creiem que s'hi està treballant, s'estan fent coses, existeix aquest debat i és bo que mirem de cultivar-lo.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Quant al punt *c* i al punt *d*, que parlen de centres de dia i d'hospitals de dia i, per una altra banda, de residències assistides i centres sociosanitaris, diríem que, malgrat

que són coses diferents, en tots dos casos parlem d'un organisme més o menys medicalitzat l'un que l'altre.

En aquests moments el Departament de Sanitat i el Departament de Benestar Social estan preparant el desplegament de plans pilot amb base territorial per tal d'establir i definir circuits i l'ús de recursos de manera integrada. Per tant, es treballa coordinadament; entenem que en els diferents àmbits que hem esmentat es treballa coordinadament –segur que no tant com voldríem, però s'hi està treballant i s'està, doncs, potenciant perquè així sigui– i, en un futur, també s'estan posant les bases perquè això pugui funcionar d'aquesta manera.

Quant a establir els mòduls objectius sociosanitaris per a cadascun dels serveis segons el nivell de dependència de les persones, bé, ja s'ha dit que existeixen tres tipus diferents de mòduls sanitaris, i que en aquests moments s'estudia l'extensió a residències assistides.

Existeix i s'està desplegant un nou sistema d'informació, com és el conjunt mínim de dades sociosanitàries, en el qual hi ha instruments validats internacionalment, que, per tant, són els que ens han de donar els paràmetres que no poden ser només de dependència, sinó també paràmetres clínics, també paràmetres de serveis de subministrament i, per tant, això ens donarà els diferents costos i, per tant, els diferents mòduls. Per tot plegat, nosaltres, com hem explicat, votarem favorablement el primer punt de la Moció i votarem en contra dels tres restants.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, procedirem a la votació d'aquesta Moció. D'acord amb el que ha sigut demanat, votarem primer el primer punt de la Moció i, separatament, els altres punts.

Iniciem la votació del primer punt de la Moció.

Iniciem la votació.

El primer punt ha sigut aprovat per la votació unànime de totes les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Votem la resta de la Moció.

Iniciem la votació.

Aquesta resta de punts han sigut refusats per 36 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política hidràulica

Procedirem, seguidament, a substanciar els punts 12, 13 i 14, que són sobre política hidràulica. Hi ha acord, per part dels grups proposants de les mocions, de tramitar-los conjuntament. Per tant, primer, prendran la paraula els diputats, pel Grup Socialista, senyor Manuel Nadal, pel Grup Popular, senyor Fabregat, i, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el senyor Boada –cada un d'ells per un temps màxim de deu minuts–;

8002

després intervindran els que han presentat esmenes –dues esmenes de Convergència– i fixaran, després, la posició els grups que no hauran intervingut.

Comencem, per tant, la primera moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política hidràulica, presentada pel Grup Socialista. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Manuel Nadal, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la pregunta que he formulat al president Pujol intentava entrar en el territori concret de la gestió del Govern de la Generalitat, de la gestió de les infraestructures, de la gestió de les infraestructures en un territori molt concret, que és el motor, el cap i casal de Catalunya, el motor de la nostra economia, que volem que sigui, a més, una porta d'Europa, que volem que sigui un gran centre logístic. Doncs, molt bé, quant a aquest motor de Catalunya, aquest gran centre logístic, aquest element de competitivitat internacional del nostre país, resulta que, després de vint anys de Govern de la Generalitat, hem hagut de redactar un Decret 94/99, de 6 d'abril, que regula la sequera i mesures de restricció de l'ús de l'aigua en aquest territori.

A mi em sembla que aquest és un element d'extraordinària gravetat. Per primera vegada, un decret ha de reconèixer que en l'àrea central de les conques internes de Catalunya, el que s'anomenava «el sistema centre», la gran regió metropolitana, si volen, fins al Maresme, fins al Garraf, té un problema hidrològic important. I aquest reconeixement es produeix després de vint anys d'autogovern, de Govern de Convergència i Unió.

Però no voldria culpabilitzar Convergència i Unió: és un problema d'un país incapaç de resoldre els seus problemes, un país, uns grups polítics que hem sigut incapaços d'asseure'ns seriosament per veure com afrontàvem un greu problema que està podent perjudicar el futur de l'economia del nostre país. Si hi ha manca d'aigua, podem estrangular el creixement. I aquest és un problema que no podem resoldre Convergència i Unió i els socialistes, ni Iniciativa, ni Esquerra Republicana; és un problema que hem de resoldre *el país*. I el país, durant vint anys, ha estat, hem estat incapaços de solucionar-lo, d'afrontar-lo. És un gran fracàs.

I en aquests moments en què diguem que hi ha manca d'aigua a les conques internes de Catalunya, en el sistema centre de les conques internes de Catalunya, doncs, resulta que tenim un document important del Govern espanyol que ens diu que aquesta manca d'aigua és conjuntural. Jo crec que la proposta de moció que formula avui el Grup Socialista, que en aquest Parlament tots plegats reconeguem que hi ha un problema greu de manca d'aigua i que no és conjuntural, sinó que és estructural, i que pot perjudicar el futur de l'economia d'aquest país i del motor d'aquesta economia, que és l'àrea metropolitana, seria una resolució importantíssima d'aquest Parlament, reconèixer que manca aigua. Potser no ens posarem d'acord en les solucions per resoldre aquest problema de manca d'aigua, però, primer, reconèixer que en falta ja és una primera decisió,

importantíssima, que em sembla que avui podrem prendre perquè sé, conec que hi ha molts de grups que estan disposats a reconèixer aquesta situació.

He dit que potser és més difícil trobar la solució a aquesta manca d'aigua. De solucions, n'hi ha moltes; segurament, cada una d'elles té part de la raó i cap d'elles és la solució única o definitiva. Però, en aquests moments, el país, Catalunya, està mirant als ulls les possibilitats de transferències d'aigua exteriors de Catalunya. Jo crec que torna ser un reconeixement de la mancança de la capacitat de diàleg d'aquest país. Els problemes de l'aigua, hauríem hagut de ser capaços de resoldre'ls els catalans dins de Catalunya. No sé si gestionant més adequadament l'aigua. Hi ha altres grups parlamentaris –i m'he de posicionar sobre les seves mocions, i votarem favorablement aquestes mocions– que demanen una gestió acurada de l'aigua, que es fomenti l'estalvi, que s'evitin les pèrdues, que es reutilitzi l'aigua, que els regadius siguin menys consumidors d'aigua... Tots hi estem d'acord; segurament, aquesta és una part important, la primera que hem d'afrontar: reutilitzar l'aigua, utilitzar-la adequadament, fer que es consumeixi menys aigua..., tot això ho hem de fer. Però, tot i així, estem segurs, els socialistes –i, si de cas, discutim-ho en aquesta cambra–, que faltarà aigua en aquest país, que faltarà aigua i l'hauré de buscar en algun lloc. Aquesta aigua, potser, la podrem trobar al propi país, a Catalunya; potser pot ser una planta potabilitzadora, però busquem les solucions, estudiem totes les solucions possibles. I, en aquests moments, també s'estan estudiant diverses solucions.

El Grup Socialista no en considera cap de definitiva. Si l'aigua hagués de venir de l'Ebre, i la gent de l'Ebre no ho vol..., no volem guerra, no volem guerra territorial amb la gent de l'Ebre. Si l'aigua hagués de venir del Segre i la gent de Lleida no ho vol..., no volem guerra amb la gent de les terres de Lleida. Si hagués de venir del Roine, hi hauria gent que diria que hi ha problemes amb el Roine. Però estudiem totes les possibilitats –també la potabilitzadora–; estudiem-les totes, i, quan tinguem aquí al damunt de la taula tots els documents, aquest Parlament, que en decideixi, de les quatre o cinc opcions que tinguem, una. I, per això, demanem en el nostre tercer punt que es posin al damunt de la taula els documents, les possibles alternatives i que aquest Parlament debati i resolgui d'una manera definitiva per quina solució aposta per resoldre un problema que està estranyant l'economia del motor de Catalunya.

Per tant, no optem per una, diguem, estudiem-les totes –s'estan estudiant–, debatem en aquest Parlament i prenguem un acord. No podem esperar més per resoldre aquesta situació. Catalunya no pot esperar vint anys més amb una situació de sequera cada cinc o sis anys. Catalunya ha de prendre una decisió avui, perquè, fins d'aquí a vuit, deu anys, el que decidim avui no estarà fet per poder resoldre aquest problema. I fem un altre pas, ja: aquestes obres, que han de resoldre el problema de la sequera, que han de resoldre el problema d'abastament del que és el motor de l'economia de Catalunya, són obres importants –les que siguin; fins i tot les de reutilització d'aigües, d'estalvi d'aigües– que han de ser declarades d'interès general de l'Estat i han

de ser subvencionades pel Govern de l'Estat, perquè hi ha altres obres importantíssimes d'abastament a poblacions que han sigut subvencionades, que han tingut la declaració d'interès general de l'Estat. I a mi em sembla que aquesta seria la tercera proposta que avui podríem acordar: els estudis i les obres que s'hagin de fer per resoldre els problemes d'abastament, doncs, que siguin obres d'interès general de l'Estat, que tinguin subvenció, que tinguin participació en el seu finançament per part del Govern de l'Estat.

Per tant, són les tres propostes socialistes molt clares, molt contundents. Diguem que feia falta aigua —diguem-ho a Madrid—, incorporem la falta d'aigua estructural en el llibre blanc, demanem tots els estudis de totes les alternatives possibles, discutim-ho en aquest Parlament, prenguem una decisió, i la decisió que sigui presa, les obres que s'hagin de fer, que siguin finançades pel Govern de l'Estat.

Dit això, hi ha altres propostes, altres mocions que avui debatem. I és cert que hi ha qüestions que caldria, en aquest procés de discussió i d'elaboració de noves propostes i de més coneixement a través dels estudis que s'estiguin fent..., hi ha qüestions que són molt clares. El Pla hidrològic de les conques internes, que va ser aprovat el 24 de juliol del 98, publicat en el BOE, deia que les mancances d'aigua eren de 266 hectòmetres cúbics el 2002, i 416 el 2012. Els últims estudis realitzats per ATLL, Aigües Ter - Llobregat, diuen que són 225 hectòmetres cúbics. Per tant, sí que sembla lògic —i per això votarem favorablement les propostes del Partit Popular i d'Iniciativa per Catalunya— que digui que s'estudiï la modificació del Pla hidrològic de les conques internes de Catalunya. Cal adequar-lo a la realitat d'aquest país, cal adequar-lo a la realitat d'aquests moments, dels diversos estudis: el consum, en alguns punts, ha disminuït; potser hem sigut capaços d'estalviar en determinades coses; potser no necessitem tanta aigua per a regadius... Per tant, fem una nova redacció del Pla hidrològic de les conques internes de Catalunya, i en això estem tots perfectament d'acord: tornar-lo a discutir i buscar la solució. Però, tot i així, el Grup Socialista insisteix, creu que aquest territori que va des de la Costa Daurada fins al Maresme nord és un territori que necessitarà l'aportació d'aigua, aportació d'aigua que haurem de veure d'on la portem.

I deixin-me dir una cosa: el llibre blanc del Govern de l'Estat, el *Llibre blanc de l'aigua*, és un llibre que té coses bones i coses dolentes. Jo ara voldria dir una cosa positiva del *Llibre blanc de l'aigua*: apunta —i aquest és un tema molt important per a les terres de l'Ebre— que els diners que s'obtenen, per exemple, del minitransvasament —que, en aquests moments, s'han aplicat estrictament a regadius, a millora de regadius, a tornar a «emportlanar», a pavimentar els canals, i aquestes obres que ja estan efectuades— podrien anar destinats no solament a obres de regadiu, sinó que podrien anar destinats a obres d'infraestructura general d'un territori. És amb aquesta idea que l'aigua pot ajudar, també, al desenvolupament d'un territori que hauríem de començar a pensar-hi. Si els diners que s'apliquen del minitransvasament no anessin exclusivament a les comunitats de regants —que ja han fet el que havien de

fer—, sinó que anessin a les terres de l'Ebre, les terres de l'Ebre potser podrien tenir uns programes de desenvolupament que les fessin sortir de la situació que avui dèiem, de desequilibri territorial. Com més al sud i a l'oest, pitjor estem. Doncs, les terres de l'Ebre tenen una riquesa, que és l'aigua, i pensem que aquesta aigua pot servir per desencallar aquestes terres de la situació d'endarreriment econòmic en què estan en aquests moments.

Pensem que això està contingut en el Llibre de l'aigua, és una idea positiva; explorem per aquí. I, per tant, caldria pensar que a Catalunya —avui jo crec que hi podem fer un primer pas— cal un gran acord sobre l'aigua. I aquest gran acord, que hauríem de formular en el Parlament de Catalunya, segurament s'hauria de concretar territorialment: a les terres de Lleida per al regadiu, a les terres de l'Ebre per al desenvolupament d'aquelles terres.

El Grup Socialista, per tant, defensa les seves tres propostes de moció i votarà favorablement tant la Moció d'Iniciativa per Catalunya com la Moció del Partit Popular.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política hidràulica, especialment pel que fa referència a la regulació dels cabals dels rius

Pel Grup Popular i per exposar la seva Moció sobre política hidràulica, especialment pel que fa referència a la regulació dels cabals dels rius, té la paraula el diputat senyor Fabregat, que, a més, espero que es pronunciï sobre les altres mocions.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... També, senyor president, em posicionaré —no solament faré la presentació de la nostra Moció— referent a les mocions que han presentat el Grup Parlamentari Socialista i el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Després de la interpellació que nosaltres vàrem fer al conseller de Política Territorial, amb diferents vessants, no solament en l'aspecte a què feia referència abans el diputat senyor Manuel Nadal, i, concretament, sobre el Decret 94/99, per pal·liar els efectes de la sequera i, principalment, per conscienciar la ciutadania i anar més enllà pel que és un estalvi d'aigua per aquests mesos propers, nosaltres vam presentar una moció, hem presentat una moció on hi ha uns dos primers punts, els dos primers punts d'aquesta, que fan referència als temes de cabals ecològics de les conques internes, i també de les altres conques, especialment les que afecten la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, on creiem que

8004

el Consell Executiu ha de fer les gestions oportunes per a poder garantir aquests cabals ecològics.

D'altres punts –i s'hi ha fet, també, referència abans per part del senyor Nadal– són el que creiem que ha de ser la revisió, en un termini màxim d'un any, del Pla hidrològic de les conques internes de Catalunya; el mateix conseller hi feia referència en les interpellacions que es van substanciar en el darrer Ple.

També nosaltres hem ficat i hem apostat per una sèrie de mesures, entre d'altres: actuacions en la gestió urbana per tal de reduir les pèrdues en la xarxa de transport... Avui dia, són moltes les localitats, els municipis de Catalunya, on hi ha unes pèrdues de transport realment importants, d'aquell transport en baixa, no del transport que depèn o pot dependre de collectivitats, o pot dependre de concessionaris o del mateix Govern, sinó dels mateixos municipis, i tenen verdaderes dificultats per poder substituir part d'aquestes canonades, i, en el que fa referència a aquests aspectes en pèrdues de transport, elaborar, també, un conjunt de mesures per conscienciar els ciutadans sobre la necessitat d'estalvi d'aquest consum. Aquests són aspectes per als quals no solament demanem el vot en aquesta Moció, sinó que creiem que haurien d'anar més enllà: probablement, el que serà la propera llei de l'aigua que ens presenti el Govern, que ja ha aprovat, és a dir, mesures que vagin a fer una tarificació diferent quant al consum de l'aigua. També, aplicació de noves tecnologies per als objectius d'estalvi tant en parcs públics, com regs, com neteja urbana, i, a la vegada, també, incrementar uns ajuts i unes millors, és a dir, ajuts i subvencions, incrementar-los –i remarco la paraula «incrementar»– per a realitzar obres de millora en els regadius consolidats.

Abans també es parlava dels regadius. Crec que hem de fer dues diferenciacions: aquells regadius nous, aquells regadius que, ja siguin executats en obres d'interès general o siguin executats pel mateix Govern de la Generalitat, tindran unes aplicacions i un finançament diferents d'alguns regadius ja consolidats –i en posaria diferents exemples–, però, en aquests regadius ja consolidats, s'hi ha de fer un esforç, s'ha d'augmentar i incrementar aquests ajuts i subvencions perquè hi hagi un bon ús i una bona eficiència de l'aigua, també, per als regadius.

També, a la vegada, hem parlat –i hi vam fer referència– de la reutilització d'aigües residuals depurades, i també del que fa referència als programes de reciclatge de l'ús de l'aigua destinats a la indústria, mitjançant, també, ajuts i subvencions a aquesta indústria, perquè també tingui una millor eficiència en el que és l'aigua.

Em posicionaria, senyor president, sobre les altres dues mocions que s'han presentat. En primer lloc, per la Moció del Grup Socialista, nosaltres no donarem suport als dos primers punts, i sembla ser que, finalment, hi haurà una transacció; s'ha apuntat una transacció entre el Grup Parlamentari de Convergència i el Grup Parlamentari Socialista quant al tercer punt, i l'apartat «valorar positivament els estudis» seria «valorar positivament la realització d'aquests estudis». Creiem que, primer, hem de veure els estudis i, després, podem

valorar els diferents mateixos estudis –valgui la redundància.

Quant als dos primers punts, en primer lloc, nosaltres seríem coherents amb el segon punt, en el qual ja vam manifestar en Comissió, el passat 17 de març, quant a un catàleg d'obres que en aquell moment ens presentava el Grup Parlamentari Socialista, que havíem d'incloure o s'havien de demanar per incloure dins del decret, que feia referència, el passat 1998, a obres d'interès general i que des del Govern de la Generalitat alguns s'havien inclòs, però d'altres no s'havien inclòs. Serem coherents amb aquella manifestació que nosaltres vam fer en Comissió i que creiem que cal negociar, però que s'havia de negociar en aquell moment i, en tot cas, les negociacions que s'estiguin duent entre el mateix Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat, creiem que no ha de ser el posicionament del Parlament en tot el conjunt d'obres i obrir d'alguna manera la porta a tot el conjunt d'obres, sinó què fan les competències, per dir-ho d'alguna manera, en alguns aspectes d'obres d'infraestructura hidràulica, què fa el Govern de la Generalitat. Passem-ho tot al Govern de la Generalitat altre cop i tot seran obres, per dir-ho d'alguna manera, d'interès general. És a dir, si volem competències, per una banda, després gestionem aquestes competències, però, a la vegada, també apostem i destinem els recursos necessaris a aquestes inversions d'aquestes infraestructures.

Nosaltres discrepem que hi hagi un dèficit estructural d'aigua a Catalunya; diríem que el que ha aprovat el Consejo del Agua i el que diu el mateix *Llibre blanc de l'aigua* d'un dèficit conjuntural creiem que és el que hi ha com a dèficit a Catalunya. Molt respectable és la posició, per descomptat, del Grup Socialista, i suposo que serà coincident amb la del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. En tot cas, el *Llibre blanc de l'aigua* és un llibre obert i un llibre que està en un procés de discussió i d'aportacions de diferents al·legacions que s'hi han estat fent. Jo suposo que el senyor Manuel Nadal –i li faig aquesta referència en un to que m'agradaria que prenguéssim absolutament bé–, quan parlava que tots els grups –i parlava d'Iniciativa, del Grup Socialista, d'Esquerra Republicana i de Convergència i Unió–, home, el Grup Popular també estem preocupats perquè hi hagi uns problemes d'aigua a Catalunya. No solament haurem d'impulsar des del Partit Popular de Catalunya cap al Govern de l'Estat perquè digui sí a algunes obres d'interès general; també volem intentar solucionar aquelles problemàtiques que hi ha en conques internes i que hi ha, també –i que volten, d'alguna manera, la problemàtica del decret a què abans es feia referència– a Barcelona i a la seva àrea metropolitana.

Quant a la Moció del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, nosaltres no donarem suport a aquesta Moció i farem algunes referències en aquest sentit. Creiem que hi ha punts que són coincidents... Ens agrada més el nostre redactat en alguns punts, com és el punt número 3, el punt número 6, el punt número 8; serien bastant coincidents. Creiem que no es pot carregar tota la problemàtica, com estan vostès carregant, al tema dels camps de golf; hi ha hagut més d'un debat en aquest Parlament. Creiem que, el Pla hidrolò-

gic, qui l'ha d'elaborar i qui n'ha de fer la revisió és el Govern de la Generalitat. En tot cas, el Govern de la Generalitat ja decidirà si hi han d'anar tècnics d'universitats o quines són les persones vinculades per elaborar aquesta revisió del Pla hidrològic, però, donar tota aquesta tasca fora del Govern de la Generalitat, creiem nosaltres que no sigui una mesura adequada.

Quan parla d'un projecte de Llei que reguli i promogui l'ús de les aigües depurades i la seva reutilització, creiem que això ha d'entrar en un espai molt més ampli, un espai com és la pròxima llei de l'aigua, per dir-ho d'alguna manera, com també les possibilitats de reutilització. I, com li deia, algunes de les seves propostes coincidirien, en el fons, amb algunes de les propostes presentades pel Grup Parlamentari Popular, però ha d'entendre que preferim el nostre redactat al que vos-
tè ens proposa en aquesta Moció.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política hidràulica

El catorzè punt de l'ordre del dia, que també substanciem de manera agrupada, és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política hidràulica, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Joan Boada, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, coincidiria amb el senyor Manuel Nadal que, evidentment, aquesta és una problemàtica gravíssima, la manca d'aigua que hi ha en aquests moments. En el que no coincidiríem amb ell és que sigui culpa de tots, la manca d'aigua. La manca d'aigua, en tot cas, que hi ha en aquests moments és producte —u— de la meteorologia, certament, però, aquesta, sí que la coneixem des de fa molt de temps i hauríem de saber com pal·liar-la, però, evidentment, qui té la màxima responsabilitat d'una gestió eficient de l'aigua és el Govern de la Generalitat, que, precisament, està durant vint anys governat pel mateix partit polític; en tot cas és la seva gestió, des del nostre punt de vista, deficient de l'aigua la que ens fa dir contundentment que, aquí, el màxim responsable d'aquesta situació és el Govern de la Generalitat.

Ja no cal que els expliqui tot el tema de l'ús que fa del cànon d'infraestructures hidràuliques, de la potenciació d'unes instal·lacions que tenen un ús terrible d'aigua, com són els camps de golf; de desembassaments irregulars; de concessions d'aigües excessives a les hidroelèctriques; de creació de l'ACA, l'Agència Catalana de l'Aigua, via pressupostos; del caos en la gestió, tant de la Junta de Sanejament com de la Junta d'Aigües.

Aquestes són responsabilitats del Govern que ajuden que la situació en què estem avui, actualment, sigui producte de la mala gestió del Govern de la Generalitat.

Nosaltres pensem que cal una gestió, una acció planificada a mitjà i llarg termini per superar tota aquesta situació en què ens trobem avui dia amb relació a la manca d'aigua, però sempre gestionant-la des d'un punt de vista de l'eficiència. Però, per fer-ho, per planificar, que és un element clau en la gestió política, cal tenir les dades reals, cal tenir dades actualitzades; no val tenir dades manipulades o, evidentment, dades que a un li interessa tenir, per arribar a l'objectiu predeterminat que ja té. Aquest és un element important, i, a partir d'aquestes dades reals, fer les prospeccions de futur, doncs, que calgui. Ara no les tenim. El Pla hidrològic de les conques internes de Catalunya —el mateix conseller ho va dir— no és vàlid en aquests moments. Doncs, si no és vàlid en aquests moments, que és l'eina bàsica per planificar les necessitats actuals i futures d'aigua, per què ens hi estem basant a l'hora de demanar, d'exigir que es faci un transvasament del Roine o un transvasament de diferents o altres rius al nostre país? Per què, primer, no arribem a tenir aquestes dades, fem aquests estudis, i, a partir d'aquí, sí que podríem començar a decidir si Catalunya té un dèficit conjuntural o estructural.

Per això, el primer punt de la nostra Moció és clar: revisar el Pla hidrològic de les conques internes realitzant els estudis que calgui, i diem, expressament, que es faci des d'institucions independents —per dir-ho d'alguna manera—, no pas el Govern, que ha mostrat dia rere l'altre, des de fa temps, que la seva opció única i exclusiva és el transvasament d'aigües del Roine, i aquest, evidentment, quan un té aquest objectiu —jo dic fins i tot aquesta obsessió—, evidentment, les dades iran destinades perquè aquesta obsessió es compleixi. Llavors, per això, la nostra insistència que es facin des de sectors independents plenament formats i que podrien fer un estudi molt més acurat. I, a partir d'aquí, d'aquestes dades, evidentment, la decisió ha de ser del Govern de la Generalitat —compartida, si és possible, per aquest Parlament. I aquest és l'element bàsic; tot l'altre, a mi em sembla que ja és més gratuït.

Per un cantó, dades noves, clares, contundents, que ens permetin planificar, però per l'altre tot un seguit d'accions que s'han de portar a terme per tal de portar una gestió eficient de l'aigua, que fins aquest moment no s'ha fet. I posàvem aquí tot un seguit de punts que, des del nostre punt de vista, haurien de ser un element clau per promoure aquesta gestió eficient de l'aigua: elaborar un projecte de llei que reguli i promogui l'ús de les aigües depurades i la seva reutilització; un element important. No dir: «Ja reutilitzarem» o «fem programes de reutilització»; no, que hi hagi una llei que digui com, de quina manera, amb quins diners, quin estalvi significa per a aquell que ho faci, quines excepcions fiscals, etcètera, que promogui i que potenciï veritablement la reutilització de les aigües en tots els sentits. Dir que ja promouem, evidentment, no té cap sentit o, en tot cas, només són declaracions de bones intencions, i aquí em sembla que el Govern està ple, ja, de declaracions de bones intencions.

8006

Alhora, també, definir els paràmetres i les necessitats de manteniment dels cabals ecològics dels rius de les conques internes. No diguem «el cabal ecològic». Oh, quin cabal ecològic? Quants metres cúbics per segon? El mateix en tots els rius? El mateix a l'Ebre, el mateix a la Muga o el mateix al Ter? Això és un element importantíssim que s'ha de fer, també, evidentment, amb relació al Pla de sanejament. Hi ha dades en aquests moments que ens diguin quin ha de ser el cabal ecològic de tots els rius de les conques internes? No? Doncs, si no tenim aquestes dades, com podem planificar –un element bàsic és que baixi aigua o que hi hagi cabal ecològic en un riu– les necessitats que hi ha per a consum industrial, agrícola o per a consum de boca?

Alhora, també, elaborar tot un pla que redueixi el consum de les pèrdues d'aigua de la xarxa. Nosaltres diem: «1% d'estalvi per any». Fem un programa concret amb dades concretes per eliminar aquest, no? Alhora, la regeneració dels aqüífers dels rius Besòs i Llobregat –perquè també és un element important, bàsicament, el del riu Llobregat–, que es podrien, també, utilitzar per a diferents usos. I, alhora, també, tot un seguit de mesures en matèria d'educació ambiental i sensibilització –aquest és un element clau–: no només campanyes a la televisió, sinó des de l'educació, des de l'ensenyament, des dels zero anys fins al final de la nostra vida, una educació constant sobre l'estalvi d'aigua; és un element important per canviar els hàbits i comportaments que hi ha en aquests moments. Alhora, també, els grans dilapidadors d'aigua, sobretot referits al cabal ecològic: les centrals hidroelèctriques o, sobretot, les concessions que hi ha d'aigua, que són concessions indiscriminades i que, en molts casos, fa que no baixi aigua en molts de rius i provoqui una situació difícil i insostenible. I, alhora, també un programa de foment de l'estalvi d'aigua per a ús agrícola, buscant mesures, noves mesures i tècniques modernes de regadiu que faci no que disminueixi la quantitat de regadiu, sinó que es modernitzi i es millori aquest regadiu. I, sobretot, un altre dilapidador d'aigua importantíssim: els camps de golf. No podem dir que ens falta aigua i, alhora, estem potenciant la construcció d'aquestes instal·lacions que gasten una quantitat d'aigua considerable –i això ho sabem. Fem un pla director que ens digui quants, de quina manera i a quins llocs –hi ha llocs que no n'hi podem construir. No es fa, i, mentre no es faci, nosaltres, el que proposem és que hi hagi una moratòria en aquest sentit.

Ens sembla que eren propostes molt clares, molt concretes, d'una gestió eficient de l'aigua, que fins aquest moment –i des de fa temps que nosaltres hem estat explicant que s'hauria de portar a terme– no s'ha portat a terme; llavors, difícilment un es pot sentir responsable de la manca d'aigua, quan moltes de les seves propostes ara no s'aproven o no es tenen en compte. I avui, que seria un moment també important, es prefereixen propostes, potser, més de declaració d'intencions o més generalistes, que comprometen a poc, que no pas aquestes, que són veritablement un pla concret per tenir una gestió eficient de l'aigua.

Amb relació a les propostes dels altres grups, nosaltres no podem donar suport a la Moció del Grup dels Socialistes, el Partit dels Socialistes de Catalunya, sobre-

tot en els primers dos punts. Si en el punt tercer, com deia el senyor Fabregat, hi ha un canvi o hi ha una transaccional, que digui que «valora positivament la realització d'uns estudis», evidentment, això canviaria el nostre sentit de vot, però en els primers dos punts no podem dir... Com podem ja negociar que hi ha un dèficit estructural d'aigua quan no hem fet aquests estudis, quan no hem fet la revisió del Pla hidrològic, quan no hem portat a terme tot un seguit de polítiques que ens porti aquí? Estem marcant, claríssimament, una cosa concreta: falta aigua. Però, si estem dient que s'han de fer uns estudis perquè les dades no són reals per demostrar veritablement que falta aigua, per què ja estem dient que hi ha un dèficit estructural d'aigua a les conques internes de Catalunya i ràpidament ens n'anem, amb visita inclosa, a anar a veure que el Roine pot ser un element clau per tal d'evitar aquest possible dèficit d'aigua? No podem estar-hi d'acord, si nosaltres, per un cantó, estem preconitzant que cal un pla, que cal una revisió de dades, i, al mateix temps, ja estem d'acord que hi ha un dèficit estructural. Per tant, s'ha de demostrar que hi ha aquest dèficit estructural.

I el que no pot ser és que el president de l'ATLL, el senyor Vilaró, ja faci totes unes esmenes al *Libro blanco del agua en España* dient que, en aquests moments, el que ha de fer el Govern és... L'ATLL insta que es vagi al Govern d'Espanya i al Govern francès per insistir que hi ha aquest dèficit estructural. La mateixa ATLL, que seria la que ha de donar les dades més clares! I fins i tot amb les seves esmenes menysprea claríssimament la reutilització directa d'aigües residuals depurades, les menysprea; allò que el conseller Macias deia que li agradava i que creia que era un element important, la reutilització, la mateixa ATLL, el senyor Vilaró creu que no té cap importància. Un es pregunta, veritablement, qui mana en la gestió de l'aigua en el Govern de la Generalitat: si el senyor Vilaró, l'ATLL o, veritablement, el conseller Macias, o, fins ara, fins i tot el conseller Puigdollers.

I, per últim, en relació amb les propostes del Partit Popular, hi donarem suport –nosaltres sí–, més que res perquè és una declaració d'intencions fàcilment assumibles pel Govern –no m'estranya–, i, per això, doncs, em sembla que és una simple declaració de principis, que només faltaria que no hi estigués d'acord: fer programes, mirar, a veure si..., excepte la número 3, que sí que és concreta, que és la revisió; però l'altra és: «Mira, ja està bé, ja queda bé.» Doncs, aquestes qüestions, les aprofitem tots; tornarem a sortir dient que estem convençuts que falta aigua i que ens posem a treballar, però l'objectiu és clar, està decidit pel Govern de la Generalitat, no vol fer cap altre estudi, sinó que té clara la seva decisió: ells creuen que hi ha un dèficit estructural d'aigua a les conques internes i que l'única manera de superar-ho és a través del transvasament del Roine.

A partir d'aquí, totes les dades, totes les mocions, tot el que s'aprovi en aquest Parlament o fora d'aquest Parlament anirà destinat a aquesta intencionalitat. I ens sembla, evidentment, que aquest és un error, i, sobretot, que és un error greu de planificació. I, evidentment, no saber planificar és un error greu de gestió.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per formular la presentació d'esmenes –en primer lloc, les esmenes presentades a la Moció del Grup Socialista–, té la paraula el diputat senyor Joan Roig, per un temps de deu minuts. (*Veus de fons.*) Set i mig, d'acord. Gràcies.

El Sr. Roig i Grau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja anuncio que, efectivament, me referiré a aquesta primera Moció, perquè, el temps de les tres mocions, el repartirem amb el diputat Josep Sánchez; per tant, jo me referiré a la primera Moció, la presentada pel diputat Manel Nadal, pel Grup Socialista, que, bàsicament, fa referència –ja s'ha dit aquí– al *Llibre blanc de l'aigua*, a la definició dels dèficits o no de les conques internes de Catalunya, a la declaració d'obres d'interès públic, aquelles que puguen fer-se per a la solució d'aquests dèficits interns, estos dèficits de les conques internes, i els estudis que es realitzen per a analitzar les diferents alternatives possibles per a resoldre aquests dèficits.

Presentem en aquests moments, senyor president, una transaccional a partir d'una esmena presentada pel meu Grup, perquè estem bàsicament d'acord amb la proposta que fa el senyor Nadal, amb unes certes matisacions que hem arribat a transaccionar.

Crec, de tota manera, després de dir que estem bàsicament d'acord amb aquesta Moció, que caldria fer unes reflexions globals sobre el tema de l'aigua, que em sembla molt important.

Jo, en aquest sentit, he de dir que estic absolutament d'acord amb les premisses polítiques que ha plantejat el senyor Nadal en la seua intervenció, així com estic també absolutament convençut que, efectivament, lo Partit Popular, des del punt de vista de la voluntat d'avançar, d'arribar a consensos en lo tema de l'aigua, lògicament, estarà alineat en esta tesi. Perquè jo els asseguro que aquest tema, el tema de l'aigua, no és una qüestió bàsicament ideològica; jo he pogut comprovar que aquesta qüestió, la de l'aigua, és una qüestió que, més aviat, té aspectes territorials. És a dir, gent del Partit Popular d'Aragó no pensa lo mateix, en absolut, que la gent del País Valencià, i els socialistes de Múrcia, evidentment, no pensen lo mateix que els socialistes d'una altra regió. Per tant, esta és una qüestió territorial moltes vegades, no és una qüestió ideològica, i, evidentment, per a intentar resoldre el tema, jo crec que s'hauria d'avançar a buscar mecanismes de consens, d'acords, que seria molt important; no només mecanismes d'acord que es plantegessin des d'aquí, perquè jo entenc que en aquests moments fins i tot l'àmbit europeu seria un àmbit per a poder parlar de la solució dels dèficits hidràulics d'aquest país.

Un segon aspecte al qual volia fer referència és el *Libro blanco del agua*, el *Llibre blanc de l'aigua*. El *Llibre blanc de l'aigua* no és un document que vincula en les seues propostes els processos de planificació hidràulica; no és esta la intenció del *Llibre blanc de l'aigua*. Això se fa a través dels plans de conca, i es fa també a través del Plan hidrológico nacional. De fet, lo mateix

document de síntesi del llibre blanc ja avança que la proposta, els objectius d'aquest *Llibre blanc de l'aigua* és, precisament, la participació. Diu, concretament, este document de síntesi –ho dic en castellà–: «promover un esfuerzo sosegado y colectivo de reflexión común, que, sin el carácter de un texto formal normativo reglado, sino abierto y flexible, proporcione elementos de juicio útiles a la colectividad». És a dir, és un document de participació. Tampoc no s'ha de considerar que el *Llibre blanc de l'aigua*, redactat pel Consejo del Agua, sigui una espècie de dogma de fe; és un document de participació, on tothom ha d'opinar: hi ha d'opinar lo Govern de la Generalitat –i, efectivament, ho ha fet, a través de les propostes, de les observacions de la Conselleria de Política Territorial–, i ho ha de fer, també, l'empresa pública Aigües Ter - Llobregat, perquè és un document de participació, i pot opinar.

I, en este sentit, partint de la base o de la consideració que hi ha uns dèficits d'aigües en les conques internes de Catalunya, se planteja aquesta participació. En este cas no hi ha hagut desídia per part del Govern de la Generalitat a planificar, a fer propostes que modifiquen este concepte del *Llibre blanc de l'aigua*, que diu que els dèficits de les conques internes són conjunturals, no són estructurals. Nosaltres no hi estem d'acord. Creiem –perquè ja ho va dir així, també, lo Pla de les conques internes, aprovat en lo seu moment per aquest Parlament– que, evidentment, s'ha de revisar, com qualsevol document, passat lo temps i amb unes altres perspectives.

Però és que, a més, això ja ho ha fet lo Govern de la Generalitat. Ho va fer impulsant aquella Llei, la 18/81, que va permetre fer l'abastament d'aigües al Camp de Tarragona, quan, precisament, molta gent que avui manté altres tesis hi estava en desacord; se va fer així... I, per cert, estic molt d'acord, també, amb lo plantejament que fa el senyor Nadal i que recull lo *Llibre blanc de l'aigua*, de possibilitar que el cànon que genera lo transvasament al Camp de Tarragona, a través de la Llei 18/81 –que en estos moments finança obres hidràuliques i que, *a posteriori*, quan s'acaben estes obres hidràuliques, s'haurà de destinar a obres de la *cuenca*–, passe, tingui la possibilitat –jo suggerixo– que, a través de l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, servisca com a recurs per a impulsar lo reequilibri territorial del nostre territori.

Estem d'acord amb la Moció, en definitiva, tot i que hem plantejat aquesta transaccional que fa estes matisacions: proposem la modificació dels continguts del *Llibre blanc de l'aigua* en lo sentit que incorpore los dèficits estructurals que creiem que hi ha, sollicitar al Govern de l'Estat la declaració d'obres d'interès general d'aquelles infraestructures que, fruit d'aquests estudis, creguin que s'han de fer per a palliar estos dèficits de les conques internes –no seria lògic que no tinguéssim lo mateix finançament que pot tindre qualsevol lloc de l'Estat espanyol on se produïxen dèficits hidràulics–, i valorem positivament la realització dels estudis sobre les diferents alternatives que es puguen presentar i que sigui el Parlament, després, qui analitze aquest document.

8008

Per tant, votarem, lògicament, a favor d'aquesta Moció, a partir de la transaccional, i, evidentment, torno a reiterar que un dels elements importants del debat hauria de ser l'oferta entre tots los grups polítics per a avançar, per a consensuar aspectes que puguin resoldre lo tema, aquest, de l'aigua, que tradicionalment ha estat molt difícil.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar esmenes a la Moció presentada pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Josep Sánchez, per un temps màxim de set minuts i mig.

El Sr. Sánchez i Pagès

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el darrer Ple ordinari i com a conseqüència d'una moció que va presentar el Grup d'Esquerra Republicana, ja vàrem debatre àmpliament la filosofia i els objectius del Govern de la Generalitat en el tractament del cicle integral de l'aigua. Vàrem analitzar en detall els nostres condicionants geogràfics i climàtics i les actuacions i els projectes de futur que es portaran a terme en els àmbits fonamentals del cicle; és a dir: emmagatzemament, estalvi, redistribució, depuració i reutilització. No els repetiré ara, però sí que vull fer alguns comentaris sobre les mocions que avui es presenten i que, en alguns casos, ofereixen un enfocament enriquidor i aporten propostes que concreten, en certa manera, la visió de conjunt que vàrem aprovar l'altre dia.

Bé, comentaré, en primer lloc, els diferents punts de la Moció que presenta el Grup Popular.

Els punts 1 i 2 es refereixen a la protecció dels cabals ecològics dels rius, tant a les conques internes, que són competència de la Generalitat, com a la conca de l'Ebre, que és competència estatal. Hi estem totalment d'acord: regular i mantenir els cabals ecològics és la garantia de la sostenibilitat de la vida, tant animal com vegetal, i la garantia, també, de recàrrega dels aqüífers, que són la base del subministrament d'aigua a molts municipis de la ribera dels rius. La Generalitat de Catalunya ha de vetllar, dins l'àmbit de la seva competència, pel manteniment dels cabals ecològics a les conques internes, així com l'Administració central ho ha de fer de les conques dels rius que travessen més d'una comunitat, mitjançant els organismes de conca.

El punt 3 parla de portar a terme una revisió del Pla hidrològic de les conques internes. Ja va dir el conseller, en la seva intervenció, que això es faria. L'ajust d'algunes previsions, així com la variació d'alguns hàbits de consum, fan aconsellable posar al dia les dades bàsiques que configuren la previsió de la demanda d'aigua en el temps. El Pla no ha de tenir unes connotacions estàtiques, sinó dinàmiques, i és susceptible de ser modificat. Per tant, també votarem, en conseqüència, favorablement aquest punt.

Referent als punts 4 i 6, creiem que es fa necessari introduir-hi una petita esmena. Es parla de la interven-

ció de la Generalitat per millorar els rendiments de les xarxes de distribució municipal i per elaborar programes sobre les tarifes a aplicar sobre el consum de l'aigua. Aquestes actuacions es fan convenientes, sobretot, als ajuntaments petits, amb pocs recursos tècnics i econòmics, potenciant les agrupacions per conques, amb l'objectiu d'assolir l'interès comú i aprofitar les economies d'escala en la gestió de les seves infraestructures. Ara bé –i això crec que és important–, això s'ha de fer sempre en l'àmbit de la col·laboració, respectant escrupolosament les competències que la legislació vigent atorga a les administracions locals.

El mateix podem dir respecte a les tarifes del subministrament domiciliari d'aigua: tenim la Comissió de Preus de Catalunya, que vetlla perquè les tarifes d'aigua siguin al més ajustades possible al seu cost real, però, si, a més, volem elaborar programes de suport, sobretot per als petits ajuntaments, per tal de facilitar la confecció dels estudis que portaran a una redistribució més equitativa i solidària dels costos de l'aigua, bé, oli en un llum. De tota manera –ho repeteixo, com en el cas anterior–, que això es faci sempre respectant les competències municipals. Aquest és el sentit de les nostres esmenes.

Els punts 5, 7 i 8 ens parlen d'elaborar programes orientats a l'estalvi d'aigua i de potenciar els ajuts per als qui realitzin obres de millora en els regadius consolidats. No cal dir que la Conselleria ja està treballant en aquest sentit i, a més, volem encoratjar el Govern perquè les accions encaminades a conscienciar la ciutadania i els agents econòmics per a l'estalvi d'aigua es mantinguin en el temps, tot creient que l'acció continuada d'educació és l'única que porta resultats satisfactoris a llarg termini.

Finalment, els punts 9 i 10 ressalten la necessitat de potenciar la reutilització de les aigües depurades en els camps industrial i energètic. Totalment d'acord, també; l'orientació del nostre posicionament, que vaig exposar en l'anterior Ple, ja anava en aquest sentit. Crec, sincerament, que la solució de bona part dels nostres problemes endèmics de manca de recursos hidràulics ha de ser en base a la reutilització intel·ligent de les aigües provinents de les estacions depuradores, tant en el camp industrial com també en l'agrícola i l'urbà. Les més de cent vint depuradores en funcionament i les que estan en construcció permetran en poc temps la gestió eficient d'aquest recurs, així com la millora de qualitat de les aigües superficials i dels aqüífers. Així, doncs, acceptarem, també, aquests dos punts, introduint-hi una esmena que amplia el camp d'aplicació de les aigües depurades a l'àmbit agrícola i urbà, la qual demano que es tingui en compte.

Resumint, acceptem els punts 1, 2, 3, 5, 7 i 8 tal com estan i, als punts 4, 6, 9 i 10, hi proposem unes esmenes, que espero que acceptin.

Quant a la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, també faré alguns comentaris al respecte –molt breus.

El punt primer proposa la revisió del Pla hidrològic de les conques internes, però amb uns condicionants que el fan inassolible pel nostre Grup. La revisió del Pla s'ha de dur a terme en base a dades actualitzades i rigoroses, per la qual cosa es demanarà la col·laboració d'experts en la matèria, inclosos, òbviament, els vinculats a la universitat, però no amb caràcter d'exclusivitat, com deriva de la proposta. A més, tampoc creiem acceptable plantejar que sigui el Parlament qui aprovi el nou Pla, ja que, per imperatiu legal, la seva aprovació correspon al Govern de l'Estat. Tampoc és acceptable que, al Parlament, li correspongui una aprovació intermèdia prèvia a l'aprovació definitiva, ja que suposaria, en la pràctica, supeditar un acord del Parlament a l'ulterior aprovació de l'executiu estatal. Així, doncs, no donarem suport en aquest punt, tot i tenir en compte que en la Moció que presenta el Grup Popular ja es contempla aquesta proposta d'una forma més genèrica.

El punt 2, que proposa elaborar un projecte de llei que reguli l'ús de les aigües depurades, no l'acceptarem, perquè el Govern ja està preparant un decret sobre la reutilització d'aigües en tots els àmbits de la seva possible utilització, per la qual cosa no es jutja necessari promoure en aquest moment una llei sobre aquest tema, que ja quedarà resolt immediatament.

Els punts 3, 6 i 8, els votarem en contra, no perquè hi discrepem globalment, sinó perquè ja es contemplen –com ja ha dit el ponent del Grup Popular– en els diferents punts de la Moció que han presentat, i no creiem convenient que s'aprovin propostes que, tot i ser filosòficament semblants, tenen matisos diferents que podrien generar algunes disfuncions en l'aplicació de les resolucions. Ens sembla que les propostes del Grup Popular, en ser més genèriques, coincideixen més amb els nostres plantejaments.

El punt 4 parla d'elaborar un pla que en cinc anys permeti millorar en un 1% anual el rendiment de les xarxes d'abastament de les poblacions. Aquest tema, ja l'hem tractat, també, a la Moció del Grup Popular, i li hem donat suport perquè la filosofia de la seva aplicació és més orientadora, no imperativa. Concretar aquesta política, amb xifres, sense distingir el tipus de xarxa ni les característiques de cada municipi, em sembla particularment voluntarista però poc eficaç. Em sembla millor l'actuació indirecta, tot i conèixer la sensibilitat de les administracions locals en la salvaguarda de les seves competències. Així, doncs, ens quedem amb la proposta del Grup Popular, que espero que incorpori la nostra esmena.

Sobre el punt 5 i sense que es pugui dir que forma part d'un programa concret, la regeneració del Besòs serà, pràcticament, una realitat a curt termini, gràcies a la implantació del tractament biològic a la depuradora de Montcada, per un costat, i a la creació dels filtres verds construïts en la mateixa llera del riu, des del pont de Montcada al pont de Santa Coloma.

Pel que fa a la regeneració de l'aquífer del Llobregat, cal dir que les basses de recàrrega de Pallegà estan quasi finalitzades i que la prova pilot que suposa la barrera contra la intrusió salina que s'està duent a terme entre la Junta d'Aigües i la Junta de Sanejament són actua-

cions clarament dissenyades per a la millora de la qualitat.

Bé, no em vull allargar. Vull dir que no podem acceptar tampoc la proposta 7, perquè la revisió de determinades concessions hidroelèctriques podria comportar el deure de la Generalitat d'indemnitzar els danys i perjudicis...

El president

Senyor diputat, ha consumit el seu temps. Acabi, acabi...

El Sr. Sánchez i Pagès

...sí, acabo en un moment, senyor president; perdó–, comportaria el deure de la Generalitat d'indemnitzar els danys i perjudicis provocats per aquests titulars.

Finalment, també –i amb això acabo–, votarem negativament el punt vuitè, perquè a l'anterior Ple ja vam aprovar una proposta d'Esquerra Republicana, molt més genèrica, que parlava de totes les actuacions lúdiques, no exclusivament dels camps de golf. Suspendre les tramitacions de llicència comportaria, a més d'un greuge comparatiu, un conflicte permanent amb les administracions locals que ho han promogut. Per això, senyor president, no donarem suport a aquesta Moció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Mixt –per un temps, convingut entre els membres del Grup Mixt, de cinc minuts–, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. En posicionar-nos sobre les diferents mocions, no farem cap discurs sobre el problema que representa la manca d'aigua al nostre país. En tot cas, dir que estem, bàsicament, en termes generals, d'acord amb la filosofia que van expressar els diferents diputats proposants.

Pel que fa a la Moció del Grup Socialista, estem d'acord amb el punt primer de la Moció que reclama una renegociació del *Libre blanc de l'aigua*, per tal de reconèixer el dèficit estructural, no conjuntural, d'aigua que té el nostre país.

És cert que a l'Estat hi ha la sensació que a Catalunya tenim de tot, i molt, i de sobres, i també aigua, i, els anys com ara, el 95 o el 97, això és cert, però també és cert que, cíclicament, patim sequeres que mostren la precarietat de les nostres possibilitats hídriques i que això no és una conjuntura excepcional. Per tant, d'acord amb aquest punt.

També estem d'acord amb el punt 2 de la Moció, tot i que no estem especialment entusiasmats a palesar-ho. L'ideal fóra que el Govern de la Generalitat tingués els recursos suficients per tal de projectar i tirar endavant aquelles obres necessàries per al nostre país, però, mentre el sistema de finançament sigui el que és i el nostre dèficit fiscal ajudi a sanejar la caixa de l'Estat, aquest

8010

Estat haurà de pensar a gastar-se algun caleró a Catalunya. A contracor, el Govern de l'Estat –aleshores, socialista– va acceptar declarar el Segarra - Garrigues obra d'interès general. I, de fet, des d'aquella declaració, poca cosa hem avançat.

Per tant, caldrà que les eventuais declaracions d'obres d'interès general tinguin, després, el tracte que mereixen. Així, doncs, també votarem favorablement aquest segon punt.

Pel que fa al punt 3, no l'acabàvem d'entendre, se'ns demanava que valorem positivament els estudis de les diferents alternatives previstes per a la solució dels dèficits d'aigua que s'enviaran al Parlament per al seu debat. Nosaltres estem disposats a valorar positivament que es debatin en aquest Parlament les diferents alternatives per superar els dèficits d'aigua, però, tot i que som de bona pasta i de bona fe, abans de valorar positivament els estudis, tots, ens agradarà conèixer-los amb profunditat i amb totes les seves alternatives. Sembla ser que en aquest punt hi haurà alguna esmena tècnica o transaccional que explicitarà això que acabem de dir. Per tant, si és així, nosaltres també hi donarem recolzament.

Pel que fa a les mocions del Partit Popular i d'Iniciativa per Catalunya, de fet, hi ha diversos punts en comú, que són tractats amb una filosofia molt similar. Es parla de la pretensió de garantir el cabal ecològic, es parla, també –les dues mocions–, de revisar el Pla hidrològic: es parla de la pretensió de reduir les pèrdues d'aigua de la xarxa d'abastament, de l'educació ambiental, de la conscienciació dels ciutadans. Tot això ho trobem bé, hi estem d'acord.

Hi ha altres temes que tracten les dues mocions –algun, de manera bastant genèrica, però, en general, em semblen positius.

Però n'hi ha un –el vuitè– de la Moció d'Iniciativa que ens sembla particularment important: defensa o reclama elaborar un programa de foment de l'estalvi de l'aigua per a ús agrícola, conjuntament amb els sindicats de pagesos i comunitats de regants, mitjançant l'aplicació de tècniques modernes de regadiu, perquè el 80% de l'aigua que es consumeix a Catalunya es dirigeix als regs, i, tot i que en els nous regadius s'introdueixen noves tècniques més eficients, encara hi ha una majoria de superfície que es rega a manta.

Per tant, es pot dir, d'una banda, que ens hauríem pogut estalviar molts diners construint nous pantans, si aquests diners s'haguessin destinat a atorgar ajudes als pagesos, per tal que poguessin adequar nous sistemes de reg en les seves explotacions. I d'altra banda, també es pot dir que, millorant aquests sistemes, l'aigua que s'estalviaria en reg fóra molt considerable i podria destinar-se a altres usos, entre altres, per exemple, a garantir el cabal ecològic.

Per tant, estem globalment d'acord amb tots els punts de les tres mocions, raó per la qual les votarem favorablement.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La diputada senyora Maria Olivares té la paraula per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades, sobre el tema de la política hidràulica, Els Verds manifestem, com hem manifestat en moltes ocasions, que estem d'acord amb una política hidràulica basada en l'estalvi i en la reutilització dels recursos hídrics. Un estalvi no solament domèstic i industrial, sinó també quant a la millora de les xarxes de conducció, per on es perd gran part dels recursos i la millor gestió dels aqüífers, també malmesos, moltes vegades, per infraestructures viàries, agràries i industrials.

Una reutilització de les aigües residuals preferentment depurades mitjançant un sistema terciari que les faci aptes per a regadius agrícoles i de jardins en les àrees urbanes. En resum, una política hidràulica basada en la realitat del clima mediterrani on vivim, amb els anys de sequera que s'alternen amb anys encara més secs, on plou molt en molt poc temps, i, molt sovint, no precisament quan més es necessita.

Amb relació a les mocions presentades pels diferents grups, volem fer les següents consideracions. Pel que fa la proposta socialista, si bé, quant a la seva exposició, estem en moltes coses d'acord, sobta molt que se'ns presenti com a quasi un punt principal negociar el contingut de *El libro blanco*. Els Verds esperàvem una crítica dura del llibre, donat que, de fet, després d'una anàlisi de recursos hidrològics del país, s'acaba per reconèixer que calen transvasaments a les conques més deficitàries i s'acaba, fins i tot, per anomenar com a donant la conca de l'Ebre. I tots i totes coneixem la sensibilitat de les nostres comarques meridionals sobre el tema del transvasament de l'aigua de l'Ebre, el seu efecte sobre la regressió del delta, sobre el sector pesquer i sobre el mateix sector agrícola, i són molts els indicadors econòmics que demostren que les comarques de l'Ebre, per on discorre el recurs hídric de l'Ebre, no es troben, precisament, a la capçalera de Catalunya.

Recolzar el *Libro blanco* és reconèixer una política de transvasaments, en la qual Els Verds no estem absolutament d'acord. Per tant, no donarem suport a aquesta Moció.

Fent una anàlisi detallada de la proposta del Partit Popular, ideològicament, podem estar d'acord en alguns dels punts que es proposen; és evident que cal aplicar totes les mesures possibles perquè els rius mantinguin el cabal ecològic i que es dugui a terme una política decidida d'estalvi i reutilització dels recursos. En això, lògicament, hi estem d'acord.

Entenem que les propostes de Convergència, en forma d'esmena, tenint en consideració les competències de l'Administració local, són molt encertades, però el principal problema polític rau en el fet que, si bé a nivell de Catalunya se'ns presenta una proposta d'aquestes característiques, el que és cert és que, a Madrid,

aquesta força política té poder de decisió sobre aquest bé comú, que és l'aigua, i el Govern del Partit Popular aposta decididament per transvasar aigües d'unes conques a les altres. I, molt especialment, em torno a referir a la conca que el Govern cataloga com a donant, la conca de l'Ebre, d'on s'ha d'enviar aigua cap a la Comunitat Valenciana, on, per cert, governa, també, el Partit Popular i on els criteris d'estalvi i reutilització no semblen ser prioritaris.

Per tant, un govern que fins i tot parla d'autoritzar la venda dels excedents atorgats a les comunitats de regants, que facultarà un col·lectiu a vendre un recurs que és de tothom, sense tenir en consideració les necessitats de la resta dels sectors de l'àrea, és una manera d'autoritzar la privatització d'un recurs públic. Per això, no podem estar d'acord amb una política d'aparador que, en aquest cas, veiem que és aquesta proposta, que demostra el paper, amb aquesta proposta, si no va acompanyada d'una política hidràulica igual a la resta de l'Estat, allà on governa i ho pot fer. Per tant, ens abstinem en aquesta proposta.

Pel que fa a la proposta d'Iniciativa per Catalunya, tot i que estem d'acord, fonamentalment, en el fons, pensem que és una proposta que es queda en una declaració d'intencions; proposa plans, estudis, mesures, programes, normatives, però res...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps. Acabi.

La Sra. Olivares i Usac

...—acabo de seguida—... que pugui executar-se ara mateix. Els Verds pensem que cal ser contundents en alguns punts, tals com els que fan referència als tan anomenats camps de golf. Res de moratòries, Catalunya no és un país per mantindre camps de golf.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, hi ha un percentatge de coincidència alt entre el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i les diferents explicacions que s'han produït per defensar les mocions per part dels diferents proposants. Ara bé: les diferents concrecions amb què s'arriba a les mocions ens mereixen a nosaltres diferents consideracions.

En relació amb la Moció que presenta el Partit Socialista, nosaltres ens abstinem en la seva totalitat, en els tres punts. En primer lloc, pensem que el *Libro blanco del agua* no ha de reconèixer que les conques internes tenen un dèficit estructural d'aigua, sinó que ha d'analitzar correctament —cosa que no ha fet fins ara—, doncs, quins són els serveis que poden donar aquest recurs al conjunt de l'Estat, especialment, a Catalunya.

A més a més, dir, d'entrada, que s'ha de modificar per reconèixer que hi ha un dèficit estructural de l'aigua vol dir que no cal que fem estudis, vol dir que no cal que ens posem a parlar de quin tipus de polítiques hidràuliques tirarem endavant des del nostre país. Perquè, és clar, aquest dèficit és en funció de què? O aquest dèficit és en funció de quin tipus de consum, o de quines polítiques hidràuliques? Està clar que no és el mateix el consum que s'acaba produint en una població, en funció de si es fa una política de conservació de l'aigua, d'estalvi, de reutilització, etcètera, etcètera, o si es fa una política de maneta oberta i tant li fa l'aigua que es gastí. Per tant, nosaltres no estem d'acord en aquest primer punt.

I el segon punt no deixa de ser una conseqüència immediata del primer punt, no?

I el tercer punt, després, demana «valorar positivament els estudis de les diferents alternatives previstes per a les solucions dels dèficits d'aigua». Bé, però n'hi ha o no n'hi ha, de dèficit? És a dir, com hem quedat, amb quins estudis, en funció de quins hàbits i en funció de quines polítiques? És a dir, qui diu què? Qui diu què? Per tant, tota aquesta Moció, al nostre entendre, doncs, està clarament dirigida a favor del transvasament del Roine, i nosaltres ens hi abstinem.

Amb relació a la que presenta el Grup Popular, nosaltres hi votarem a favor. Hi votarem a favor perquè pensem que, en el conjunt de propostes, doncs, recull tota una sèrie de sensibilitats que nosaltres, en el seu moment, ja vam reflectir en la interpellació d'urgència que vam presentar fa un parell de plens. I parla de la necessitat que hi hagi una protecció del cabal ecològic en els rius de les conques internes de Catalunya, parla de la necessitat, diguem-ne, que la Confederació Hidràulica de l'Ebre, doncs, garanteixi el cabal ecològic dels rius d'aquesta conca que discorren per Catalunya, i això ens sembla positiu.

Evidentment —evidentment—, ens sembla que es podria concretar més; però, mirin, al cap i a la fi, això és el mateix que la majoria de grups ens van dir quan vam presentar la nostra Moció, i és que no és fàcil concretar-ho més en aquest nivell. Per aquest motiu, doncs, nosaltres pensem que no és que sigui una fantàstica aportació per fer el canvi de plantejament, però sí que ens sembla que és un pas endavant més per aconseguir fer aquest canvi de concepció política amb relació a la utilització del recurs de l'aigua, que s'ha de basar, principalment, en aquest estalvi, aquesta reutilització, aquest reciclatge, aquesta possibilitat de donar diferents usos a una mateixa quantitat d'aigua. Per tant, en línies generals, ens sembla bé i, per tant, hi votarem a favor.

Pensem que al punt setè de la Moció vostès han tingut un període d'amnèsia parcial quan es demanen objectius d'estalvi d'aigua en parc públics, regs agrícoles i neteja urbana; es deixen els camps de golf —ves quina casualitat!—, quan tots sabem que els camps de golf són, indiscutiblement, un dels serveis que està utilitzant més aigua i que és més prescindible si es compara, doncs, amb l'ús de boca, amb l'agrícola o amb l'industrial.

8012

Després, en el novè i en el desè posen l'accent en la reutilització i reciclatge de l'aigua en la indústria, i la veritat és que, potser, és aquest el camp on s'ha avançat més; és a dir, probablement, són els usos industrials els que s'han ajustat més en la seva utilització, reutilització de l'aigua; ja està bé que ho facin, però, probablement, és on més s'ha avançat i, per tant, queden altres àmbits on, al nostre entendre, caldria avançar més.

Amb relació a la d'Iniciativa per Catalunya, jo diré que, aquesta, sí que l'esperàvem amb candeletes, perquè va ser on més es va aguditzar la crítica que nosaltres érem molt genèrics en la nostra Moció, i estàvem esperant que aquí veiéssim, realment, per on seguiríem avançant pel que són els objectius que veig que són de tots els partits polítics. Però, és clar, ens trobem amb punts com: «desenvolupar la normativa adient» –home, molt concret no ho és– o, per exemple, «desplegar tot un seguit de mesures» –doncs, molt concret tampoc ho és. Ara bé: en el fons, hi estem d'acord; hi estem d'acord perquè és per on hem d'anar tots, eh? És a dir, quant a «desplegar tot un seguit de mesures en matèria d'educació ambiental i sensibilització», doncs, jo em quedo amb educació ambiental i sensibilització, i això em permet votar a favor. O, quan es parla de «desenvolupar una normativa adient», es parla dels cabals ecològics; doncs, jo em quedo amb els cabals ecològics. És això el que ens permet ser generosos i votar a favor, gairebé, totes les mocions, a excepció, com ja he indicat, de la dels socialistes, que no es presenta des d'un punt de vista, diguem-ne, de canvi de cultura en la gestió de l'aigua, sinó que es presenta ja des d'una òptica quantitativa de més aigua per a Catalunya. Nosaltres pensem que, abans d'arribar aquí, doncs, hi ha altres mesures que poden anar contribuint a un canvi cultural amb relació a aquest ús. Per tant, nosaltres, tal com he anunciat, votarem a favor de la Moció del Partit Popular i d'Iniciativa per Catalunya, i ens abstindrem en la del Partit Socialista.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Acabat el debat, procedirem, en primer lloc, a llegir l'esmena transaccional que ha sigut acceptada pels grups de Convergència i Unió i el Grup Socialista. El secretari primer de la Mesa, senyor Ramon Escudé, procedirà a la lectura d'aquesta esmena transaccional.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. El text que, finalment, desitja el senyor Nadal que sigui posat a votació, amb el benentès que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió no s'hi oposa, diria així: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a: 1. Proposar la modificació dels continguts del *Libro blanco del Agua* en el sentit de reconèixer que les conques internes de Catalunya tenen un dèficit estructural d'aigua. 2. Sol·licitar al Govern de l'Estat la declaració com a obres d'interès general aquelles infraestructures que s'hagin de realitzar per a resoldre el dèficit de les conques internes de Catalunya. I 3. Valorar positivament la realització dels

estudis sobre les diferents alternatives previstes per a la solució dels dèficits d'aigua, el resultat dels quals es posarà a disposició del Parlament per a la seva anàlisi.»

Suposo, senyor president, senyors diputats, que el tercer punt no deu ser d'instar el Govern, sinó que és una valoració que fa el Parlament.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. No és necessari que el diputat senyor Nadal es pronuncii sobre aquesta esmena transaccional, ja que l'ha acceptada. En canvi, sí que és necessari que el diputat senyor Fabregat es pronuncii sobre les esmenes a la Moció del Grup Popular formulades pel Grup de Convergència i Unió.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Si em permet, des de l'escó estant. Nosaltres acceptarem les esmenes proposades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió en els punts 4 i 6, que fan referència a respectar les competències d'administracions locals, i en els punts 9 i 10, perquè, a més, ampliï el que són les nostres peticions no solament als usos industrials i energètics, sinó que també vagi als que són usos de regadiu i també usos urbans. És per això, senyor president, que acceptem les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I ja, a la vegada, li demanaria, quant a la Moció del Grup Parlamentari Socialista...

El president

A l'esmena, a la transaccional...

El Sr. Fabregat i Vidal

...que ha transaccionat amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, votació separada del punt tercer.

El president

Del punt tercer...

El Sr. Fabregat i Vidal

Del punt tercer. Gràcies, senyor president.

El president

Alguna petició més de votacions separades? –m'adreço als portaveus. Cap més.

Procedirem, en primer lloc, a votar la Moció del Grup Socialista, transaccionada amb el Grup de Convergència i Unió, separant els punts 1 i 2 d'aquesta Moció del número 3. Iniciariem la votació, en primer lloc, dels punts 1 i 2 de la Moció transaccionada.

Iniciem la votació.

Aquests punts 1 i 2 de la Moció han sigut aprovats per 71 vots a favor, 10 en contra i 9 abstencions.

I votariem, a continuació, el tercer punt d'aquesta Moció transaccionada.

Iniciem la votació.

Aquest punt tercer de la Moció transaccionada ha sigut aprovat per 87 vots a favor, 1 en contra i 4 abstencions.

Seguidament, votarem la Moció del Grup Popular havent-hi incorporat als punts 4 i 6 i 9 i 10 les esmenes que han sigut acceptades pel diputat senyor Fabregat. Cap petició de votació separada; per tant, votem el conjunt dels punts de la Moció amb les esmenes incorporades.

Iniciem la votació.

Aquesta Moció ha sigut aprovada per 92 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

I seguidament votarem la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Iniciem la votació.

Aquesta Moció ha sigut refusada per 34 vots a favor, 58 en contra i 1 abstenció.

Continuem amb l'ordre del dia. Si em permeten un moment...

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre previsions d'inversió en el transport públic

Iniciarem ara el quinzenè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre previsions d'inversió en el transport públic. Sobre aquesta Moció, aquesta Presidència ha de fer el següent advertiment: el dossier distribuït conté un error, en recollir l'esmena del diputat autor de la Moció, la qual, de conformitat amb el que disposa l'article 132 del Reglament i el criteri interpretatiu de 19 de febrer del 81, no s'ha admès a tràmit, atès que és presentada pel mateix diputat interpellant.

Iniciem, per tant, el debat de la Moció. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Fidel Lora, per un temps màxim de deu minuts. (*Remor de veus.*)

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. És cert i demano disculpes perquè hi ha hagut un error de caràcter tècnic a l'hora de presentar les esmenes; volíem presentar unes esmenes de caràcter...

El president

Prego que guardin silenci!

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Volíem presentar unes esmenes de caràcter..., unes modificacions de caràcter tècnic i s'han presentat al final com unes esmenes al text, i demano disculpes des del Grup Mixt per aquest error. I sí que també demano a la Mesa del Parlament que pugui tenir en consideració la possibilitat d'admetre com una modificació de caràcter tècnic, que no de contingut, afegir al costat de..., en el punt primer –perdó–, en el punt primer, en el punt segon i el punt tercer de la

Moció, quan diu: «als barris de Ciutat Meridiana, Torre Baró i Vallbona», i també al punt tercer, al final d'aquest punt, que també concreten els barris que avui tenen un dèficit en transport públic –Ciutat Meridiana, Torre Baró i Vallbona–, poder afegir el barri de Can Cuiàs, que és una part més d'aquest districte i està dins –podríem dir-ne– del paquet de negociació d'inversió i ha estat present en tota la intervenció de la interpellació del Ple anterior; per tant, és una qüestió, jo diria, de forma i també de sensibilitat als veïns d'aquest barri. Per tant, demano a la Mesa del Parlament que tingui en consideració afegir aquest punt. I demano una altra vegada disculpes per aquest error que hem comès des del Grup.

Ara ja entro en el contingut de la Moció presentada després de la Interpellació de l'anterior Ple. Creiem que és necessari, que s'ha donat un pas important per poder cobrir els dèficits que hi ha en transport públic al districte de Nou Barris perquè ja s'ha posat, ja està en execució l'arribada del metro al barri de Canyelles, l'arribada del metro al barri de la Trinitat Nova, i, després de molts anys de lluita dels veïns, de les associacions de veïns, doncs, veiem que això és important i creiem que seria, també, molt necessari que, en el context de les converses per al Pla d'infraestructura de l'Autoritat del Transport Metropolità, per tal d'aprovar el Pla del 2001-2010 –seria important– arribar a un consens per tal de poder marcar, dins aquest període de pla d'infraestructures, com a prioritàries, les inversions als barris perifèrics de Barcelona –en concret, la part nord de Nou Barris, la Zona Franca, el Carmel i el Bon Pastor. Creiem que aquesta ha de ser una de les prioritats del Pla d'infraestructura, arribar a aquest consens.

Per altra part, doncs, des del nostre punt de vista i des d'aquest context de debat que hi ha a l'ATM, seria molt important donar prioritat i solucionar el dèficit històric que hi ha a la zona nord de Nou Barris; tots sabem que és una part del districte amb molts dèficits, encara, d'infraestructures, amb motiu de com es va construir aquest barri i, per tant, sí que, després de deu anys de reivindicació, deu anys de reivindicació de l'arribada del metro a aquesta zona, creiem que ja és una prioritat i és una necessitat que, en el context de negociació a l'ATM i donant-ho com una prioritat, pugui arribar el metro a aquesta zona. Per tant, la Moció que presentem des del nostre Grup, després de la interpellació, doncs, primer, manifesta la necessitat de continuar les converses amb les associacions de veïns per tal de millorar la xarxa de transport públic als barris de Barcelona; segon, que el Parlament de Catalunya insti el Consell Executiu que es marqui com a prioritat del Pla d'infraestructures 2001-2010, en el procés d'elaboració i negociació dut a terme amb l'Autoritat del Transport Metropolità, la solució dels dèficits en transport públic als barris de Ciutat Meridiana, Torre Baró i Vallbona, i, tercer, que el Parlament de Catalunya insti el Consell Executiu a avançar en el procés de preparació dels projectes d'estudi i construcció de les infraestructures necessàries per a l'arribada del metro o un transport públic equivalent amb freqüència de temps i tarifa única que connecti la zona nord de Nou Barris, Ciutat Meridiana, Torre Baró, Vallbona –afegir-hi Can Cuiàs– amb la xarxa actual del metro.

8014

Doncs, aquesta és la Moció que presentem. Esperem que pugui ser aprovada per majoria, que pugui ser aprovada pel conjunt del Parlament, perquè creiem que això respon a les necessitats i a les reivindicacions dels veïns de la zona.

Per altra part, sí que nosaltres, en un context polític més global, entenem que cal invertir més en transport públic, cal arribar a un consens amb l'Autoritat del Transport Metropolità, i ens preocupa molt que, per calendaris electorals –*per calendaris electorals*–, es puguin situar prioritats més electorals, d'oferta als veïns d'un barri o d'un altre, o buscar ofertes de programa, que no es pugui arribar a un consens, perquè entenem que, en aquest moment, el que hem de posar per damunt són els interessos de poder solucionar les necessitats de les zones que estan amb més dèficit de transport públic, i ens preocupa molt que, per calendari electoral, no es pugui solucionar el problema, que, després, arribin campanyes electorals i que, en les campanyes electorals, es facin promeses del que no s'ha fet i hi hagi competència entre administracions. Per tant, jo crec que és una actitud de responsabilitat poder arribar, abans de les eleccions, a un consens amb l'ATM.

Aquesta és l'opinió des d'Esquerra Unida i Alternativa, i, per tant, aquesta és la Moció que presentem, i, com dic, jo penso que, fàcilment, pot ser aprovada per tots, hi ha possibilitats d'avançar en el dèficit que hi ha a la zona nord de Nou Barris, i hi ha possibilitats, també, d'avançar en altres barris de Barcelona. Jo crec que tenim l'oportunitat, en aquest Ple, d'aprovar una moció molt positiva per a molts veïns de Barcelona.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha presentades unes esmenes per part del Grup Socialista. Té la paraula, per exposar-les, el diputat senyor Joan Ferran, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la interpellació que ens presenta avui el senyor Fidel Lora està molt centrada en una zona molt concreta, molt específica, de la ciutat de Barcelona. És una zona que té unes característiques, com vostès saben, molt particulars, i és precisament en aquesta zona on, depèn del tractament que es faci des de les administracions, les seves repercussions tindran un efecte i unes conseqüències en un sentit de progrés o en un sentit de seguir empitjorant el que ha estat una zona realment complicada des del punt de vista urbanístic i de relacions amb la resta de la ciutat. Depèn del que es faci, depèn del que facin les administracions, condemnarem o no uns ciutadans a ser ciutadans de segona categoria. Aquesta és la nostra impressió.

Nosaltres sempre hem pensat i sempre hem manifestat –i ho vam fer quan va haver-hi la compareixença del senyor Ticó– que la mobilitat, que el transport, són uns elements, evidentment, de democratització de la ciutat, que reequilibrin zones, que connecten barris, que connecten persones, que afavoreixen la cohesió social i que

tenen una eficàcia funcional i, òbviament, darrere d'aquesta eficàcia funcional, hi ha una eficàcia, diguem-ne, productiva.

Nosaltres pensem que Nou Barris té unes característiques físiques que són molt específiques, d'ubicació, que fan que estigui en una zona de la ciutat molt específica, també, per la seva orografia en el plànol geogràfic de la ciutat de Barcelona, i això és una característica especial i particular, però també pensem que Nou Barris, en el terreny de les relacions amb les administracions, ha estat un lloc específic. Per què? Perquè l'Administració i els veïns de Nou Barris han hagut de patir, respecte a l'Administració, tot un seguit de promeses, tot un seguit de paraules que se'ls va dir que passarien i que no han passat, i que van ser aquelles amb les quals el president Pujol va prometre un tipus d'infraestructures, un tipus de metro, un tipus de transport públic, i han anat passant els anys i no l'han vist concretat de cap manera. Això fa que, a aquesta especificitat de tipus geogràfic, se n'hi ajunti una altra, de relacions amb l'Administració, que porta que hi hagi una certa desconfiança en tot allò que cal fer i que es diu que s'ha de fer a Nou Barris. I això nosaltres, sincerament, senyores i senyors diputats, pensem que s'ha d'esmenar.

A la compareixença a què em referia abans, del senyor Ticó, a la Comissió de Política Territorial del Parlament de Catalunya, ell ens va plantejar que la política de transport del Govern de la Generalitat era una política progressista i una política responsable. Al nostre entendre, la política de transport que fa el Govern de la Generalitat no és ni progressista ni responsable.

No és progressista perquè no prioritza el transport públic –no el prioritza–, perquè les inversions del Govern en transport públic no resisteixen una comparació amb la d'altres moltes comunitats autònomes. I no parlem ja d'àrees metropolitanes, del tipus com la de Madrid. És sabut el desequilibri, el desfasament..., la quantitat de diners que s'inverteixen en transport públic a Madrid, en metro de Madrid, i els que s'inverteixen a Barcelona. Per tant, pensem que aquí no s'ha prioritzat el transport públic.

I pensem que no és responsable per fets com aquests que avui ens porten a la discussió d'aquesta Moció, perquè pensem que, realment, una administració responsable planifica estratègicament, i pensem que, en el cas específic que ens ocupa avui, l'Administració de la Generalitat no ha planificat estratègicament les actuacions. Per què diem això? Home, perquè vostès ens proposen un tipus de transport que no és el metro convencional, que és el que sí que han estat demanant els veïns de Nou Barris i el veïns de totes aquelles zones des de fa molts anys; ens proposen un metro de vagons més petits, amb una sola via –és a dir, que, quan el metro vagi de pujada, no podrà baixar un altre comboi; haurà d'esperar-se que acabi de passar–, i això repercuteix de tal manera que hi haurà una baixa intensitat en les freqüències a què els veïns podran tenir accés. És un metro més petit, és un metro que farà perdre temps, és un metro que no connecta amb la xarxa de metros, sinó que implicarà un transbordament dels veïns d'un cantó a l'altre –és a dir, invertiran temps per traslladar-se

d'un mitjà de comunicació a un altre-, i que té les característiques, per dir-ho d'alguna manera, de la persona que va en metro i que ha de passar a un autobús. Nosaltres pensem que això no és allò que es reclamava, que això no és allò que es va prometre, que això no és allò que necessiten uns barris que han tingut una situació, per dir-ho d'alguna manera, d'un cert menysmenament per la qüestió geogràfica, però també perquè se'ls ha promès moltes coses que no s'han fet.

Nosaltres pensem, sincerament, que això no millora sinó parcialment, que aquesta proposta només milloraria parcialment la manca de transport públic de la zona, i pensem que això no és responsable, perquè no s'ha planificat estratègicament. Perquè, si vostès fan un repàs a la premsa diària d'avui, hauran vist que ha sortit una notícia gairebé a tots els mitjans de comunicació, en què se'ns diu que l'Ajuntament aposta, a Torre Baró i a Vallbona, per 2.200 pisos més en aquesta ciutat. Això implica un progressiu augment de la població, i això implica que aquesta planificació que s'ha fet amb aquest metro més lleuger, per dir-ho d'alguna manera, serà del tot –del tot– insuficient perquè d'aquí a quatre, cinc, sis anys pugui donar abast a totes les persones que hauran de fer servir aquest metro –per cert, senyor Fidel Lora, Can Cuiàs pertany al municipi de Montcada–: Can Cuiàs, al municipi de Montcada, Torre Baró, Vallbona..., veuran multiplicar la seva densitat demogràfica, i, per tant, un metro d'aquestes característiques, nosaltres considerem que seria del tot insuficient.

Per això, parlem de pensar estratègicament en el futur, de fer les coses ben fetes, i també perquè pensem que són aquests veïns els que tenen dret a un metro normal, com hi tenen dret els altres veïns de tots els barris de Barcelona, això que se'ls està proposant en aquests moments no es pot fer, perquè, en certa forma, els estem obligant a triar entre això o res, i triar entre això o res ens sembla que és poc adient.

En aquest sentit, nosaltres hem presentat un conjunt d'esmenes que, en certa forma, donen cos a aquesta argumentació ràpida, senyores i senyors diputats, que els he fet.

En la primera esmena plantejem que el diàleg, evidentment, s'ha de fer amb les associacions de veïns. Ens agradava molt l'esmena que s'havia fet a si mateix el senyor Fidel Lora, perquè em penso que recollia tota la filosofia de l'Autoritat Metropolitana del Transport, que és qui ha de portar, ha de fer el procés d'elaboració i de negociació, però aquí hi hem afegit que, a més a més de les associacions de veïns, hi ha ajuntaments implicats, i que fóra bo que, per tal de millorar la xarxa, fossin consultats.

Una segona esmena de modificació, també, en la qual trobàvem que la Moció estava centrada molt en uns barris molt específics, que eren els barris de Ciutat Meridiana, Vallbona i Torre Baró. Nosaltres pensem que aquesta planificació del 2001 al 2010 ha de tenir un abast tan gran que no sols es centri aquí, sinó que també s'ha de centrar al Bon Pastor, al Carmel, a la Zona Franca, als llocs on se'ls ha promès transport públic, però, a més a més, al port, a l'aeroport, a la Fira..., a tots aquests llocs on, estratègicament, la ciutat necessita que

hi hagi un transport públic per fer que les coses funcionin com han de funcionar, per tenir aquesta cohesió, per tenir aquesta comunicativitat.

Una tercera esmena, de supressió, amb la qual volem suprimir –per aquestes raons que els he explicat, que aquest metro no compleix les expectatives ni allò que ha de ser d'aquí a uns anys– el que diu: «o un transport públic equivalent en freqüència, temps i tarifa única», perquè, en certa forma, aquí hi ha una trampa. Vostès em poden acabar dient que un transport públic equivalent en freqüència també pot acabar essent un autobús. Per tant, per evitar perills, nosaltres demanàvem aquesta supressió d'aquesta petita frase de l'apartat número 3.

I, per últim, una esmena d'addició, que és una esmena que em sembla que ha de ser clàssica, que és clàssica en el nostre discurs, però sense la qual, evidentment, les coses no es poden fer: és aquella que demana que el Parlament de Catalunya insti el Consell Executiu que demani on ho ha de demanar –davant del Govern central– la part que li toca en un pla de transport públic per a la ciutat de Barcelona i per a l'àrea metropolitana, com ha de ser, i que, també, de passada, posi els diners, els dos terços que la Generalitat està obligada a posar per al que és el transport públic de la ciutat de Barcelona.

Aquesta, senyores i senyors diputats, és la nostra valoració del fet. Dir que votarem afirmativament, que ens agradaria que ens acceptés el senyor Fidel Lora les esmenes; que, si no és així, votarem afirmativament els punts del Grup Mixt, del senyor Fidel Lora, i que ens abstindrem en el punt número 3, perquè pensem, sincerament, que aquests veïns es mereixen un transport convencional i no un succedani.

Gràcies, senyor president

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició els grups que no han presentat esmenes, en primer lloc, el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres votarem a favor del punt primer i del punt segon d'aquesta Moció, i ens abstindrem, també, en el punt tercer.

I ens hi abstindrem perquè, efectivament, nosaltres creiem que aquí, al senyor Fidel Lora, li poden donar gat per llebre i li poden colar un gol. No ens fa cap mena de gràcia això d'«un transport públic equivalent». I no ens fa cap mena de gràcia perquè aquest és un dels cavalls de batalla que hi ha hagut a Barcelona aquests darrers temps; no és aquest el primer document que parla d'un succedani que no encaixa en el que nosaltres creiem que ha de ser el metro. I, a més a més, aquest transport públic equivalent en la modalitat actual, que no és la primera que es va plantejar com a alternativa al metro de debò, doncs, pensem que té una sèrie de deficiències que són tant rellevants per a aquests barris de Barcelona –fins i tot per al de Montcada, eh?–, i, per

8016

tant, ens trobem amb un tipus de transport que, d'entrada, és més deficient que el de la resta. I per què? La pregunta és: «I per què ha de ser més deficient que el de la resta de Barcelona?»

És a dir, a veure, Nou Barris, amb els seus barris de Ciutat Meridiana i Torre Baró, és el centre de Barcelona. O sigui que no es pot entendre que Barcelona és només el seu perímetre actual i que el centre de Barcelona és l'Eixample i Barcelona vella. El centre de Barcelona són els deu districtes, perquè no es pot entendre Barcelona si no es veu Barcelona amb el nucli de l'àrea metropolitana. Per això, ens sembla molt bé que posi aquí Can Cuiàs. Però Barcelona, el centre de Barcelona, són els deu districtes. Llavors, per quin estrany motiu ha d'haver-hi un tipus de metro en alguns dels districtes del centre de Barcelona i un altre tipus de metro en el centre de Barcelona, però en uns altres districtes? En conseqüència, nosaltres no ho veiem clar, i com que no ho veiem clar, doncs, ens abstindrem.

Però és que, a més a més, no veiem clar aquest transport públic, diguem-ne, en la versió actual. Una sola via; això vol dir impossibilitat de tenir la mateixa freqüència que amb doble via, per tant, vol dir més aleniment i vol dir, sobretot, doncs, un no-càlcul del que pot succeir en aquests barris en el futur. I avui –ja ha sortit abans– surt una notícia en què, estratègicament, es planteja un increment molt significatiu d'habitatges en aquests barris. I, doncs, què farem? –i, doncs, què farem? O sigui, tot el grup de gent que vagi a viure en aquests nous habitatges –que fan falta a Barcelona, perquè tots sabem que el problema de l'habitatge és un dels problemes centrals de la ciutat de Barcelona–, com s'ho faran, això? Hauran d'esperar més que els altres, o hauran d'esperar que passi un tren per una via i no esperin l'altre...? Mirin, nosaltres ens abstindrem, i, a més a més, ho explicarem allà on calgui, perquè estem segurs que aquesta no-connexió a la xarxa de metro en aquests barris, doncs, és un no-tracte equivalent amb relació a la resta del centre de Barcelona.

Punt primer, l'hi votarem a favor. Ens encanta que continuïn les converses amb les associacions de veïns per tal de millorar la xarxa de transport públic als barris de Barcelona, però encara ens encantaria més que, finalment, hi hagués calés, eh?, calés del Govern de la Generalitat, però calés del Govern central.

Encara ens encantaria més. Perquè, és clar, si vostès miren els calés que s'estan invertint en transport públic a Madrid i es miren els diners que s'estan invertint en transport públic a la ciutat de Barcelona, la veritat és que no hi ha color –perdem per golejada!–, i, en algun moment, s'haurà de rectificar això. Per tant, encantats amb el punt primer, però no s'oblidin del punt..., que ens portin els calés que es generen a Barcelona i que no retornen sota cap mena de concepte.

I punt segon: també hi estem d'acord. Ens sembla que, efectivament, és prioritari el Pla d'infraestructures 2001-2010 i que s'ha de posar l'accent en tot el que fa referència al Pla aquest, d'infraestructures i la negociació amb l'Autoritat del Transport Metropolità. I ens sembla molt important citar Meridiana, Torre Baró i Can Cuiàs, però no només això. I Besòs? I Zona Fran-

ca? I Carmel? És a dir, si posem districtes, posem tots els que no tenen mitjà de transport. No és que no hi estiguem d'acord, hi estem totalment d'acord, per això votarem a favor, però el que no ens podem deixar són –perdó, no els districtes– els barris en els quals no hi ha metro, perquè és que, al centre de Barcelona, el metro ha d'arribar a tots els barris, i hi ha molts altres barris que no surten aquí que no tenen metro.

Nosaltres pensem que hauríem de posar-nos d'acord en una proposta raonable. La proposta raonable és que tots els ciutadans i ciutadanes de Barcelona tinguin una parada de metro a deu minuts caminant. Això és raonable, i això vol dir moltes més parades de metro, i això vol dir metro a tots els barris; no només en el que vostè diu, que ja hi estem d'acord, sinó, a més a més, a tots els que falten, també.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, aquest és un tema, també, molt important que afecta l'àrea metropolitana de Barcelona i que, evidentment, necessita un tractament especial que, fins aquest moment, no se li ha donat per part del Govern de la Generalitat, i, en tot cas, aquesta Moció el que intenta és solucionar una part d'aquesta problemàtica quan fa referència a millorar els dèficits en transport públic d'uns quants barris, de Ciutat Meridiana, Torre Baró i Vallbona, i com deia també el senyor Portabella, en falten uns quants més, com el Carmel, el Bon Pastor i la Zona Franca, que també tenen un dèficit important i que fins aquest moment no s'hi ha fet cap tipus d'actuació.

És clar que tota aquesta Moció i la interpellació anterior ve determinada per tota una negociació, jo crec que una mica estranya, de la Conselleria de Política Territorial envers l'associació de veïns, que fins i tot pot provocar un cert enfrontament amb els mateixos ciutadans d'aquell barri sobre quin és el mitjà de transport públic adient per arribar-hi.

Nosaltres votarem favorablement aquests tres punts d'aquesta Proposició no de llei, bàsicament perquè quan es vota es vota el que diu la resolució. I, en tot cas, si, llavors, la resolució a què es compromet –com sembla ser que es compromet el Govern– no es compleix, una vegada més aquí –i, evidentment, també allà on faci falta–, doncs, demanarem i exigirem explicacions primer i responsabilitats –segur– posteriorment.

I la resolució, en el punt 3, la Moció en el punt 3 diu claríssimament que es farà l'arribada del metro o un transport públic equivalent en freqüència, temps i tarifa única que connecti la zona nord de Nou Barris, Ciutat Meridiana, Torre Baró i Vallbona amb la xarxa actual del metro. Aquestes són els punts clau que diu la reso-

lució: que tingui equivalència en freqüència, temps i tarifa única. Si això no es compleix –perquè nosaltres tenim constància que es pot complir–, evidentment, llavors demanarem responsabilitats a qui s'ha compromès a fer això, que, potser, llavors serà incapaç de fer-ho.

Però el que estem votant en aquests moments és el que diu aquí, i ens sembla important tirar endavant la millora en la connectivitat d'aquests tres barris de Barcelona amb un transport públic –en aquest cas, sigui aquest transport tipus tramvia lleuger que es proposa per a aquestes zones.

Feta aquesta discussió, que sembla que és un element clau per a alguns grups, nosaltres creiem que l'element clau és que arribi el transport en condicions, i en aquest punt diu claríssimament que seran les mateixes condicions que l'anterior, i per això nosaltres hi donem suport.

El que passa és que, quan el senyor Ticó també va parlar amb aquesta associació de veïns, els promet moltes coses, però sempre amb la *coletilla* típica de no explicar ni la prioritat ni si hi ha diners; si hi ha pressupost, serà prioritari, si no n'hi ha, no serà prioritari. I, això, em sembla que són excuses de mal pagador i, en tot cas, em sembla que és un discurs buit.

Si, veritablement, el Govern creu que és prioritari arribar al transport públic en aquests barris, ha de posar temps i ha de posar diners –d'on sortiran i quan es farà aquesta construcció?–, i, evidentment, ha de ser i ha d'agafar el compromís que és del tot prioritari, com també a la resta de barris, que jo també n'he fet esment anteriorment, i en alguna de les esmenes del Grup Socialista també en fan esment, i que compartim nosaltres.

Perquè aquest és l'element important, aquest Pla director d'infraestructures, que té diferents problemes per tal d'acabar de realitzar-se per diferents tendències que hi ha entre diferents institucions i, en tot cas, si no ens posem d'acord, els que en sortiran més perjudicats, una vegada més, seran els ciutadans, però també el país, també la ciutat, perquè si, veritablement, no financem o no potenciem el transport públic, la qualitat de vida es deteriorarà d'una manera cada vegada més important, també, a la ciutat de Barcelona i a l'àrea metropolitana.

I, com sempre, arribem al mateix: els diners. Si algun responsable hi ha –ho he dit abans i em sembla que ho he dit amb tota contundència, amb tot el rigor– de la situació que hi ha en aquests moments, de manca de transport públic al nostre país, i sobretot a l'àrea metropolitana, és culpa d'aquells que han gestionat durant vint anys aquest transport públic, aquesta política d'infraestructures i de connectivitat: de la Generalitat de Catalunya, el Govern de Convergència i Unió. I em sembla que la comparació amb Madrid –a vegades ens interessa, a vegades no ens interessa; en tot cas, a més de la comparació amb Madrid es podria fer també la comparació amb una altra ciutat d'Europa amb el mateix nombre d'habitants i en la mateixa situació–, en aquest cas, correspon a una situació en nombre d'habitants, bàsicament, igual –l'àrea metropolitana– que la de Barcelona.

En aquesta excel·lent, des del meu punt de vista, revista, que suposo que tots tenen, que es diu *Mobilitat sostenible*, en un dels seus números, explica o fa una explicació, vaja, de quina és la quantitat de diners que destinen a Madrid i que destinen a Barcelona, les diferents institucions, a transport públic. I és terrible! No hi ha color! Evidentment, és a Madrid on hi ha una inversió, des de fa molt de temps, importantíssima en transport públic, no pas en relació a Barcelona, i, a més a més, tenint en compte una població semblant, aproximadament de dos milions, quasi tres milions d'habitants entre Madrid ciutat i l'Entitat Metropolitana, el que abasta l'Entitat Metropolitana i de Transport als diferents municipis; en canvi, imagini's, els viatges en transport públic a Madrid són el doble dels que es fan en aquesta àrea metropolitana de Barcelona –el doble– demostrant veritablement què és el que significa això amb relació amb la mobilitat sostenible, amb relació a la qualitat de vida dels ciutadans d'aquesta àrea.

Miri, per exemple: si agrupéssim les possibilitats de desplaçament en tres blocs, per un costat, el transport públic, per un altre costat, el transport privat, i l'altre, a peu, que és una altra de les variants, a Barcelona, el repartiment modal és més o menys el mateix per a cadascun d'aquests blocs –un 34% utilitza el transport públic, un altre 34% el privat i, a peu, un altre 32%–, mentre que a Madrid és totalment diferent –el transport públic, un 41% de les persones, el privat, un 26% i, a peu, un 33%. Aquí, veritablement, es nota quan hi ha una veritable inversió en transport públic, quan aquests blocs modals canvien a favor d'un o de l'altre, a favor de l'ús del transport públic o de l'ús del transport privat. Però, com sempre, és una prioritat política i de les inversions. Mentre les inversions totals a Madrid ciutat han estat de 50.000 milions en el període 95-97, a Barcelona han estat de 29.700 milions –un 70% menys– i, aquest, em sembla que és un element important.

Mentre l'aportació del Govern autonòmic, de la Comunidad de Madrid, ha estat de 33.500 milions en aquest període, el de Barcelona, la del Govern de la Generalitat ha estat de 16.800, un 100% menys. Els números canten, d'una manera clara i contundent, quines són les prioritats, en aquest cas, del Govern de la Generalitat en relació amb el transport públic o amb el transport privat. I, a última hora, aquí està la responsabilitat que en aquests moments la intermodalitat estigui com està a l'àrea de Barcelona i que, a més a més, no es fomenti el transport públic.

Mirin, si no, una altra dada, perquè també s'acabin les senyores diputades i els senyors diputats de convèncer de quina és la relació d'inversió i si, veritablement, és una prioritat o no per al Govern de la Generalitat. A Madrid, l'any 98, es varen construir quasi trenta quilòmetres de metro, amb una inversió de 107.000 milions; a Barcelona, l'última és la prolongació de la línia 2, Sagrada Família - la Pau, el desembre del 96, i dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, el desdoblament de la línia plaça Espanya a Sant Boi, l'abril del 98. S'ha acabat. Aquesta és la inversió en transport públic i, en tot cas, vostès mateixos jutjaran, i els ciutadans, també, d'aquest país jutjaran veritablement qui és el responsable que no hi hagi transport públic a

8018

l'àrea metropolitana de Barcelona i, veritablement, si aquesta és una prioritat i no del Govern de la Generalitat.

Estic convençut que, per nosaltres, sí que és una prioritat i una prioritat importantíssima, una prioritat estructural per al foment del transport públic, i per això, en aquest cas, donarem suport a aquesta Moció que va en aquest sentit, encara que, evidentment, no compleix tot el que nosaltres creiem, però sí, almenys, una part dels aspectes i sí un sector o uns barris concrets de la ciutat de Barcelona.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, la Moció presentada pel Grup Mixt es fonamenta en tres punts o en tres accions concretes en matèria de transport a desenvolupar pel Govern de la Generalitat.

En primer lloc, la Moció parla de continuar les converses amb les associacions de veïns; en segon lloc, de prioritzar la solució al dèficit de transport públic als barris de Ciutat Meridiana, Torre Baró i Vallbona, i, gràcies a aquesta esmena tècnica, també a Can Cuiàs. I en tercer lloc, o en tercer terme, parla d'avançar en els processos previs, bàsicament de caràcter tècnic, que permetran redreçar la situació del dèficit del transport públic en aquests barris de la ciutat de Barcelona i de la seva àrea metropolitana.

Aquesta Moció planteja un tema que, malauradament, es repeteix amb certa freqüència, que és el de l'escassa credibilitat i reconeixement que des de diferents àmbits de l'Administració i també des d'alguns partits polítics –i com a mostra només cal mirar alguna de les esmenes presentades pel Grup Socialista–, s'atorga a la utilitat del transport metropolità en la mesura que es tracten qüestions que li són pròpies en altres àmbits que no tenen cap tipus de competència, ni tan sols de capacitat d'interlocució, sobre el problema que planteja el dèficit de transport públic a la zona metropolitana de Barcelona.

Crec que és necessari recordar a alguns grups parlamentaris que l'existència de l'esmentat Consorci obedia a la necessitat de disposar d'un òrgan interadministratiu en el qual estiguessin representades totes les administracions implicades, en un intent de fer que la unitat de propostes permetés fer més fluids els processos de presa de decisió, tant pel que fa a actuacions inversores, en les seves fases de planificació i subsegüent necessitat de dotació financera, com el finançament del dèficit d'exploació dels diferents operadors que actuen en el nostre territori.

No tinc cap dubte que la utilitat del transport metropolità és sensible a les problemàtiques plantejades per aquesta Moció, que vostè sap, senyor Lora, que el Grup Popular comparteix, i crec, sincerament, que són sufi-

cientment conegudes pels membres d'aquesta cambra, de la mateixa manera que les solucions que avui planteja vostè en el seu text i que sotmet a la consideració d'aquest Parlament estan també en la ment d'aquells que, com vostè, som sensibles als problemes de mobilitat i de transport als barris de la ciutat de Barcelona.

Em permeto suggerir, però, que fem entre tots, tots els grups parlamentaris, un exercici de responsabilitat, que siguem plenament conscients amb la comesa que va motivar la creació de l'Autoritat del Transport Metropolità i que evitem, en la mesura possible, convertir aquest Parlament, convertir el Parlament de Catalunya en un fòrum de debat de propostes que tenen, que han de tenir, necessàriament, en el Consorci de l'Autoritat del Transport Metropolità el seu destinatari lògic i natural.

El procés de presa de decisions, senyor Lora, no hauria d'anar en la direcció que s'ha apuntat per diferents grups en les seves intervencions. El Consell Executiu ha d'actuar sempre, el Consell Executiu del Govern de la Generalitat ha d'actuar sempre a partir d'acords adoptats per l'Autoritat del Transport Metropolità, i no pas a l'inrevés, com s'ha plantejat. No seria, doncs, lògic que en un intent ben intencionat d'avançar en els projectes es gastessin diners en actuacions que podrien ser resoltes posteriorment amb altres opcions aportades per les noves tecnologies.

Per tant, al marge d'aquestes consideracions, que estic ben segur que vostè, senyor Lora, també comparteix, el Grup Popular donarà suport a la Moció presentada pel seu Grup.

Per acabar, senyor president, únicament recordar als diferents grups d'aquesta cambra –arran d'una esmena presentada pel diputat del Grup Socialista, el senyor Ferran– que va ser el Partit Popular qui va defensar la necessitat d'incrementar l'aportació de l'Estat a les noves infraestructures del transport públic metropolità, i no hi ha absolutament ningú que pugui negar que el primer conveni d'inversions signat per un govern del Partit Popular va representar o es va traduir en un increment del 50% de les aportacions de l'Estat en matèria d'infraestructura respecte al consignat per un govern socialista. Un increment que també ha portat a terme el Govern de la Generalitat, en tant que és aquest Govern qui paga, qui finança dues parts d'aquestes inversions, i, la tercera part, la finança, d'alguna manera, l'Estat.

Nosaltres només volem aprofitar el final d'aquesta intervenció per traslladar el regust o el mal regust de boca que per al nostre Grup representa observar que la Generalitat de Catalunya realitza, com a pràctica habitual, el fet d'obviar en els plafons anunciadors que es col·loquen a aquest efecte aquest cofinançament de l'Estat en totes aquelles actuacions que vénen recollides en el Conveni d'inversions 1998-2000, la qual cosa s'ha convertit, des del nostre punt de vista, en un clar exponent de deslleialtat institucional, que el Govern de la Generalitat hauria de redreçar de manera immediata.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Víctor Vila.

El Sr. Vila i Giró

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, il·lustre diputat senyor Fidel Lora, senyor president, anuncio el vot afirmatiu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió als tres punts de la Moció presentada pel Grup Parlamentari Mixt.

Vull agrair públicament al diputat senyor Fidel Lora i Lillo, d'Esquerra Unida i Alternativa, el meu reconeixement per la seva sinceritat en bé de la veritat a explicar als veïns de la zona nord la bona gestió que la Conselleria, en aquest últim període de temps, ha fet presentant propostes de caràcter positiu per resoldre el dèficit de transport que hi ha a la zona nord de Nou Barris, ja que la Conselleria és plenament conscient de tals mancances i de la necessitat d'aquestes inversions.

Aquesta valoració va ser feta en la Interpel·lació anterior a aquesta Moció i, tal com el diputat senyor Fidel Lora explicita, és ben cert que cap altra Administració s'ha recordat tant de les zones afectades que avui ens ocupen, i ja tenen solucions pactades amb la Conselleria les associacions de veïns.

En aquesta mateixa Interpel·lació, el conseller de Política Territorial reconeixia que existia diàleg entre les associacions de veïns i la Direcció General de Transports per analitzar les diferents propostes; gestions que estan anant en bon camí a través d'aquestes relacions bilaterals, tal com esmento a continuació. I de resultes d'aquestes converses, la Direcció General de Ports i Transports –i, en el seu nom, el director general, senyor Enric Ticó– va signar un document amb les associacions de veïns de Torre Baró, Ciutat Meridiana, Can Cuiàs, Vallbona i Trinitat Nova, on s'acceptava per part de tothom el metro lleuger soterrat, amb tarifa única com a transport per als seus barris.

I, com a conclusió, els representants de les associacions de veïns van acceptar explícitament la proposta de metro lleuger soterrat, i el director general de Ports i Transports es va comprometre a encarregar el projecte constructiu per tal que les obres es puguin adjudicar i portar a terme prioritàriament en el marc del Pla director d'infraestructures 2001-2010.

En el document signat el dia 12 d'abril s'indica textualment que: «En qualsevol instrument de planificació i inversió del transport públic que s'aprovi en el si de l'Autoritat de Transport Metropolità, l'ATM, la Generalitat vetllarà per la màxima prioritat de l'execució de l'obra esmentada.»

I, tal com apunta en la seva intervenció el senyor Lora, aquesta serà una realitat que res no tindrà a veure amb cap promesa electoralista, perquè la Generalitat de Catalunya ha estat, des de sempre, una administració preocupada pels temes que avui, tots, estem d'acord que són prioritaris, com és aquest dels transports urbans.

D'altra banda, personalment, vull secundar les paraules del conseller Macias, en les quals, en la seva inter-

pellació davant d'aquesta cambra, afirmava: «El nostre Grup Parlamentari de Convergència i Unió valora molt positivament la feina que està portant a terme l'Autoritat de Transport Metropolità, l'ATM, que ha permès d'avançar cap a una cultura de foment del transport públic a casa nostra.»

Ens trobem, doncs, amb una de les raons importants per recordar aquell nou model de finançament, que nosaltres, també des de sempre, reivindicuem per poder fer un país més qualitatiu i per poder assolir el repte del transport públic, prioritzant el transport privat.

Acabo, senyor president, reiterant l'anunci d'aquest vot afirmatiu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió a les peticions del diputat senyor Fidel Lora, i a aquests tres punts presentats pel Grup Mixt.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Cal que el diputat senyor Fidel Lora, presentant de la Moció, es pronunciï sobre les esmenes que han sigut presentades pel Grup Socialista a la seva Moció. Té un temps màxim de cinc minuts per pronunciar-se sobre aquestes esmenes.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Per pronunciar-me sobre les esmenes presentades pel Grup Socialista. Dir, primer, entorn de l'esmena número 1, que és una esmena d'addició al punt primer de la Moció. Recollim aquesta esmena tot sabent que les associacions de veïns i els ajuntaments que estan d'alguna forma englobats dins de l'Autoritat del Transport Metropolità... Per tant és una esmena que és raonable, que no té cap tipus de problema.

Estem d'acord que és necessària més inversió, no més promeses, sinó calés concrets per invertir i per solucionar els problemes de dèficit de transport públic. Per tant, l'esmena número 4, del Grup Socialista, també la recollirem.

I explicaré per què, l'esmena número 2 del Grup Socialista, també la recollirem, que fa esment de la necessitat d'incloure Torre Baró dins del paquet aquest de Ciutat Meridiana, el Bon Pastor, la Zona Franca, el Carmel, etcètera. Per què? Doncs, perquè les esmenes que no havien pogut ser recollides per la Mesa, que s'havien presentat –amb aquest error que havia comès el Grup Mixt– al punt primer, nosaltres ja situàvem aquesta necessitat.

Per tant, és lògic que nosaltres acceptem l'esmena número 2 del Grup Socialista. Ara bé, ho fem des del punt de vista que, després, no pugui ser utilitzada la nostra negativa a acceptar aquesta esmena als barris del Bon Pastor i la Zona Franca, com si Esquerra Unida - Alternativa no estigués d'acord que hi arribés aquest transport, perquè sabem que, si nosaltres acceptem aquesta esmena, és possible que el Grup de Convergència i Unió no voti favorablement tot el punt segon de la Moció, i això, per a nosaltres, seria contrari –per a nosaltres, seria contrari.

8020

Per tant, des d'un punt de vista de posició política, hem d'adoptar l'esmena número 2 del Grup Socialista, que no canvia gens la posició que tenia el Grup de Convergència i Unió, l'hem d'acceptar encara que és possible que es voti en contra per part del Grup de Convergència i Unió.

Ara bé, l'esmena número 3 del Grup Socialista no la recollim –no la recollim–, perquè la posició que té el nostre Grup i que es concreta en el punt 3 de la nostra Moció, que diu: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a avançar en el procés de preparació dels projectes d'estudi i construcció de les infraestructures necessàries per a l'arribada del metro» –per a l'arribada del metro– «o un transport equivalent.» I això ho han de decidir, ho han d'estudiar, i han de veure les seves necessitats en la negociació amb la Conselleria els mateixos veïns de Ciutat Meridiana. I aquí es deixa obert perquè els mateixos veïns de Ciutat Meridiana, Torre Baró i Vallbona puguin parlar amb la Conselleria.

Per tant, no es tracta –com deia el diputat senyor Jordi Portabella– de «gato por liebre». Aquí es deixa oberta i els veïns tenen la responsabilitat, tenen els seus vehicles organitzats per decidir, en la negociació amb la Conselleria, què és el que necessiten. Per tant, seria molt oportú aprovar aquest punt de la Moció.

En tot cas, dir que en cap cas nosaltres entenem que és necessari que arribi el metro a Ciutat Meridiana, a Torre Baró, a Vallbona o un transport equivalent, igual que entenem que és necessari que arribi a Zona Franca, al Carmel, i situem que aquesta ha de ser la prioritat de l'ATM, i jo entenc que la intervenció del senyor conseller en la Interpellació anava en aquesta direcció –anava en aquesta direcció– i no canvia absolutament res.

En tot cas, gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques
President...

El president

Perdó? Per què em demana la paraula? El conseller..., sempre. El conseller té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. No, només, d'una banda, per l'al·lusió que ha fet el senyor diputat, en el sentit que, certament, hi ha el compromís del Departament en el sentit que ell deia.

I, després, també informar, perquè crec que això podria, fins i tot, fer repensar el Grup Socialista la seva esmena número 3, i és que el Departament ha signat ja un acord amb totes les associacions de veïns de Can Cuiàs, Torre Baró, Vallbona, Ciutat Meridiana, que accepten aquest nou sistema de transport.

Jo ho dic perquè és una informació que potser pot fer canviar el sentit de vot d'alguns que han presentat una

al·legació, que ara queda totalment en contra del que hem firmat amb els veïns, tal com deia el senyor Fidel Lora.

Per tant, em sembla que és una informació rellevant, que podria fer reconsiderar, doncs, algú, per no situar-se en contra de les associacions de veïns.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. El portaveu senyor Camp em demana la paraula. Per què me la demana?

El Sr. Camp i Batalla

Sí, per demanar votació separada, senyor president.

El president

D'acord.

El Sr. Camp i Batalla

Del segon punt de la Moció, respecte a la inclusió que acaba de mencionar el senyor Lora, de tal manera que es pogués votar, en una primera votació tot el text de l'actual punt 2, que fa referència al transport públic als barris de Ciutat Meridiana, Torre Baró i Vallbona, i la inclusió de l'esmena tècnica de Can Cuiàs –era una esmena del Grup Mixt– i, a partir d'aquí, votació separada de la inclusió, que ha fet el senyor Lora, del «Bon Pastor, el Carmel i la Zona Franca», atès que aquesta és una altra zona de Barcelona. Nosaltres estem disposats a parlar sempre de qualsevol zona de Barcelona quant al transport públic, però avui no és el debat, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Alguna petició de votació separada més? Al punt 3, el pronunciament d'Esquerra ha sigut d'abstenció al punt 3. Demanen votació separada del punt 3, també? D'acord.

Per tant, votarem, en primer lloc, amb les esmenes assumides pel diputat senyor Lora, que són les esmenes números 1, 2 i 4, del Grup Socialista, amb l'advertiment de la votació separada que acaba de marcar el diputat senyor Camp al punt segon.

Votarem, per tant, en primer lloc –haurem de fer diverses votacions–, el punt 1 de la Moció, que és el més clar.

Iniciem la votació del punt 1 de la Moció.

Aquest punt número 1 ha sigut aprovat per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents a l'hemicicle.

Votarem ara el punt segon, fins a «Can Cuiàs», i després votarem la resta del paràgraf, assumit pel diputat senyor Fidel Lora.

Iniciem la votació del punt segon fins a «Can Cuiàs».

Iniciem la votació.

Aquest punt segon ha sigut votat per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents a l'hemicicle.

Procedirem ara a votar les paraules «el Bon Pastor, el Carmel i la Zona Franca».

Iniciem la votació.

Aquestes paraules del punt 2 han sigut refusades per 25 vots a favor, 53 en contra i 10 abstencions.

I, a continuació votariem el punt tercer, que porta incorporada... No! El punt tercer.

Iniciem la votació del punt tercer.

El punt tercer ha sigut aprovat per 70 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.

I a continuació votariem l'addició d'un nou punt número 4. Iniciem la votació d'aquest nou punt número 4.

Iniciem la votació.

Aquest punt número 4 ha sigut refusat per 25 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió de les funcions i els objectius encarregats al Departament de Treball

Iniciem l'últim punt del Ple del dia d'avui: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió de les funcions i els objectius encarregats al Departament de Treball, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per exposar la Moció, el diputat senyor Jordi Guillot per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, un cop més, ara, amb motiu de la presentació d'aquesta Moció, parlarem del Departament de Treball, i parlarem d'aquest Departament després de les interpellacions que hi ha hagut, de la compareixença del conseller Farreres a la Comissió de Política Social i, avui, de la resposta que ha donat el president Pujol, també, sobre aquesta qüestió.

Jo els vull dir, d'entrada, que el nostre Grup està ben preocupat per l'actitud que té el Govern en aquesta qüestió. No creiem que sigui raonable, que sigui comprensible, que, de tot el que està passant, la resposta que, reiteradament, dona el Govern és que la situació actual del Departament és una situació normalitzada i insistir en el bon control i la transparència sobre la gestió de les subvencions per a la formació ocupacional. Són dues actituds, al meu entendre, numantines, desesperades, que no resolten les qüestions i els problemes que tenim sobre la taula i que, evidentment, allarguen una situació del tot insostenible.

Quina és la situació del Departament, al nostre entendre? Ho vam dir a l'hora de fer la interpellació amb el conseller Farreres. Fruit de les especulacions electorals del senyor Pujol, hi ha un conseller que diu que vol

marxar. Legítim. El problema és que no s'escurça el mandat, s'esgota la legislatura i això vol dir un any més d'estar al front d'aquest Departament. A partir d'aquí, per comprensibles raons personals, hi han dos alts càrrecs de la Generalitat, d'aquest Departament, que marxen. Per altra part i paral·lelament, els mateixos dies, un director general es veu obligat a dimitir o a presentar la dimissió per tot l'afer i tota la polèmica –escandalosa, per cert– que envolta les subvencions dels fons d'ocupació ocupacional i el grup Pallerols. I per últim, a les vint-i-quatre hores de la compareixença del conseller Farreres, torna a sortir una notícia als mitjans de comunicació que diu que l'únic director general que no havia marxat o no havia dimitit apareix, també, vinculat amb una situació d'aquest tipus.

És a dir que tenim una situació que no és normal. No és normal un Departament de la Generalitat on tants alts càrrecs deixen les seves funcions, han de ser substituïts; no és normal un Departament de la Generalitat on hi ha un conseller en aquesta situació. És una situació anòmala, és una situació que debilita i dificulta la bona gestió d'aquest Departament. I és per això que nosaltres creiem –hi insistim– que el president Pujol –i si no vol per voluntat pròpia, a instàncies d'aquest Parlament– ha de prendre mesures, ha d'arromangar-se, ha de fer el que ha de fer, que és posar ordre en aquest Departament i crear una nova expectativa que permeti que aquest Departament pugui complir els seus objectius i les seves finalitats.

I, respecte als fons de formació ocupacional, doncs, hi ha un bon control i hi ha una situació de plena transparència. Això és el que se'ns diu per part del Govern. Però, malauradament, més enllà del que vostès van afirmar, s'han produït frauds, s'han produït irregularitats, apareixen denúncies periodístiques, es parla de presumptes tractes de favor, es parla de clientelisme polític, s'obren expedients informatius, es donen dimissions, s'enceten processos judicials, és a dir, estem en una situació en què vostès també poden seguir insistint que no passa res, però, més enllà de la seva insistència que no passa res, la realitat és que sí que passa, i passen tantes coses que un director general ha de dimitir, i passen tantes coses que s'han d'encobrir expedients informatius; i passen tantes coses que s'han d'endegar processos judicials. Però sempre tard i malament i, sempre, a remolc de la voluntat d'aquest Departament.

I se'ns diu que no passa res, que tot això és un cúmul de circumstàncies, de coincidències. Com si hi hagués la mala fortuna que aquest Departament, de cop i volta, ha coincidit en un mateix temps –raons personals, raons laborals–, coincidències entre gent que està en una societat enorme que, posteriorment, entra un altre accionista que, malauradament, és una de les persones implicades en un d'aquests processos, dones i filles relacionades amb... Clar, vostès intenten justificar una situació no només insostenible, sinó que, per al sentit comú de la gent, evidencia quelcom que va més enllà de la coincidència i que, evidentment, entra en el terreny de l'anomalia com fruit de l'atzar i de la mala fortuna. Quan no hi ha coincidència, se'ns parla que tot això és un gran muntatge –així ens ho deia el conseller Farreres–, fruit de la mala fe i la malevolència de l'opo-

8022

sició, quan no de la frivolitat d'alguns periodistes d'alguns dels mitjans de comunicació en el tractament d'aquestes qüestions. O, quan no, se'ns parla que curen que si nosaltres ho fem malament, pitjor ho fan o igual de malament ho fan sindicats i ajuntaments. Amb això també vull ser molt clar. Si algú del Govern o del Grup de la majoria té alguna raó o algun argument que hi hagi algun sindicat o algun ajuntament que tingui alguna qüestió irregular respecte a la gestió d'aquests fons, ho té molt clar: que el Govern actuï administrativament i, si cal, que vagi al jutjat per fer la denúncia corresponent.

No és qüestió –hi insisteixo– de fer llenya d'una situació com la que hi ha. Però des de la raonabilitat, des d'un sentit de responsabilitat, jo crec que vostès no poden seguir insistint que tot està bé, que aquí no passa res i que tot és fruit de l'atzar o de la mala fe. Tenen una situació insostenible, tenen un departament en enderroc i tenen la qüestió dels fons de la formació ocupacional en una crisi de legitimitat. Perquè han passat massa coses i, davant de les coses que han passat, malauradament –hi insisteixo–, aquest Govern no ha fet el que havia de fer.

És per això que nosaltres hem presentat aquesta Moció subsegüent a la interpellació que en el seu moment ens va donar el conseller Farreres, on instem el president de la Generalitat que actuï, que faci de president, que exerceixi amb responsabilitat les seves funcions, que deixi d'amagar el cap sota l'ala, que no s'escudi més en la negligència que al final és complicitat d'una situació dolenta per al Govern, dolenta per al país i, sobretot, dolenta per al món del treball. En segon lloc, instem el Consell Executiu a garantir que objectius essencials en què aquest Departament està compromès –i fins i tot alguns d'ells són part positiva del balanç d'aquest Departament– es puguin realitzar i es puguin aconseguir. En tercer lloc, instem el Consell Executiu que depuri responsabilitats que es puguin donar, donat l'allau de denúncies, l'allau d'irregularitats i la situació d'escàndol social que hi ha respecte als fons de formació ocupacional.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Creiem, vistes les explicacions que fins ara ens ha donat el Govern, que, malauradament, no hi ha aquesta voluntat. Amb tot, jo els dic que s'equivoquen. S'equivoquen en mantenir una actitud –segona qüestió– que no és bona per al país. Segona qüestió, que, segurament, no només és responsabilitat seva, que hi ha altres protagonistes, però que, sobretot, és responsabilitat d'aquest Govern. I, quan el senyor Duran Lleida parlava que calen noves regles del joc, evidentment, la primera per poder-les encetar, és assumir responsabilitats, fer el que cal fer, definir noves propostes dels models i tirar endavant. Si no, malauradament, no farem res.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. No s'han presentat esmenes. Es pot passar a la fixació de posició dels grups. Pel Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Fidel Lora.

El Sr. Lora i Lillo

Senyor president, per anunciar el vot favorable del Grup Mixt a la Moció presentada per Iniciativa.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Per donar suport a la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa. Hem tingut ocasió diverses vegades de comentar la situació de desnonament, diguem-ne, de la Conselleria de Treball i, per tant, donarem ple suport a tot el conjunt de la Moció.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ignasi Oleart.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president. Des de l'escó mateix. Manifestar, en primer lloc, que el Grup Popular ja està esgotat de parlar del mateix tema, perquè els arguments s'acaben i, evidentment, ja quasi, quasi no se sap què hi ha sobre aquesta circumstància, no? Jo penso que, en la Comissió última de Política Social, nosaltres ja vam dir al conseller tot el que li volíem dir, que, doncs, quant a aquestes dimissions dels alts càrrecs de la Conselleria en casos tan perfectament justificats per raons d'interès particular, enteníem que la dimissió del senyor Gavalda com a director general d'ocupació, doncs, estava en la línia d'aquest sentit que s'ha de tenir de la responsabilitat política quan algú es considera, doncs, que pot estar implicat, bé activament o passivament i, en tot cas, doncs, perjudica el propi Departament.

Enteníem que en aquesta circumstància, aquesta responsabilitat, doncs, quedava bàsicament justificada. Entenem que el president de la Generalitat deu obrar, doncs, amb la seva pròpia responsabilitat quan no ha cessat el conseller. Jo crec que, en tot cas, com li vaig dir en aquesta Comissió, potser, el senyor conseller fa uns mesos que es va avançar en el seu desig de no continuar, si tenia la confiança del president, doncs, de no continuar com a conseller. Jo, potser, crec que va ser un acte de sinceritat, i estarà d'acord amb mi que no li dóna gaires rendiments personals i que és motiu, en tot cas, que li recordin permanentment. Jo crec que aquest és un acte de sinceritat sobre el qual nosaltres no tenim res a dir –cada u se'n val quan vol. Per tant, l'únic que li repetim és que en el temps que li queda fins a les eleccions autonòmiques, doncs, actuï amb sentit de responsabilitat. Que, si té persones sobre les quals ha de prendre mesures, que ha de depurar presumptes responsabilitats que en aquest moment encara no estan demostrades, doncs, ho faci amb tota la fortalesa i no sent un conseller transitori ni provisional, sinó que acabi el mandat amb la màxima dignitat.

Jo voldria dir, no obstant, que ens sembla que, potser, avui, pel que fa referència al segon punt de la Moció, Convergència hauria d'haver fet alguna esmena. Alguna esmena, com a mínim, doncs, per procurar que aquest mes que ens demana el Grup d'Iniciativa en el seu punt sobre els tres temes del consell econòmic i social, el pla d'ocupació, el pla de prevenció de riscos professionals –que n'hem parlat diverses vegades–, doncs, potser es mereixia que s'hagués fet alguna contraproposta per part del Grup de la majoria. Per aquest motiu, nosaltres, en el primer punt i el tercer, votarem negativament, no donarem suport al que proposa Iniciativa, i en canvi, en el tema del segon punt, doncs, ens abstindrem perquè em sembla que és un tema que hauria valgut la pena poder-ne parlar, perquè em sembla que tots els grups de la cambra estan interessats que les tres coses funcionin, i que funcionin bé. Jo estic segur, també, que el conseller també té desig que funcionin bé. I, possiblement, avui els ha faltat una mica de cintura, al seu Grup Parlamentari, per no trobar una proposta que hauria sigut, doncs, acceptada, potser, per la majoria d'aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ja avenço des de bon principi que el nostre Grup donarà suport en la seva totalitat a la Moció que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. I, durant tots aquests dies, hem sentit una discussió sobre si el Departament estava desballestat o no. Miri: com que a mi això del desballestat sempre m'ha recordat els cotxes i aquestes coses, jo els he de dir una cosa: si el Departament no està desballestat, com a mínim, no passaria la ITV, eh? Com a mínim, estic segur que no passaria la ITV. I jo crec que, a aquest Departament, li falta seguint el símil de cotxes tenir bé la direcció, perquè la té tocada, i tenir bé el motor.

Li falta tenir bé la direcció, perquè crec que en aquests moments –i hi coincidirem tots–, després que s'ha hagut de canviar, han cessat o han deixat el seu càrrec dues persones, dos directors generals i un secretari general –això és un element important que per si ja ho significa–, però el que és més greu és que em fa la impressió que el motor està espatllat. En aquests moments falta empena, falten idees, falta il·lusió –i jo crec que aquesta és una situació en què són aquells valors intangibles–, però falta il·lusió per poder tirar-ho endavant. Tenen el sector, realment, profundament desmotivats, el sector dels centres de formació estan desmotivats; en aquests moments estan demanant que hi hagi una claredat per separar el gra de la palla; en aquests moments, quan parles amb la gent dels centres, tothom, el que et diu és: «Feu el favor de fer alguna cosa que sigui clara, evident, i que pugui permetre diferenciar el gra de la palla». I aquí ens trobem que, contínuament, s'està

justificant tot el que s'ha fet, amb la qual cosa s'està mantenint una ombra de dubte sobre tot el sector, i en això no ajuden gens algunes afirmacions d'alts dirigents d'un dels dos partits que formen la coalició, quan planteja que també uns altres ho fan malament i trasllada una ombra de dubte sobre tot el sector.

Per tant, nosaltres creiem que hi ha molta gent dintre el sector de centres que ho fa bé, que en té ganes, però necessita que es doni aquest missatge en positiu. I, des d'aquesta perspectiva, la Moció té una virtualitat, i jo la trobo prou intel·ligent: col·loca les responsabilitats allà on són, en aquest Parlament i en el gran absent, el president Pujol, perquè ell i la resta del Govern, quan es tracta aquest tema, no apareixen.

Aquesta Moció trasllada les responsabilitats al president, que és qui té la màxima responsabilitat en un tema que afecta les persones que més ho necessiten i és en aquest tema que entenem que té la virtualitat, la intel·ligència i l'oportunitat de posar les coses en el seu cas. Si algú decideix, si algú considera que aquesta situació pot continuar tal com està i té la màxima responsabilitat per resoldre-la és el president Pujol, i el president Pujol no hi és, sembla que no li interessa i, quan li pregunten, diu que tot va bé. Deu tenir alguna percepció que no és la de la majoria, ni els interessos de la majoria.

El segon punt és un punt que a nosaltres ens sembla prou important. Hi ha un tema, com és el del Consell de Treball, Econòmic i Social en què, sincerament, el que es demana aquí seria reiterar una cosa, perquè no tan sols no vam aprovar la Llei i li vam fixar uns terminis, sinó que vam anar a una comissió, vam aprovar un acord per desenvolupar el Decret que es constituís i, a hores d'ara, no s'ha constituït. Per tant, és lògic, és de raó que, evidentment, això s'acabi complint, perquè les lleis són per complir-les, no perquè figurin en un paper.

Li vam donar al conseller un vot de confiança quan es va aprovar aquesta Llei, perquè gestionés la Llei, perquè hi havia coses que s'havien d'acabar i aquesta gestió no s'ha acabat i no s'ha constituït el Consell de Treball Econòmic i Social.

El Pla d'Ocupació –ho deia abans– ha tingut una vida de la qual ara que se'n celebrarà aviat el seu primer aniversari, doncs, hem de veure que a última hora es comencen a constituir alguns dels organismes, però –ho repeteixo–, no és aquell element i, sobretot, no ho és perquè –no ens enganyem– l'element més important es va generar per no fer allò que s'havia de fer, que és crear un veritable Servei Català d'Ocupació. I no es va crear el Servei Català d'Ocupació perquè, en aquell moment, no es van saber resoldre els problemes interns del Departament, les cuites internes, les tensions, els diferents posicionaments, i es va optar per una altra solució i, fins i tot, aquesta solució hem trigat més de deu mesos a poder-la fer, i ara estem començant a fer-la just perquè serveixi d'antídoto a un altre problema molt més greu. No és amb això que es resol, sinó canviant de soca-rel el funcionament dels serveis públics d'ocupació.

Quant al Pla de prevenció de riscos laborals..., són aquells elements demanats que avancen també en un

tema menys cridaner, perquè aquí tots tenim la responsabilitat que, com que hi ha morts pel mig, ningú vol fer sang, però això no eximeix de la responsabilitat que el Pla de prevenció de riscos laborals avança amb una lentitud de tortuga, que no ve justificada per la situació real que hi ha dintre el sector.

I, per últim, crec que el fet que el Grup de la majoria, si més no, fes una declaració que depurà les responsabilitats, seria un element que, com a mínim, podria ajudar a fer que allò que es necessita en aquest sector es pugui tirar endavant. Per això, perquè considerem que és ajustada en tots els seus termes i considerem adequada al tema, nosaltres donarem el suport a aquesta Moció d'Iniciativa per Catalunya.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Domènec Sesmilo.

El Sr. Sesmilo i Rius

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari distingeix dues parts molt diferenciades en aquesta Moció, almenys segons el nostre criteri: una es referiria als punts 1 i 2 i, l'altra, al punt 3. Segons la nostra apreciació, el punt 2 no deixa de ser una conseqüència del punt 1, perquè una manera de voler posar en evidència que el Departament, diguem-ne, està en liquidació i que no fa res, doncs, proposa un pla per un mes, no? Almenys, aquesta és la nostra valoració.

Diríem que aquests dos primers punts els qualificaríem de «prejudicials». Què vull dir amb això, no? Al nostre criteri, estan carregats de prejudicis. És a dir, es nega el conseller de Treball –no ho sé, doncs, a la millor perquè no té el carnet, aquest, de progressista que tenen altres, doncs–, que manifesti una voluntat de deixar el càrrec set o vuit mesos abans, quan, per exemple, il·lustres membres de la formació que presenta la Moció, un notable i magnífic alcalde del Vallès Occidental, doncs, ho va anunciar el desembre del 97. És a dir, anunciar-ho un any i mig, és clar, és genial, és fantàstic, és molt progressista, i anunciar-ho sis o set mesos abans, o vuit, noi, és un desastre! Oh, i llavors diu que hi ha dimissions! Jo, la veritat, no he perdut el temps mirant qui dimiteix, qui no dimiteix, però d'allò notori que surt als diaris, doncs, en aquesta ciutat del Vallès ha dimitit també el cap de servei de Via Pública i el cap de servei de Cultura, oi? Poden dimitir aquests... En fi, és una cosa, diguem-ne... Per tant, almenys, segons apreciem nosaltres, no es va tant al fet, sinó que es nega que uns puguin fer el que fan uns altres. Per tant, per a nosaltres, això és un perjudici i, és clar, no estem disposats a donar-hi suport.

L'altra força política que va recolzar des del primer moment aquesta postura i que avui també s'ha referit a això, també té un alcalde d'una ciutat –possiblement, més important, encara, que aquesta del Vallès Occidental–, que, el novembre del 96, si me'n vaig, si no me'n vaig..., si, en fi, abans de la Mercè, si després de la Mercè... Si la infanta, si no la infanta... Oi, també fan-

tàstic! Escolta'm, premi! A veure si el promocionem per a la màxima magistratura del país! Conseller Farreras, no, no ho pots fer; no ho pots fer perquè, coi, tot va malament, tot queda desballestat... Francament, nosaltres no apreciem, diguem-ne, un mínim de coherència perquè es critica una actitud i no una altra. I, per tant, això, la veritat, trobem que és legítim; el conseller ha optat per aquesta via, les circumstàncies s'han explicat, no podem estar d'acord amb aquesta apreciació que fa el Grup presentant de la Moció.

Quant al punt número 3, també els diré que, segons el nostre criteri i la nostra humil opinió, des del punt de vista democràtic és inacceptable i el llegiré, el llegiré per poder-me explicar, perquè el considero inacceptable. Diu: «Punt 3. El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu que depuri responsabilitats dins del Departament de Treball, per les nombroses irregularitats aparegudes amb relació als fons de formació ocupacional.» Ho he rellegit diverses vegades a veure si, en comptes de «nombroses» hi deia «presumptes», i, no, no, hi diu «nombroses». O sigui, no havíem quedat d'acord que, quan volíem que es recuperés la democràcia en aquest país, en el primer que lluitaríem, en la justícia, era per a la presumpció d'innocència, i aquí no es condemnaria ningú fins que estigués provat? Doncs, és que, en aquest cas, encara és pitjor, encara és molt pitjor, perquè les denúncies que s'han fet s'han fet sobre centres.

Jo sí que, amb tota cordialitat, li diria al conseller que potser que sí que ha comès algun error en tota aquesta qüestió. Un: fer el sistema massa transparent –massa transparent–, perquè recordem l'origen d'aquesta, diguem-ne, d'aquesta moguda, no? A Catalunya es gestionen més de 50.000 milions de pessetes per a formació ocupacional –la meitat, aproximadament, al Departament de Treball. Jo estic convençut que tots els agents que hi treballen ho fan amb la millor voluntat, amb honradesa i amb efectivitat –vull creure-ho. El que passa és que el Departament de Treball comença aquesta història quan dues persones, dos ciutadans de Girona se'n van al ServiCaixa, pitgen un botó i es troben, doncs, que uns cursos que els havien dit no hi eren. Hi ha alguna altra institució, Administració o entitat que pugui donar tanta transparència? Per cert, aquest cas ha anat al jutjat i el jutjat l'ha arxivat. Aquest cas concret, l'ha arxivat.

Una altra cosa, conseller. Quan hi ha un grup, el Grup Méndez, que et pressiona –per cert, un grup o un centre homologat per l'Inem, és a dir, això que algú parla de les trames, homologat per l'Inem i suposo que, doncs, amb tota la bona voluntat també– ve i et pressiona i et demana, em sembla, que són 60 milions de pessetes més sobre presumptes irregularitats que detectes, què hauria estat el més còmode? Cedir al xantatge? O sigui, per què estem parlant d'això? Estem parlant d'això perquè la Conselleria porta aquest grup al jutjat. I, com respon el jutjat? Sabent que hi han forces polítiques disposades a fer una miqueta de McCarthy i tal. Escolta'm: a veure què passa. Doncs, coi, posem una denúncia també a la Conselleria, embolica que fa fort, és la part dèbil del món polític i ja està! I, a partir de llavors, ens trobem aquí –parlo de l'inici, eh?–, per dos

ciutadans que, per transparència del sistema, pitjant un ServiCaixa troben una cosa que, després, ha resultat que no és veritat, i per un grup que pressiona el conseller. I, és clar, conseller, tu has fet una acció –i el Govern– de coratge polític i d'honestetat política. Què hauria estat el més còmode per al conseller? Agafar aquests fons, repartir-los: patronals, sindicats, ajuntaments, universitats –que ja ho fa–, i alguna entitat molt destacada, com podrien ser, doncs –no ho sé–, les escoles professionals dels Salesians, etcètera, i ja està. Si el Govern i ell creien que això havia d'expandir-se per la societat, cosa que pot ser criticable, això sí que ho admeto –es pot fer d'una manera o altra–, però si ells creien, si el Govern creia, si el conseller creia que fent-ho així, l'índex d'atur podia baixar un punt o dos més que de l'altra manera... El fet és que n'ha baixat tres més que a la resta de l'Estat, que a la mitjana de l'Estat... Però això és discutible, ho accepto, eh? Però és un detall de coratge polític, d'honradesa política; m'arrisco, i ho faig sabent que, traslladant tot això a la societat, a vegades, pot sorgir, en algun cas, algú que no està a l'alçada de les circumstàncies i, si hi és, ja sortirà.

És a dir, jo no nego –jo estic convençut que no– la possibilitat que, un cop s'ha fet aquesta acció valenta, decidida, per lluitar contra l'atur, el conseller i el Govern tenen un compromís contra l'atur. Fan aquesta política, que pot ser equivocada a criteri d'uns altres –a criteri de Convergència i Unió és la que calia i la que convenia fer–, però això és un risc, no és una postura acomodaticia. Conseller, potser sí que t'has equivocat, era més còmode allò altre. Doncs, no senyor, s'ha agafat aquesta postura, s'ha arriscat i es corre amb el risc. I, a partir d'ara, es munten aquí, diguem-ne, històries sense res provat, sense res concretat.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Jo torno a apel·lar al sentit democràtic de tothom. Les nombroses irregularitats, si s'haguessin dit «presumptes» –òbviament, nosaltres no hi hauríem donat suport tampoc, en això hem de ser clars i honrats–, home, almenys tindriem una certa presentació. Nosaltres, tal com està fet aquí, la considerem realment poc apropiada i no de rebut; també hi votarem en contra.

I deixi'm acabar amb una frase d'aquestes de la saviesa popular, d'això que en diuen els refranys, que potser els que no tenim carnet de progressista ens podem permetre el luxe de dir, no? Hi ha aquell refrany que diu: «Qui mal no fa, mal no pensa.» Llavors, jo em pregunto, en general: i qui pensa mal?

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. *(Remor de veus.)*

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Havent-se acabat el debat... Perdó, senyor Guillot, em demana la paraula... Per què me la demana? *(Algú diu: «Perquè hi han al·lusions, eh?»)* Per al·lusions.

El Sr. Guillot i Miravet

En primer lloc, per al·lusions i per referències...

El president

Mig minut, per al·lusions.

El Sr. Guillot i Miravet

Miri, jo, de veritat, potser sí que pensa que sóc un malpensat, però no faig res malament, perquè jo no presideixo cap fundació que hagi rebut fons de subvenció de formació ocupacional, és clar, en primer lloc; vostè, sí. Jo crec que cal ser més prudent: maccarthisme, antidemocràtic..., en tot això cal ser més prudent. Nosaltres fem aquí el nostre exercici, eh?, de control al Govern, i en el allò que creiem que el Govern incompleix o ho fa malament, ho denunciem. Cal ser més prudent, sobretot quan un presideix una fundació d'aquest tipus.

Gràcies, senyor president.

El president

Acabat el debat...

El senyor Sesnilo em demana la paraula, per què? *(Remor de veus. Pausa.)* Mig minut.

El Sr. Sesnilo i Rius

Perdó, senyor president. Jo creia que no havia alludit..., però em sembla que ha estat directe, no? Quan parlen que presideixo una fundació..., és un honor dedicar-me a la tasca social, i puc desaparèixer del panorama polític, però del social, no. A la Fundació, m'hi trobaran sempre. Potser aniria bé que també vostè fes alguna tasca social.

Moltes gràcies. *(Rialles.)*

El president

Acabat el debat, procedirem a la votació d'aquesta Moció.

Votarem, primer, els punts 1 i 3, i, després, el punt 2, que és el que ha sigut demanat per alguns portaveus. Preparin-se per a la votació.

Primer votarem els punts 1 i 3 de la Moció.

Iniciem la votació.

Aquests punts 1 i 3 de la Moció han sigut refusats per 26 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

I, seguidament, votarem el punt 2 de la Moció.

Iniciem la votació.

Aquest punt ha sigut també refusat per 26 vots a favor, 49 en contra i 10 abstencions.

Senyores diputades, senyors diputats, acabat l'ordre del dia, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de nou del vespre i tres minuts.